MITUL UNIRII ÎN EXILUL ROMÂNESC

M.F.ENESCU

De pe la 1856, ba și de mai înainte, Românii sunt obsedați de un mit, mitul Unirii. Ei au fost prea împărțiți de vicisitudinile istoriei pentruca năzuința unirii să nu ia tărie de mit. Mitul acesta stăruie cu atât mai mult cu cât Românul este din fire aplecat spre singularizare. El este un individualist și un protestator. Mitul unirii are într'un fel și sensul mustrării de conștiință, al unei vini nemărturisite de păcat național. Si ca orice păcat incomod de confesat, el îmboldește la fariseism, ba chiar la denaturarea crezului unionist. Așa încă din primii ani ai exilului, Români cantonați pe margine, ne întrebau pe un ton dojenitor: "de ce nu vă uniți?" Acești mărginași lăsau să se înțeleagă că s'ar angaja și ei dacă ar fi unire în exil. Au trecut ani după ani. Multe s'au făcut și desfăcut în exil. Din mărginașii de altădată unii au mai murit, cum e natural la vârste înaintate. Dar supraviețuitorii au rămas tot mărginași.

Fariseismul abstenționist a luat un nou aspect cu valurile succesive de refugiați din ultimii ani. Aproape toți noii veniți intră în pământul libertății de cum au sosit. Din cine știe ce întâmplare mai prinzi pe aici pe colo, câte unul - doi. Si atunci ca o vibrație eoliană ne parvine de departe ecoul întrebător al mărginașilor de odinioară, defuncți sau unchiași, reluat **de debutanții în exil: "de ce nu vă uniți?" Cei mai binevoitori adaugă: "Am vrea și** noi să facem ceva pentru țară. Dar suntem desorientați. Sunt prea multe grupări, prea multe certuri. Nu știm încotro s'o luăm". Bine, să recunoaștem oarecare temei în motivarea "atandismului" mărginaș. Căci în adevăr, nu e ușor ca o grupare sau o persoană să capete politicește un profil convingător generalizat în exil.

Confuzia o mărește și abuzul de rivalitate între unii unioniști. Aceștia se joacă cu unirea ca la popice. Ridică popicele pentru a le dărâma și le dărâmă pentru a le ridica iar. Așa fac și popicarii naționali! Ei se unesc pentru a se desuni și se desunesc pentru a trata unirea din nou. Fariseismul tendențios și jocul de-a unire-desunire-reunire, pervertesc principiile reale ale unirii în exil.

Ce ar fi în fond o unire politică între exilați? Ea ar fi concentrarea elementelor eficace într'o asociere organică și care printr'o acțiune comună și coerentă, ar atrage un consens general. Aceasta ar constitui platforma solidă pe care s'ar putea edifica un centru național. De această platformă vie s'ar apropia progresiv și acei mărginași care doresc sincer să ia parte la o acțiune generală în consensul exilului și în corespondență cu aspirațiile poporului român. Astfel prin integrarea de noi și tinere elemente în întâlnirea cu vechi și experimentate cadre, s'ar crea acea densitate politico-culturală care printr'o operă consistentă și constantă, ar da exilului forța reprezentativă atât față de țară cât și în raporturile cu factorii externi. Cadre se descoperă mai mult sau mai puțin și în afară și înăuntrul celor două organizații existente, C.N.R., U.R.L. și al solidarității neinstituționalizate, Românii Liberi, care lucrează cu o anumită pricepere la Paris. Aceste cadre n'au decât să se asocieze într'o acțiune în comun. Elemente noi, puține acum, mai multe cu timpul, așteaptă platforma atrăgătoare de succes. Nici platforma nu e departe de găsit. "Consiliul Național al Românilor Liberi" ar corespunde exigențelor interne și externe românești. Numai să băgăm de seamă ca mitul unirii în exil să nu degenereze în "mitul lui Sisyf" al lui Camus. □

ISSN
0705-8365

Printed in Canada
Imprime au Canada

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 10 Nr. 116 -DECEMBRIE 1985- PUBLICAȚIE LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

CRĂCIUNUL 1985 ȘI LIPSURILE DIN ȚARĂ

Eugen BÂRSAN

Un alt an de stăpânire comunistă și încă odată în România, bucuria legată de Nașterea Pruncului Isus e umbrită de spiritul unei politici adverse. In jurul plăpândei ei radieri din colțul sufletesc în care a fost împinsă de adversitate, poporul român e supus unei situații cumplite de trecere prin lipsuri necunoscute mai înainte. Considerând aceste lucruri, putem avea o foarte clară imagine despre ce înseamnă Crăciunul 1985 în România.

Fără îndoială, vrând-nevrând, mai includem în această imagine și faptul, că ne mai gândim la Crăciunul 1985 din țară și sub aspectul contemplărilor noastre la Crăciunurile de acasă din alt timp. Crăciunuri pline și sufletește și omenește de adevărate mari bucurii. Colindele și alte tradiții, o atmosferă plină de dumnezeiesc coborîtă din cer în casele Românilor pline în acele zile cu de toate, au dat Crăciunurilor de altădată sensul de pace și de bucurie dorite de fiecare. Câtă deosebire între ieri și azi?!

La baza acestei deosebiri e anti-dumnezeiescul din marxism, care lucrează la uzurparea lui Dumnezeu și la punerea partidului în locul Lui. După ce acest anti-dumnezeiesc și anti-om prin măsuri sângeroase a expropriat poporul de bunurile lui materiale cu scopul de a-l sărăci și proletariza, a urmat faza politică de expropriere a bunului sufletesc al aceluiași popor - credința în Dumnezeu -, de astă dată cu țelul, ca sufletele stârpite de credință să poată fi ateizate.

Lucrarea satanică, care a ruinat tot ce a fost bun în țară, a dus implicit la văduvirea sufletului Românului de liniște și de pace. Auto-spionarea și "turnătoria" au devenit lucrurile cele mai promovate în România de sub regimul comunist. Iar pe de altă parte, ruina, privită sub aspect strict economic, a dus țara încet-încet la o stare de sărăcie lipită pământului. In special de câtva timp, problema alimentației sau a mâncării dela rău a ajuns la o fază de paroxism. Si

Continuare în pag.3

O VESTE NOUĂ STRĂBATE LUMEA

Prof. Preot Gheorghe CALCIU-DUMITREASA

"Ceea ce a mai fost aceea va mai fi și ceea ce s'a întâmplat se va mai petrece, căci nu este nimic nou sub soare", spune Eclesiastul (I,9).

Dar acum o veste străbate lumea: Dumnezeu S'a întrupat. Este greu să înțelegem cum Creatorul a toate, ia chipul creațiunii Sale - și încă a celei văzute - cum Cel fără de început se începe, cum cel Infinit se mărginește, chipul nostru luând ca pe noi la chipul **Său cel dumnezeiesc să ne** ridice. Această taină necuprinsă, existând dintotdeauna în planul divin, a fost ascunsă chiar și îngerilor. Poate că mesagerul ceresc Arhanghelul Gavril, a cunoscut în parte misterul imposibil de cunoscut al întrupării pe care-l și explică Sfintei Fecioare: "Duhul Sfânt se va cobori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri" (Lc. 1,35).

Dacă după căderea în păcat a primilor oameni firea toată a căzut și ea și de atunci așteaptă suspinând o restaurare, întruparea lui Iisus a introdus o nădejde nouă și în natură: "Cer fiind peștera,...ieslea sălășluirea, întru care S'a culcat cel Neîncăput, Hristos Dumnezeu", cum spune o cântare liturgică ortodoxă la prăznuirea Nașterii Domnului.

"Această seară este pentru noi, cea mai frumoasă dintre sărbători".

Sunt primele versuri ale unui colind românesc și'n ele se ascunde o taină mistică, un adevăr pe care logica noastră nu-l poate pricepe, dar pe care credința îl cuprinde făcându-și-l al ei. Pentrucă astăzi nu prăznuim amintirea întrupării Domnului, nu aniversăm cea de a 1985-a zi a nașterii Fiului lui Dumnezeu, ci cu adevărat astăzi Hristos se naște. Această naștere de acum este aceeași cu cea de atunci și, totuși, alta, căci dacă Iisus se răstignește mereu într'o suferință continuă pentru răscumpărarea noastră, dar este mereu aceeași răstignire, tot așa și nașterea cea de acum a Domnului este o întrupare nouă, dar mereu aceeași cu cea din Betleem. In mod minunat și ceresc Hristos ia trup azi și numai printr'o înțelegere mistică putem pătrunde taina acestei neîntrerupte nașteri. Dumnezeu nu cunoaște un trecut, un prezent și un viitor. Eternitatea divină nu este o scurgere **Neîntreruptă a istoriei lui** Dumnezeu, căci El nu are istorie, nici înscrierea în substanța divină a ceea ce ea a consumat. Eternitatea lui Dumnezeu este prezența Sa activă, este clipa de prezență stringentă și niciodată depășită prin care El este. Actele divine au această pecete a actualității prezente, căci Dumnezeu nu are istorie.

In noaptea aceasta cerul coboară pe pământ; în noaptea aceasta îngerii cântă: "Slavă întru cei de

Continuare în pag.3

editorial

MESAGERII MINCIUNII

In articolele noastre, am lăsat de multe ori să se înţeleagă că nu suntem înclinaţi sau dispuşi la polemică cu Românii din exil. Respectăm vederile tuturora şi credem că un pluralism politic este sănătos, necesar şi creator.

Obiectivul nostru principal este altul: înlăturarea comunismului şi eliberarea ţării româneşti. Pe această linie, apărăm tot ce intră în categoria "românesc-ului", aşa cum s'a format acest "românesc" prin tradiţie istorică şi spirituală şi cum s'a definit în aspiraţiile fireşti ale poporului român.

Dacă nu facem polemică cu Românii din exil, aceasta din decenţă şi grijă ca manifestările româneşti să nu fie împiedicate, sub nici o formă, în special dacă servesc cauza naţională. Noi, ne plasăm pe planul naţional, în tot ce scriem în această gazetă.

Există o altă categorie de "refugiaţi", nu "exilaţi", cu care nu polemizăm din cauza unei legi morale, a demnităţii. Această categorie este a "infiltraţilor", a acelora care sunt mesagerii camuflaţi sau descoperiţi ai regimului comunist din Bucureşti. Aceştia au colaborat cu partidul comunist, înainte de "refugiu", în forme variate. In orice caz, n'au făcut opoziţie comuniştilor din România. Ei au apărut în lumea liberă sub masca refugiului politic, în realitate fiind misionari diligenţi şi instruiţi ai intereselor şi obiectivelor comuniste. Ei lucrează în toate domeniile: cultură, ziaristică, religie, politică, avocatură, comerţ şi alte variate profesii şi ocupaţii ocazionale, dar toţi au în comun o meserie şi o misiune: sunt "infiltraţi" pentru a încerca să descompună exilul românesc, adică pe cei ce luptă împotriva comunismului din România. Toţi aceşti "infiltraţi" servesc un singur stăpân: partidul comunist român. Si toţi atacă tot ceea ce se face în exilul românesc anti-comunist. Infiltraţii ziarişti, atacă jurnalismul exilului românesc; preoţii infiltraţi, lovesc în Bisericile libere din exil; foştii procurori şi participanţi la crime ale regimului comunist, cu o ştiinţă juridică, obţinută "pe puncte" la şcolile comuniste, desemnează cu texte juridice aşezate anapoda şi cu evidenta şi crasa ignoranţă a principiilor fundamentale juridice, perspectivele unor tribunale speciale în care ei să facă oficiul de acuzare; politicienii infiltraţi, care se gândesc la eventualele şanse de căpătuire şi posturi guvernamentale, agită idei şi forme politice utopice, artificiale şi care nu corespund nevoilor din exilul românesc.

Aceşti "infiltraţi" comunişti nu au nimic de-a face cu exilul românesc. Ei sunt mesageri ai minciunii şi falsificării. Sunt sperjuri, pentrucă nu respectă jurământul azilului politic, şi încă apără interesele comuniste. Deci, nu sunt exilaţi politici, ci "falşi refugiaţi".

Sentimentul demnităţii nu ne permite să polemizăm cu aceştia, căci nu sunt dintre ai noştri, nu sunt anti-comunişti. Sunt oameni încărcaţi cu crime şi continuă să servească pe cei ce fac crime, comuniştii români.

Cu ei, nu polemizăm, ci îi sfichiuim cu biciul vorbei, deocamdată.

George BĂLAŞU

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOSTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că -REDACȚIA ACESTUI ZIAR- nu împărtăşeşte totdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

LA BUCUREŞTI

—Adrian B. COSMA—

Acolo, pe malurile Dâmboviţei, în **"portul la Marea Neagră"**, curăţat de biserici, se pritoceşte cea mai sinistră moştenire din istoria unei ţări. Citâm după agenţia "DW. Viena", din 13 Noembrie 1985: "Decizia Preşedintelui român N. Ceauşescu, de-a scoate din post ministrul de externe Stefan Andrei, numit în 1978, a dat loc la anumite bănueli. Astfel nu este exclus ca prin numirea necunoscutului Andrei Văduvă, bolnavul Ceauşescu, din cauza crizei de energie tot mai neliniştitoare, să fi făcut un gest în direcţia Sovietelor prin eliminarea omului compromisurilor cu Vestul, în speranţa unui sprijin. La Bucureşti nu se exclude că Ceauşescu s'a despărţit de Andrei punând în locul lui un necunoscut ca apoi să-l înlocuiască cu al său Nicu Ceauşescu, pentru care pregăteşte de mult un post important".

De ce acest descreerat, Nicu, ar fi mai iubit de Soviete decât oricare altul? In orice caz în "viitorul port la Marea Neagră" se întoarce încăodată foaia, adică după sucirea dela Est la Vest, acuma vine răsucirea la Est. "Părintele risipitor" s'ar întoarce la vatra socialismului aruncându-şi "fiul recunoscător" în braţele mamei comunismului real şi de război.

Asta în "interne". Dar acuma s'au dus şi mofturile criminale cu "externele". România este scoasă fără drept de apel, cât va ţine regimul, de pe agenda lumii libere, şi mai ales după agenda unei ţări din care se storceau mulţi bani, Germania Occidentală.

Totuşi rămâne o întrebare: dacă aşa ar fi socoteala "tatălui" va fi ea pe placul celorlalţi fraţi partinici, tovarăşii toţi cât unul şi unul cât toţi, până la faza definitivă a istoriei, **"comunismul"? Hămesiţi de putere se găsesc destui în acel iad al partidului, şi presupusul "delfin" are** mai mulţi concurenţi decât crocodilii din apele Nilului, aşa că după ce dispare **tăticu', băieţelul tatii va fi făcut zdrenţe. Va urma un** spectacol sinistru: toate industriile din care nu iese nimic dar înghit toată energia vor rămâne mai **repede** decât s'ar crede nişte ruini, iar în dărâmăturile Bucureştiului nu va mai creşte nimic. Inevitabil se va îndrepta orice câine i-ar urma ac**tualului, către producţia** agriculturii. Numai aşa Ruşii vor fi şi ei scutiţi de investiri care n'au produs decât trei milioane de comunişti într'o ţară de abia peste 20 de milioane de oameni. Dela aceştia Sovietele nu au alt câştig decât distrugerea României, dar aceasta s'a făcut. Ar fi timpul ca şobolanii din familia care-a luat în primire România, să fugă cât mai repede, unde vor vedea cu ochii. Poate că totuşi se mai readună ceva.

CĂTRE REDACȚIE

* YALE, U.S.A.- Pe când eram în România (destul **de recent) am auzit, superficial, despre cartea "1984" a lui George Orwell. Ajuns în America, am găsit-o** uşor şi ieri am terminat-o de citit. Din discuţiile pe care le am cu Americanii despre această carte, văd că pentru ei, ea este un roman de ficţiune, este imaginaţia lui Orwell, or rezultatul imaginaţiei lui, care, deocamdată, nu s'a realizat.

Pentru mine însă lucrurile sunt complet diferite. In 1984 societatea românească era cea din cartea lui Orwell cu unele mici deosebiri, dar nu de structură şi nu de culoare. Eu mă întreb încă, dacă, într'adevăr, cartea lui Orwell a fost scrisă în 1949 şi nu în 1984. O altă variantă ar rămâne, că regimurile din Moscova şi Bucureşti au o nouă Biblie care se numeşte George Orwell 1984, că ele de fapt s'au condus şi se conduc după Orwell.

Toate ministerele lui Orwell, of Plenty, of Truth, of Love, au corespondenţe în societatea românească comunistă.

Gheorghe POPESCU

* PATERSON, N.J., USA - Din ştirile primite din ţară şi dela vizitatori, vedem că poporul român suferă cea mai cruntă tiranie satanică a comunismului, iar capitalismul nu face nimic pentru a îmbunătăţi soarta omenirii. Ne întrebăm cât va mai dura tirania comunistă, ajutată de capitalişti?

Vă mulţumesc pentru atenţie şi vă doresc mult succes, cu stimă,

Nestor NOAD

* PARIS, FRANCE-...Am avut amărăciunea să citesc volumul "Holocaustul uitat" semnat de un domn I.C. Butnariu, apărut de curând în Israel, în care împroaşcă cu noroi Românii, acuzându-i de excese şi crime antisemite, şi care trece în repetate rânduri la "bibliografie", pe Dinu Zamfirescu. M'a întristat de nespus. Faptul că ni se aruncă în faţă ceea ce în parte a existat doar ca excepţie, este mai puţin important. Sile Constantinescu nu înseamnă că suntem un neam de criminali. Ce au făcut Francezii cu Evreii în timpul lui Petain, au cam uitat toţi. Ce au făcut Britanicii Evreilor din Palestina sub mandatul lor, nu mai ştie nimeni. De ce tocmai Românii, singurul popor care n'a predat Evrei Nemţilor, trebuesc puşi la stâlpul infamiei, invocându-se şi penibila "bibliografie" semnată de Dinu Zamfirescu? I.G.

* WILKES-BARRE, PA., USA - Vă mulţumesc pentru ziar pe care l-am citit cu multă atenţie. As dori să vă felicit deoarece am văzut semne de îmbunătăţire în stilul ziarului. Eu sunt Evreu, nu sunt religios, nici ateu. Teoria mea este că trebue să ne unim forţele în ţelul nostru comun, lupta anti-comunistă, indiferent de religie, toţi cei care "vorbim româneşte" pentru a construi prin luptă o Românie democrată, cu libertăţi politice şi religioase depline.

Dr. George ANGHEL

ABONAŢI-VĂ

LA ZIARUL "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

Abonamentele şi reînnoirea lor, sé pot face după cum urmează:

- Din Canada şi U.S.A., se pot trimite "Cec Poştal" (Money Order) sau "Cec Personal."
-Din Europa şi alte Continente, prin "Mandat Poştal" sau "Cec International" pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC, Box 4217, Station D,
Hamilton, Ontario, Canada L8V 4L6

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIȚI-VĂ ABONAMENTUL

CITITORI DIN EUROPA!

Asa cum aţi constatat în luna Noembrie, aţi primit ziarul la numai o săptămână dela apariţia lui. Aceasta s'a datorat faptului că expedierea a fost făcută direct din Germania, prin amabilitatea Dlui Dipl. Ing. Paul Morcov, care în mod dezinteresat şi-a oferit ajutorul.

Costul expedierii ziarului din Germania ne forţează să mărim preţul abonamentului pentru Europa la $25, începând cu luna Ianuarie 1986.

Redactia

PRIETENI CU DINȚI

—Alexie POENARU—

Nu credem că există Sas sau Svab cinstit care să nu recunoască regimul de minorități excepțional de care s'au bucurat în România Mare. Cine spune altfel minte, și nu e frumos. Dar din nefericire, mulți dintre Sașii sau Svabii care-au părăsit România bolșevizată, confundă într'un fel inexplicabil, România de azi cu România Mare. Pentru ei Românii de azi sunt "Români" pur și simplu, și "Românii" ar fi aceia care i-au adus la sapă de lemn. Dar cine nu a fost adus la sapă de lemn în România, afară de minoritatea privilegiată a unui partid pus cu mâna de o forță de ocupație străină?

Profesorul Stadtmüller, dela München, fost specialist în "Osteuropa", și röslerian tenace, a răposat de curând. Dumnezeu să-l ierte. Dar cum știm, "regele a murit, trăiască Regele!". Locul lui Stadtmüller a fost luat de alt profesor, puternic susținut de Svabii, de Ungurii și Sașii care-au fugit de COMUNISMUL DIN ROMANIA, nu de România și de Românii care nu au norocul unei alte țări dela care să-și recunoască obârșia, și în care să se mute, cu drepturi egale celor născuți acolo.

In gazeta "Siebenburgische Zeitung", "Ziarul Ardealului", editat de Germanii originari din România, în Germania liberă, citim pe data de 21 Octombrie 1985, darea de seamă asupra unui congres internațional, la care au luat parte 100 de profesori universitari, ca să discute "Etnogenesa popoarelor din Europa de Sud-Est". Congresul a fost organizat de "societatea Sud-Est europeană", și-a avut loc la "Academia pentru studii politice" din Tutzinger, evident Germania Occidentală. Tema strictă a congresului era "Popoarele Europei de Sud-Est din secolul VI până în secolul VIII". Ce justifica această temă, parcă înadins aleasă pentru a se manifesta speciala prietenie central-europeană față de Români, nu știm. In orice caz au luat parte profesori dela 9 Universități din Statele Sud-Estului, din Atena, Salonic, Janina, Sofia, Belgrad, Laibach, Budapesta, București, Cluj, și dela 12 Universități germane, inclusiv austriace, dela Berlin, Bochum, Bonn, Freiburg, Hamburg, Hanovra, Innsbruck, München, Münster, Tübingen, Saarbrücken, Viena.

Intre profesorii din Sud-Est a fost și un Român care în prealabil alesese libertatea, V. Iliescu. Reproducem încheierea dării de seamă, în care prietenii noștri occidentali, îl pun la punct pe acesta: "Amintite sunt oricum și referatele românești, prof. Dr. D. Protase (...) și Prof. Dr. V. Iliescu, care a vorbit despre "Date etnice și filologice din România de Est, în jurul anului 600 după Christos". Aceste referate au avut o primire foarte critică, pentrucă așa cum recunoștea un coleg grec, se forțează teoria continuității departe dincolo de datele reprezentabile științific. Față de aceasta a reușit profesorul Dr. Gottfried Schramm, dela Universitatea din Freiburg (Germania de Vest) să arate în conferința lui bazată pe foarte minuțioase cercetări, că adevărată este teza formării Românilor după care aceasta a avut loc în realitate în munții Balcanici, așa cum arată toate indiciile, și deci nu în teritoriul României de azi, așa cum insistent pretind partizanii teoriei continuității daco-romanice. Pentrucă acolo ar fi ajuns Românii ca popor de păstori, prin anul 1000 după Christos. La întrebarea dacă Profesorul Schramm se revendică dela teoria lui Rösler, violent combătută de Români, acesta a afirmat cu decizie că el este partizanul teoriei lui Rösler". (S.Z. 21, X, 1985).

Se pare că buna înțelegere între Sași, Svabi și Românii din exil, care trăiesc în Germania, și au mare admirație pentru această țară și poporul ei, nu mai funcționează. Sașii și Svabii originari din România au luat decis partea Ungurilor. La drept vorbind, nimeni nu îi poate obliga să ia partea Românilor, dar nici să refacă vechiul "unio trio nationum" în afară de Transilvania.

Dar nu mai puțin treaba noastră este să dăm o replică la aceste aberații, susținute pe urmele unei teorii al cărui autor nimeni nu știe ce-a fost. Românii nu mai au azi toată România, cum Ungurii nu au nici ei Ungaria, așa că Ungurii nu au cum să ne ia Transilvania nici cu o mie de Rösleri, după cum nici noi nu putem libera România prin forța adevărului care azi nu mai are curs în lume. Dar e vorba de altceva. E vorba de datoria Românilor liberi, nesupuși nici unei cenzuri, să lupte pentru apărarea adevărului cu privire la istoria și cultura românească, împotriva celor mai vitrege conjuncturi.

Desigur nu știm cine ar putea da în momentul de față replica necesară acelui Profesor Schramm, se pare chiar foarte solicitat de unii Români, de acolo, și susținut foarte puternic de Svabii originari din România. Dar cel puțin pentru moment se poate afirma o luare de poziție. Si anume să declarăm că România Mare nu i-a persecutat niciodată pe Svabi, că acum când nu mai există România Mare, profesorii germani care vor să se ocupe de România spre deosebire de acel fantomatic Rösler, să facă bine să învețe limba și istoria Românilor, să aprofundeze toate limbile din Sud-Estul Europei, și să nu mai vină cu stupidități ca aceea că nu ar exista în România nici o urmă toponimică din antichitate. Iar specialiștii "slaviști" să nu se facă peste noapte "romaniști". Eventual chiar "monitorii" culturali ai Românilor. Cu acoliții tocmiți la București. □

Alexie POENARU

CRĂCIUNUL 1985 ȘI LIPSURILE DIN ȚARĂ

Urmare din pag. 1

așa în loc de pace și bucurie, lucruri care sunt de neseparat de Praznicul Nașterii lui Iisus, Românul de acasă, pe lângă o teroare de tot felul, e copleșit de negrele mizerii ale lipsei de căldură, de apă caldă, de lumină și, pe deasupra a toate, de îngrijorarea pentru o bucată de pâine, care a devenit o problemă.

Zi-i comunism și nu te aștepta la nimic bun. Totuși multă lume nu se poate dumiri de ce în Republica Socialistă România, e chiar așa de rău precum este. Problema e mai complexă, dar până una alta e cazul să căutăm răspunsul și în faptul, că în RSR există comisii județene de autoaprovizionare, care au ca sarcină principală preluarea produselor de județ, adică (notați bine) sustragerea lor de acolo pentru Fondul de Stat. Partidul, deci, în loc să dea, sustrage.

Mai nou, sustragerea este împinsă la maximum și de un decret de beneficii și penalizări. Personalului din organele de Stat, care depășește planul de export, i se acordă o primă de 20% din retribuția tarifară. Iar personalului care nu atinge planul de export, i se aplică o penalizare de 2% până la 30% din aceeași retribuție tarifară. E clar, deci. Cu cât contribui mai mult la înfometarea poporului prin sustragerea hranei lui, ai parte de felicitări și de un premiu. Si cu cât nu-ți dai o satisfăcătoare silință în această privință, ai parte de blam și de pedeapsă.

Cred că putem lua un asemenea sinistru lucru, cel puțin în parte, ca un bun răspuns la nedumerirea asupra lipsurilor catastrofale din țară precum și asupra faptului tragic, că poporul român trebue să se hrănească doar cu ce nu este bun pentru "noua clasă" a partidului și consumatorii produselor românești de import. In alte cuvinte, cu produsele de sub-calitate. Si, totuși, nedumerirea persistă: căci chiar și acestea, au devenit tot mai rare.

Din nefericire acesta este spectrul crudei realități în care frații de acasă sărbătoresc Crăciunul 1985. Din mijlocul a tot felul de mizerii care îi împovărează viața până la disperare, ei vor căuta să se încălzească sufletește cu un Crăciun mai mult imaginativ, transpunându-se în amintirile ori poveștile despre alte Crăciunuri, care au fost pline de frumos.

Deși în special de o sărbătoare ca a Crăciunului, le simțim și auzim mai mult ca oricând durerea și suferința și strigătele mute de disperare și ajutor, din păcate ne aflăm în momente în care suntem prea infimi și neputincioși, într'o neputincioasă lume liberă, ca să-i putem salva una-două, cum le-ar căde bine. Rămânem însă încrezători într'un moment al salvării. Iar până atunci rămânem în chip frățesc uniți cu ei, în sufletele, gândurile și năzuințele comune, care sunt concentrate la zile mai bune, la zilele de dezrobire și libertate în care în România, sărbătorirea Crăciunului va fi din nou ceea ce astăzi nu poate fi.

Eugen BÂRSAN

NICU, CHINA ȘI VALENTIN

In ultimul turneu prin China, Coreea, etc., Niculiță și-a luat la drum nevasta, prostata și pe fiul Valentin.

Alegerea lui Valentin e cu tâlc.

Cei inițiați, din culisele familiei domnitoare, dau unele explicații plauzibile: Niculae e bolnav și binecuvântatul sfârșit ar fi putut avea loc printre nori (călărind pe 707), pe Zidul Chinezesc, ori sub înțepăturile acelor doctori chinezi.

Recrutarea lui Valentin ca tovarăș de drum s'a făcut la umbră și'n concubinaj între Nicu, Niculae și mămica tare 'n molecule.

Dacă Niculiță ar fi dat ortul popii când mânca orez cu "chop-stickul", în România s'ar fi încins, între Valentin și Nicu, o trântă fără arbitru.

Si-ar fi aruncat în față toate oalele de noapte din dormitorul familiei.

Frate, frate, dar moștenirea-i pe apucate!

Consiliul de mahala al elitei RSR-iste s'ar fi găsit în mare încurcătură. Nu s'ar fi putut decide pe ce umăr să așeze mantaua imperială devenită proprietatea familiei.

Având de ales între două rele și temându-se de nemulțumirea lui Gorbaciov față de situația economică falimentară ce există în țară,mulți l-ar fi preferat pe Valentin ca moștenitor.

El ar fi putut împăca și lupii din Moscova și capetele de varză din Scornicești.

Dintre toți Petreștii și Ceaușeștii, Valentin e mai modest. Are cel mai puțin număr de titluri, decorații și nu-i place să iasă ca păduchele pe fruntea tineretului. El, de asemenea, s'a opus tatălui său când acesta a vrut să-l divorțeze pe motiv că neamurile nurorii s'au refugiat în Apus. (Am scris la timp despre acest incident, N.R.)

In plus Valentin nu-i afemeiat, bătăuș, bețiv ori cartofor, talente pe care Nicu le posedă în surplus de cantitate și despre care Moscova știe de mult.

Pricepând de ce-a fost dus cu zgarda la plimbare, relațiile fraternale cu "bădița", ce erau ținute la răcoare, au fost băgate la înghețător.

Doamna Academiciană, mamă, nevastă și multe altele...dându-și seama că orice scârmăneală familiară ar duce la abdicare, a hotărît să rămână acasă pentru a-și păzi odraslele să nu-și scoată ochii.

Când Niculiță a plecat recent la Sofia, Lenuța l-a condus doar până la aeroport.

Singura care și-a triplat fericirea este fiica Zoe! Ea bea un pahar închinat întru succesul și sănătatea fratelui Nicu, un alt pahar întru sănătatea și succesul fratelui Valentin, iar pentru sănătatea și succesul părinților, Zoița bea din sticlă.

Stroe MOLDOVANU

O VESTE NOUĂ...

Urmare din pag. 1

sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire". (Lc. 2,14). In această noapte magii călătoresc după stea și păstorii aduc la ieslea pruncului Iisus, miei nevinovați; în această noapte firea noastră se înnoiește în mod tainic și adânc pentrucă El trupul nostru l-a luat și pământul devine cer.

Veseliți-vă noroade!

O Bucurie nespusă inundă sufletele noastre, azi se pune începutul mântuirii noastre.

"Slavă Tie, Doamne, pentru această noapte!" (N. Crainic).

Deschide-te suflete al meu ca peștera sfântă și primește-L pe Hristos! Roua binecuvântării cade peste tine de pe degetele pruncului Iisus.

Cutremurați-vă, puteri ale întunericului! Iată vine peste voi inocența întrupată, prunc nou ce toate le înnoiește, biruința dragostei divine și pacea pe care numai Dumnezeu ne-o poate da:

"Pace vouă, pacea mea dau vouă, nu precum dă lumea vă dau Eu pacea" (Ioan 14,27).

"... și pe pământ pace".

Dintr'o credință adâncă și nezdruncinată de spaime și persecuții strigăm lumii în această zi:

"Hristos se naște, măriți-L, Hristos din ceruri, întâmpinați-L!" (Cântec liturgic de Crăciun).

Un popor imens și întunecat ascunzându-și sufletul sub carapacea unei rezistențe tăcute, așteaptă vestea cea bună a înnoirii prin nașterea lui Hristos. Retras în peșterile tainice ale credinței subterane, neamul nostru, trăind în mizerie și spaime, zdrobit de opresiunea ignoranței agresive își împodobește inima pentru a-L primi pe Cel Nou născut.

Acestui neam al nostru îi vestim cu inimă ușoară și picioare vesele:

"Din depărtări venim
Să v'anunțăm voios,
Cu steaua larg vestim
Că s'a născut Hristos!"

Mamă, tată, Români,
Primiți colindători?

Pr. Gh. CALCIU

A ÎNCEPUT SĂ ARDĂ ȚARA

—Mihail CEZIANU—

Dacă aici în lumea liberă cel mai mic incident social sau accident petrecut într'o întreprindere este îndată anunțat și comentat pe larg toate mijloacele mass-media, nu același lucru se întâmplă în țările de după Cortina de Fier, mai ales în România ceaușistă, unde miile de accidente sunt tăinuite cu abilitate, comentarea lor fiind interzisă cu strășnicie și, dacă se poate, urmele sunt șterse cât mai rapid cu putință. Securitatea și miliția au misiuni și secții specializate în acest scop.

Cum se moare pe tăcute

Așa se face că nici până astăzi, după mai bine de zece ani, nu s'a putut afla cine l-a ucis, într'un pasaj subteran din incinta întreprinderii, pe Tomozei, directorul general al Uzinei 1 Mai din Ploiești, deși familia lui știa precis că a fost izbit cu ranga de un ofițer de securitate care i-a zdrobit capul, fiind simulat apoi un accident de automobil, din cauză că directorul ar fi divulgat niște secrete profesionale în Germania occidentală. O soartă similară a avut-o, în luna Noembrie 1982, și tânărul inginer Octavian Diaconescu, dela întreprinderea "Turbomecanica" din București, specialist în motoare de avioane cu reacție, "accidentat" mortal de un camion în apropierea uzinei la care lucra, numai pentru simpla bănuială că, după niște călătorii în străinătate, ar fi vândut unele secrete unei firme japoneze. In simulacrul de procese, justiția - recte, securitatea - a decis cu răceală că...morții sunt vinovați, iar familiilor nu li s'au transmis nici măcar niște condoleanțe formale.

Dăscălescu "dăscălește"

Câți dintre Români știu oare în țară cum a murit ministrul metalurgiei, Stelian Teodorescu, un foarte competent specialist în ramură, care fusese și el înainte directorul general al Uzinei 1 Mai din Ploiești, promovat ca ministru tocmai datorită experienței îndelungate și calităților sale de excelent organizator? Puțini conducători se bucurau de dragostea și respectul muncitorilor ca Teodorescu. Dar pentrucă, la fel ca în toate ministerele, nici treburile Ministerului Metalurgiei nu mergeau pe roate, din vina marelui Führer care cerea economisiri absurde de materii prime și de energie în această principală ramură de resort, dl. ministru Teodorescu s'a trezit chemat într'o dimineață când se simțea rău și când tocmai se pregătea să plece la spital. Trebuia să vină de urgență la cabinetul primului ministru C-tin Dăscălescu. Era în ziua de 8 Februarie 1985, iar premierul se afla într'o stare de nervi de nedescris fiindcă, nu cu multe ore înainte, el însuși fusese muștruluit de Marele Stăpân, care se știe că, atunci când se află în crize, se înfurie cumplit, înjură ca un birjar pe miniștrii și pe ceceiștii săi, aruncând în ei ca în niște slugi cu stilourile și călimările de pe birou, după năravurile vechilor feudali, ordonându-le, în repetate rânduri, să nu-l mai enerveze zi de zi, întrucât - cum îi declarase acest "Big Brother" fostului ministru al sănătății, Proca, - trebue să mă respectați, pentrucă un om ca mine se naște doar o dată la 500 de ani!...Manierele paranoice de acest soi, pe care le avea și Hitler în ultima perioadă a vieții sale, au făcut școală, așa că ele au devenit, de câțiva ani încoace, un stil obișnuit de lucru și pentru acoliții din imediata apropiere a șefului. Ei știu că prin amenințări și intimidări brutale te poți impune și menține mai mult timp în funcțiile de bază. Din păcate, același procedeu l-a folosit, fără discernământ și dl. Dăscălescu față de ministrul metalurgiei pe care, deși l-a văzut că abia se mai ținea pe picioare de bolnav, l-a beștelit o oră întreagă, strigându-i că-l va înlocui, că este incompetent - "dăscălindu-l", cum s'ar spune, cu multe amenințări și epitete grosolane (după cum el însuși pățise în câteva rânduri din partea împăratului neîncoronat.) In timpul acesta, ministrul Teodorescu a căzut într'un fotoliu și a făcut un infarct incurabil, decedând după câteva minute în mașina ministerului ce-l ducea în grabă spre spitalul Elias.

K.G.B., Chinezii și R.S.R.

Intr'adevăr, este foarte greu să fii ministru în RSR, unde nu există decât o singură inițiativă personală! Dar ca să continuăm cele începute, oare câți dintre Români - în afară de vestea marii greve de pe Valea Jiului de acum cinci ani-știu despre repetatele explozii dela Uzinele de armament dela Plopeni și dela Mija, din jud. Prahova, evidente opere de sabotaj ale muncitorilor patrioți, unde aceștia au provocat pagube materiale considerabile în depozitele subterane, din fericire, nu și victime omenești? Dar despre explozia uriașă dela Uzina de armament dela Zărnești-Brașov, petrecută înainte de sosirea delegației de partid chineze, câți știu? Acolo un depozit întreg și o secție de asamblare au fost literalmente șterse de pe suprafața pământului, pare-se de aceeași echipă de spioni sovietici care au incendiat și marea sală a noului Teatru Național din București unde trebuia să aibă loc a doua zi mitingul de prietenie româno-chinez...Din păcate, la Zărnești au fost numeroase victime, dacă socotim cât de mulți oameni puteau fi văzuți purtând doliu în zilele imediat următoare exploziei.

Nu cu mult timp în urmă, Nicu Ceaușescu, beizadeaua Stăpânului dela Scornicești, alerga ca turbat spre Vălenii de Munte, cercetând personal cum merg lucrurile dela marele depozit subteran de benzină și motorină, rezervat armatei, (dela Făget-Prahova) și dela Uzina subterană din apropiere, de sub dealul Bughea de lângă Văleni, unde se vor fabrica muniții și rachete, și unde lucrările acestei întreprinderi, numită "Valea Teleajenului", stagnaseră câteva luni pentrucă trei ingineri de bază au dispărut fără urme, nu se știe unde, în Vest ori în Est...

Au strigat "vrem pâine"!

Sau cine știe despre marea grevă și demonstrație muncitorească din orașul Boldești-Scăieni, județul Prahova, tot atât de furtunoasă ca și aceea din Valea Jiului? Intr'adevăr, în ziua de 14 Noembrie 1982, la ora 7,15 dimineața, peste 500 de muncitori dela I.F.L.G.S. (Intreprinderea de Foraj și Lucrări Geologice Speciale București, secția Scăieni), pentrucă nu au primit rația de pâine din acea zi (amărîtele chifle negre cât pumnul și tari ca piatra), au lăsat lucrul baltă și au pornit cu toții spre primărie, strigând într'un cor uriaș: "Vrem pâine! Vrem pâine!" Pe parcurs, cum era de așteptat, s'au mai adăugat și alte sute de muncitori dela Schela Petroliferă Boldești, dela Baza Tubulară Boldești dela "Arta metalului" și dela Intreprinderea de Geamuri Scăieni, precum și numeroși cetățeni aflați pe drum, bărbați, femei gospodine, până și numeroși copii cărora le plăceau acest spectacol inedit. In fața Primăriei se strânseseră peste 3000 de suflete care au demonstrat timp de peste două ore. Insuși primarul orașului de atunci, Silviu Ciungradi, care tocmai voia să fugă cu mașina, a fost prins de muncitori și forțat să strige alături de ei: "Vrem pâine!" ("- Strigă mai tare, primarule, că doar ai mâncat bine azi!" -îi ziceau muncitorii. Dacă nu, îți răsturnăm mașina). La câteva luni după acest incident, primarul a fost schimbat. Securitatea și miliția, sosite în grabă, nu au avut curajul să intervină, ceea ce dovedește că în fața muncitorilor uniți și îndârjiți securitatea nu mai este atât de vitează pe cât vrea să pară.

Foametea e doar o "greșală"

Dela județ a fost trimis îndată secretarul cu propaganda, "tovarășul" Traian Stefănescu, fostul ministru al tineretului, care, părăsind tonul imperativ și necioplit-revoluționar, ce-l folosea curent în ședințele de partid cu subordonații săi, de data aceasta, cu un glas milog și tremurător, căuta să domolească masa de revoltați, recurgând la limbajul patetic al politicienilor din comediile caragialești: Dragii mei copii, tovarășilor dragi, fraților!...Evident, la mijloc este vorba de o neînțelegere, de o greșeală. Da, recunoaștem, s'a greșit la nivelul conducerii de aici. Dar noi n'am știut, oameni buni, că se'ntâmplă așa neglijențe pe la dumneavoastră. Dacă aveți puțină răbdare și mă ascultați, totul se va rezolva într'o clipă, băieții mei dragi. Vom avea toată grija pentru aprovizionarea populației și în primul rând a muncitorilor! - Vino, mă urâtule, să vezi că magazinele sunt toate goale, căci voi aveți de toate și vă doare'n ... de noi care n'avem nimic, burjui ticăloși ce sunteți!" îi răspunse un glas curajos, ce răzbătu prin valul de huiduieli. Stiu, știu, acum vă cred, dar partidul tocmai de aceea m'a trimis pe mine, ca să rezolvăm lucrurile pe loc, în fața dumneavoastră. Vă promit, băieții mei dragi, că totul se va schimba radical chiar acum! Si n'a terminat bine de isprăvit fraza că, ce e drept, îndată au și sosit în oraș camioane întregi cu franzele albe și calde, iar muncitorii s'au repezit la ele și au început să cumpere pâinea cu sacii, reluându-și apoi lucrul, cu o întârziere de câteva ore. Oricum, nu se poate spune că Traian Stefănescu a fost lipsit de tact și că nu i-a potolit cât de cât. Pentru acest lucru a fost felicitat până și de președintele republicii, deoarece a știut să stingă un incendiu care putea lua proporții cu mult mai mari. Incidentul a pus însă în evidență și slăbiciunea clasei muncitoare exploatate dela noi care nu are o conștiință și o conducere organizată gen Solidarnosc din Polonia. Drept urmare, a doua zi situația s'a schimbat brusc, revenind la "normal", căci securitatea căuta cu disperare pe așa zișii agitatori. Totuși o umbră de solidaritate a existat în rândurile acelor muncitori, deoarece nu s'au găsit capii care au inițiat demonstrația - totul a părut ceva spontan - așa că poliția secretă nu a putut aresta pe nimeni, iar mișcarea a fost categorisită ca un protest economic și nu unul antipartinic. Oricum, ea poate sta cu cinste alături de protestele minerilor din Valea Jiului, chiar dacă nu a avut aceleași proporții și va rămâne, în istoria mișcărilor muncitorești anticomuniste din România, în primul rând ca o nemulțumire împotriva guvernării comuniste, deci a fost o demonstrație politică.

Marile explozii dela Ploiești

In luna Februarie 1985, a avut loc, în fața Palatului administrativ și a Comitetului județean de partid din Ploiești supranumită și "casa Alba" o altă demonstrație de protest a miilor de muncitori dela Trustul de Construcții Industriale (T.C.I.) Ploiești, din cauză că muncitorii nu primiseră salariile cuvenite pe luna respectivă, spunându-li-se că bugetul statului nu mai are cu ce să-i plătească decât poate peste vreo două săptămâni. Trebue arătat că și aici li s'au raliat alte sute de cetățeni aflați prin centrul municipiului, încât iarăși au apărut ca din pământ milițieni și securiști care au încercat zadarnic să-i disperseze. Conflictul nu s'a potolit până când primul secretar al Comitetului județean de partid, Virgil Cazacu, a ieșit în balcon promițând că în mai puțin de trei zile toți vor primi salariile cuvenite.

Iată, deci, niște lucruri, numai în aparență mărunte, despre care Românii și străinii știu foarte puțin sau deloc. Asemenea evenimente se petrec aproape lunar în țară, dar sunt foarte greu de aflat. Din această cauză opiniile politologilor străini care afirmă că Românii ar răbda ca niște vite mute jugul ceaușist nu pot fi nicicum acceptate. Adevărul este că știrile care nu convin regimului dictatorial din România sunt împiedicate prin toate mijloacele să se răspândească.

Nu însă la fel s'a putut spune și despre marile explozii dela "Rafinăria Teleajen" din Ploiești (fosta "Romăno-Americană") care pur și simplu au zguduit orașul din temelii, până la mari depărtări.

Prima explozie a avut loc în noaptea de 6 spre 7 Decembrie, la ora 2.05, când secția de "Piroliză" a sărit în întregime în aer, după ce cu câteva zile înainte "savanta de renume mondial" o vizitase și ceruse să se mărească presiunea instalațiilor pentru a se produce derivatele într'o cantitate mai mare. Bubuitura a fost atât de puternică (incomparabil mai puternică decât cea dela Pitești) încât casele din jurul rafinăriei s'au dărâmat, cele mai solide au crăpat, dar mai cu seamă au murit arși peste 150 de muncitori, precum și toți pompierii militari din apropierea instalației. Ploieștenii, îndeosebi cei din Estul municipiului, unde unda de șoc a fost mai puternică, precum și locuitorii din așezările de pe Valea Teleajenului, au sărit atunci buimăciți din paturile lor, speriați de trăsnetul bubuiturii care le spărsese geamurile, le deschisese ușile și le clătinase lustrele din tavane, gândindu-se cu toții fie la vreun atac atomic prin surprindere, fie la vreun cutremur de pământ similar celui din 4 Martie 1977. Unda de șoc a provocat pagube până la Vălenii de Munte.

Afară era o scenă de apocalips: cerul pâlpâia roșu spre răsărit, unde flăcări uriașe împungeau norii însângerați spre care se ridicau valuri negre de fum ce acopereau încet, încet tot orașul; ambulanțele urlau sinistru, oamenii alergau înnebuniți de spaimă pe toate străzile, iar copiii țipau speriați. Vizibil, aveam de a face cu încă un rezultat al strălucitei gândiri ceaușiste. Spitalele erau pline de răniți, morgile deveniseră neîncăpătoare, dar oficialitățile au anunțat doar...17 morți deși cadavrele au fost depozitate într'un cort militar din spatele spitalului județean Ploiești. Pe la patru dimineața a coborît din cer și elicopterul prezidențial din care au pășit pe pământul pârjolit cei doi mari academicieni de renume mondial.

Ceaușescu caută țapi...!

Ei veneau direct dela o recepție din Sinaia și s'au arătat vădit intimidați de dezastrul din fața lor. După câteva minute șeful și-a mai revenit și amândoi au început să amenințe cu pumnii în dreapta și'n stânga strigând spre cei care-i însoțeau: "Ii vom pedepsi cu toată asprimea pe toți vinovații!" (Spunând aceasta, ar fi trebuit de bună seamă să înceapă cu inegalabila lui "savantă", dar s'a răzbunat în primul rând pe directorii rafinăriei care au primit ani grei de închisoare și confiscarea tuturor bunurilor materiale, deși numai cu o zi înainte ei au arătat clar că forțarea parametrilor instalației constituie o greșeală gravă și un mare pericol în același timp). Scene sfâșietoare s'au petrecut în noaptea aceea, și'n zilele imediat următoare, la porțile spitalelor ploieștene care erau luate cu asalt de rudele și prietenii victimelor. Nimeni nu

Continuare în pag. 5

PROCESUL RIRI HERESCU

— Constantin MACRI —

In 1976 a avut loc la Plenul Tribunalului Suprem București unul din acele procese care rămân în memoria justiției prin caracterul lor de semnificație gravă asupra oamenilor și împrejurărilor judecății, ca și a consecințelor ei, mai ales.

Este vorba de procesul avocatului Riri Herescu și a altor juriști trimiși în judecată pentru o pretinsă luare de mită. Spunem pretinsă, întrucât ne referim la avocatul Riri Herescu distins membru al Colegiului (Baroului) de avocați din București, dela vremea aceea.

Pentru cei care l-am cunoscut și am asistat la ședințele de judecată din marea sală a Plenului Tribunalului Suprem, unde a pledat excepțional unul din cei mai talentați și mari avocați pe care i-a mai dat Baroul bucureștean după instaurarea puterii comuniste și anume avocatul Nicolae Ciobanu, dezbaterile acestui proces rămân de neuitat.

Cu drept cuvânt acest proces a intrat în analele justiției românești contemporane pentru considerente și semnificații ce dorim să le subliniem mai jos.

Prima și cea mai importantă problemă pusă juriului de judecată, a fost aceea dacă avocatul în orânduirile socialiste prosovietice are o deplină independență profesională sau este un funcționar de stat supus docil dispozițiilor puterii de stat?

Potrivit Decretului 181/1950 de organizarea profesiunii de avocat în R.P.R. și Decretului 158/1958 care îl completează și modifică se arată clar că avocatul nu este salariat.

Cum știut este că potrivit art.254 al codului penal din 1969, în vigoare la vremea aceea, subiect al infracțiunii de luare de mită nu poate fi decât funcționarul de Stat (sau alți salariați) era evident că arestarea, de altfel abuzivă, și trimiterea în judecată a avocatului Riri Herescu pentru săvârșirea acestei infracțiuni era ilegală. In cazul cel mai grav, dacă faptele s'ar fi adeverit - într'o probațiune judiciară incontestabilă- avocatul în discuție era susceptibil de a fi judecat pentru o abatere disciplinară.

Pentru considerentele de mai sus, prima instanță de judecată a achitat pe avocatul pretins infractor. S'a motivat hotărîrea că neputând fi subiect al infracțiunii de luare de mită, lipsind una din condițiile esențiale ale incriminării și anume calitatea de "salariat", nu s'a săvârșit infracțiunea în cauză.

In recursul obișnuit, declarat de Procuratură, spre cinstea lui Tribunalul Suprem în completul de trei judecători, a respins recursul Procuraturii și a menținut soluția Instanței de fond, reconfirmând statuarea juridică, că avocatul nu este salariat.

Facem precizarea că aceste rânduri având caracterul unor sublinieri de principiu, nu discutăm aici, celelalte amănunte ale procesului și nu ne referim la ceilalți coinculpați, fiind fără relevanță pentru ce vrem să semnalăm aici.

Impotriva acestei Decizii, Procurorul General de atunci a declarat recurs extraordinar, socotind că în mod greșit ambele instanțe l-au socotit pe avocatul Riri Herescu, inculpat în cauză, ca nefiind susceptibil prin calitatea sa de avocat de a fi subiect al infracțiunii de luare de mită, deoarece avocatul deși nu are statut de salariat public (nu are contract de muncă, nu primește o retribuție tarifară, nu este înscris într'un sindicat, nu are dreptul la pensie de stat, etc.) poate fi asimilat potrivit art. 145 cod penal în mențiunea ce se face în acest articol, din partea generală a codului, în categoria "și alți salariați". Aceasta era esența motivării recursului extraordinar.

Aici se desprind cele trei grave semnificații politice, ideologice și juridice, la care vrem să ne oprim.

Evident Procuratura Generală a fost dirijată de "Secția Justiție" din C.C.-P.C.R. Acolo "sus" erau câțiva nechemați, plini de spirit stalinist. In această concepție și în acest "spirit", nu poate fi vorba ca un cetățean din orânduirile comuniste răsăritene să se manifeste profesional liber de orice "disciplină de partid". Era o teză pe care activiștii semidocți dela C.C.-P.C.R. nu puteau s'o admită.

Există cineva liber cu adevărat, în țara asta? Părea a fi argumentul peremtoriu al activistului de partid. Ce facem cu "rolul conducător al Partidului? "Nu are el (adică noi, activiștii lui) monopolul înțelepciunii în toate problemele și aspectele vieții sociale și de Stat? Așa s'a raționat și astfel a învins, după cum vom arăta mai jos, cel mai pur spirit stalinist la nivelul C.C.-P.C.R. Acesta-i primul aspect.

Al doilea aspect e că se cerea o incriminare prin analogie, ca în cele mai tragice timpuri ale lui Dej și Teohari Georgescu (1948 -1951) - vezi celebrul art. 209 cod penal vechi pe baza căruia s'au dat sute de ani de închisoare.

Deși Tov. N. Ceaușescu denunțase și în 1965 și 1967 gravele încălcări de lege, în 1976 sub imperiul unor malefice și mai ales incompetente influențe se reinstaurează, ceea ce este unanim condamnat de știința penală mondială a lumii civilizate, incriminarea și condamnarea prin analogie.

Si în sfârșit, al treilea aspect, este, în acest proces cel puțin, încălcarea vădită a legii tocmai de către organul suprem în stat, care are constituțional supravegherea legii și a justei ei aplicări, anume Procuratura Generală. Legea suntem noi, par a spune cei din palatul C.C.-P.C.R.

Luându-și un aer grav și semi-mut și semidoct și uitându-se puțin zâmbitor, activistul pare a-ți spune că "știe el ce știe" și că "de sus" a venit dispoziția, pentrucă "acolo sus" se vede dialectic și departe...

Spre marea stupoare a activiștilor, Micul Plen al Tribunalului Suprem în complet format din șapte judecători, judecători adevărați, având respectul legii și al conștiinței lor de oameni și de juriști, a respins recursul extraordinar al Procurorului General (de altfel un afon în materie juridică) reconfirmând teza că avocatul nu poate fi considerat din punct de vedere legal "salariat".

A fost o manifestare reconfortantă de demnitate și rațiune - care nu cedează amenințărilor, arbitrariului și forței.

Cu o tenacitate demnă de o cauză mai bună, Procurorul General declară al doilea recurs extraordinar, care conform procedurii a fost soluționat de instanța ce mai înaltă și anume Plenul Tribunalului Suprem (toate secțiile, penală, civilă, militară, reunite).

Din punct de vedere profesional a fost un regal al gândirii și logicii în care a strălucit, așa cum am mai arătat, avocatul Nicolae Ciobanu.

Inutil. Totul a fost inutil și un vânt de îngheț și întunecimi străbătea sălile Tribunalului.

Peste voința partidului nu s'a putut trece.

Cu majoritate de voturi, acest al doilea recurs extraordinar a fost admis, statuându-se bizareria terminologică, logică, juridică, că avocatul intră în categoria "alți salariați" prevăzută de art. 145 cod penal și deci e susceptibil de a fi trimis în judecată penală pentru luare de mită (infracțiune gravă, 5-7 ani închisoare).

Ca principiu, decizia a avut și are o semnificație enormă. După cât cunoaștem, numai Resere a desființat total orice autonomie profesională pentru avocat. U.R.S.S-ul și celelalte țări satelite au pentru avocat un statut de libertate și autonomie profesională de relativă independență.

Numai în Resere avocatura e condusă direct de Direcția instanțelor civile, notariatelor și...avocaturii din Ministerul Justiției. Adică în fond un aparat birocratic format din rebuturile profesionale din aceste activități dar deveniți monștri de partid. Ce este mai incapabil profesional și ratează în specialitatea aleasă, se face membru de partid și astfel se salvează, fiindcă partidul îl face "consilier", "inspector", "șef de serviciu" etc., etc. De aceea treburile merg cum merg în toate sectoarele.

Cu decizia dată în procesul avocatului Riri Herescu, s'a vădit gradul de stalinizare, de arbitrar și de iraționalitate al conducerii justiției în resere.

Cu desființarea Uniunii Generale a Colegiului de Avocați din R.S.R. și trecerea conducerii profesiei sub conducerea unui director din Ministerul Justiției, haosul a fost dezlănțuit. Treptat, treptat s'a realizat cea mai teribilă aservire a profesiunii de avocat din tot lagărul răsăritean.

Avocatura a devenit cloaca în care Ministerul Justiției, deplin suveran, varsă tot ce se dovedește imoral sau incapabil în magistratură, în procuratură, în notariate, etc.

Un val de corupție și trafic de influență nemaiîntâlnit, bântuie azi pretoriile de judecată din Resere.

Totul este posibil. Principalul este să ai pe cineva la sectorul de Partid sau la Municipiu. Dacă ai și mai sus, atunci te judeci în complet special, într'o sală (birou) specială și după o lege făcută ad-hoc.

Si toate acestea pentru că avocatul și-a pierdut sacra independență profesională, mândria și demnitatea nobilei misiuni.

A ÎNCEPUT SĂ ARDĂ ȚARA

Urmare din pag.4

avea dreptul la nici o informație, personalul medical al spitalelor primind indicații severe în acest scop, iar securiștii, care mișunau prin toate saloanele, au oprit pe salariații respectivi să ia contactul cu cei care așteptau ore întregi afară să afle dacă cei dragi ajunși aici sunt în viață sau nu; dacă sunt răniți mai grav sau mai ușor. In cele din urmă puhoiul de oameni din fața porților au fost alungați **cu brutalitate de milițieni, spunându-li-se** să aștepte acasă rezultatul. Muncitorii care au avut norocul să scape cu viață s'au trezit anchetați zile întregi de securitate și puși să dea declarații după declarații explicând cum și de ce au scăpat! (Nu cumva ei știau că va urma o explozie și tocmai de aceea au avut timp să fugă?)

De ce ai scăpat cu viață?

Chestionările erau absurde și înnebunitoare. Din această cauză foarte mulți au vrut să renunțe la servicii încercând să demisioneze sau să se angajeze în altă parte, lucru care s'a dovedit imposibil, căci nici unul din acești cutezători nu a mai fost primit la vreo altă întreprindere din țară datorită unor dispoziții prezidențiale venite ca ordin de uz intern cu caracter secret. Așa că toți care au vrut să părăsească definitiv "Rafinăria Teleajen" au fost mânați să se întoarcă de unde au plecat (adică la "Piroșima", cum ziceau ei) și-ce e mai trist - unora dintre supraviețuitorii primei explozii le-a fost dat să moară într'o a doua explozie tot atât de cumplită, dacă nu chiar mai mare, cauzată, de data aceasta, de fisurarea unei conducte de propan care a înghețat datorită economiilor ce au eliminat un sistem automat de încălzire și avertizare. Aceasta s'a întâmplat în seara de 7 Ianuarie 1985, la orele 18,07, când pe o zi foarte geroasă, o conductă veche s'a spart de ger, iar vaporii grei de propan se târau încet spre cuptoarele distilăriei. Explozia care a urmat a fost atât de puternică, încât laboratorul modern de vizavi, plin cu foarte multe fete tinere laborante, s'a prăbușit în flăcări, iar geamurile lui (toate în grosime de 6 mm) s'au transformat în schije ucigașe. Si de data aceasta mai toate geamurile din Ploiești, îndeosebi cele dela marile vitrine, și chiar unele geamuri din Vălenii de Munte, au fost sparte de suflul imens care a trântit pur și simplu la pământ pe oamenii aflați la mare distanță de catastrofă. Conform unor informații, explozii mai mici au mai avut loc, în preajma aceleeași zile, și la Combinatul petrochimic dela Năvodari, jud. Constanța, încât anchetatorii s'au gândit la posibilitatea unor sabotaje organizate din afară, bănuielile cele mai multe căzând în direcția Estului.

Apocalipsul evitat

O nenorocire incomparabil mai mare era să se întâmple, in luna Martie 1985 la Rafinăria Brazi-Ploiești, la secția de cauciuc sintetic, unde fluidul aprins înainta subteran, prin niște canale spre unul din cele peste 32 de containere sferice cu hidrogen lichid. (Noroc că a putut fi stins la timp de un inginer și un muncitor care s'au ales cu arsuri serioase. Se zice că dacă acestea ar exploda într'o reacție în lanț, tot jud. Prahova - și chiar o parte din București-vor fi rase de pe suprafața pământului, ca într'o explozie atomică. Specialiștii spun că siguranța rezervoarelor sferice este de 97%. Rămân, oricum, trei procente care vor constitui în permanență "sabia lui Damocles", marea spaimă a ploieștenilor, cu atât mai mult cu cât și Rafinăria Teleajen are 19 containere cu hidrogen lichid, instalate foarte aproape de cuptoare. In general spațiul platformei dela Teleajen este prea înghesuit, cu instalații prea dens amplasate, deși era loc destul spre valea râului cu același nume, rezervată ...spațiului agricol. In Occident asemenea construcții cu grad înalt de periclitate se fac departe de centrele populate și nimeni nu economisește terenul când e vorba de securitatea vieții omenești.

13 morți și jumătate

Victimele celei de a doua explozii au fost de asemenea ținute în mare secret, declarându-se oficial numai 13 morți, iar familiile dispăruților nu au avut permisiunea să publice anunțuri la rubrica de decese din presa românească pentru a nu se putea evalua pierderile reale. Istoria cu spitalele luate cu asalt de rudele victimelor s'a repetat. Totuși, dela personalul medical al Spitalului județean Prahova din Ploiești s'a putut afla că, într'adevăr, 13 fete au murit pe loc, în laborator, dar 136 de persoane au decedat ulterior, în chinuri groaznice datorita arsurilor grave și rănilor provocate de cioburi și strivituri. Alții au rămas mutilați pentru toată viața. Spitalul județean era atât de plin, încât o bună parte dintre victime au trebuit transportate urgent la spitalele din București, iar pentru a se putea goli spitalul ploieștean de mai vechii pacienți securitatea a recurs la o metodă pe cît de originală pe atât de stupidă. In ce consta aceasta? Medicul șef al secției de neurochirurgie prahovene, dr. Zaharia, a fost învățat să recurgă la...proba cu țuică! Fiecare pacient-bărbat din saloanele acestei secții a fost obligat să bea câte un păhăruț de țuică și pentrucă nimeni nu a murit din această cauză, a doua zi toți au primit foi de externare pe care scria "ameliorat" și astfel au fost trimiși acasă. Chiar dacă au protestat. Printre ei s'au aflat și câțiva operați la cap cu două-trei zile înainte. Mai toți însă s'au întors într'o stare gravă, după câteva zile, dar au putut fi reprimiți pentru că majoritatea răniților dela explozie muriseră destul de repede, iar medicul șef s'a scuzat ulterior spunând că dispozițiile de externare silnică nu i-au aparținut.

Măsura care a indignat cel mai mult pe toți ploieștenii în seara celei de a doua explozii a fost hotărîrea diabolică a securității de a bloca toată rețeaua telefonică a municipiului pentru a se pune capăt valului de apeluri disperate ale rudelor celor care lucrau în acel schimb de noapte la Rafinăria Teleajen, așa încât orice număr ai fi format atunci era mut, decuplat.

Din moment ce ambițioasa familie de "luminați academicieni", cu ifose paranoice de împărați peste toți proletarii români, au ordonat să se termine cât mai urgent cu putință reconstruirea secției de piroliză, sub directa patronare a marii chimiste, folosindu-se , pentru restaurarea ei, numai instalații indigene, la un cost cât mai redus (Vechea "Piroliză" avea subansambluri străine, în majoritate sovietice), firește avem dreptul să ne întrebăm cu groază dacă Ceaușescu va ajunge într'adevăr să distrugă orașele nu numai cu mișcările greoaie ale buldozerelor oarbe, ci ar putea **pulveriza și o bună parte din țară**, aruncând-o in aer într'o singură clipită, cu o singură scânteie ieșită din mintea lui atât de luminoasă... □

Mihail CEZIANU

IDEEA POLITICĂ LA ROMÂNI

—Horia STAMATU—

Discuţia de mai jos se încadrează în discuţia mai vastă a originalităţii Românilor, în cultură şi istorie. In cultură s'a vorbit de multe ori despre această originalitate, dar specialiştii politici nu fac altceva decât să tot nege Românilor orice idee politică.

Dacă în ţară se caută o distragere a oamenilor dela realitatea imediată prin exacerbarea şovinismului, în exil se trece concomitent la o stranie aroganţă a unora faţă de istoria propriului lor popor, de care vorbesc cum ar vorbi nişte străini care parcă ar fi auzit de ceva ce s'ar chema Români. Nici ''marii străini'' care ne dispreţuesc, nici ''marii Români'' care se dispreţuesc, nu au dreptate.

''România'' este o ţară care din începuturile ei nu s'a constituit pe bază de ''moşteniri'' formal-contractuale, şi de aceea amatorii de istorie comparând pe Români cu alţii arată că nu ştiu ce-a fost cu Românii. Dar pentrucă e vorba de ''istorie'' să lăsăm pe istoric să vorbească:

''Pe la 1300, ţara cea nouă se formează după o concepţie originală, avându-şi rădăcinile numai în tradiţia populară. E un caz de cristalizare politică spontanee. Domnia e ''a toată Tara Românească'', şi pentru întâia oară apare, în Răsărit, astfel o concepţie naţională echivalentă cu concepţia teritorială, bază modernă pentru statele Apusului Europei. Si voievodul, marele-voievod are calitatea de domn, de DOMINUS, de autocrat, luată nu dela Tătari -fără a tăgădui cu totul o influenţă din această parte-nici dela Suveranii slavi din Balcani, -regalitatea sârbească având chiar alt caracter decât al autocraţiei-, ci din neîntrerupta transmisiune, pe cale populară, a ideii politice ROMANE. Tot astfel naţional şi teritorial compactă va apărea peste treizeci de ani ''Tara Românească'' a Moldovei. Astfel, faţă de state care au trăit şi au murit în evul mediu, lăsând o tradiţie medievală ca glorie şi nenorocire pentru urmaşi, Românii răsar cu ideea statului modern în pragul epocii moderne''. Aceste lucruri le-a citit Niculae Iorga, într'o şedinţă plenară a fostei Academii Române, în Octombrie 1915.

Rareori s'a spus ceva aşa de profund privitor la istoria Românilor. Forţa profetică a acestor spuse la un an după izbucnirea primului război mondial, s'a dovedit cu Intregirea României, pe bază de drept naţional nu de moştenire contractuală, dela unii sau alţii.

In aceeaşi comunicare Iorga arată cum la sfârşitul secolului X, politica Sfântului Scaun a dus la nişte ''regalităţi noi de creaţie apostolică''. Intre aceste ''regalităţi apostolice'' a fost şi a Ungariei, care pe această bază pur formală a dispus ''legitim'', de oamenii de origine din Transilvania, care erau Românii, formaţi ca popor şi creştini de cinci secole înainte de apariţia Ungurilor care se născuseră cu totul în alte părţi, foarte departe de orice...latinitate. Ungurii au fost astfel repede transformaţi după creştinarea lor în masă, în ''cruciaţi'', cu ''rege apostolic'', împotriva ''schismaticilor'', cum erau consideraţi Românii.

Nici feudal, nici monarchic în felul monarchiilor medievale, salice sau apostolice, statul românesc s'a născut din nevoia unor oameni de acelaşi neam şi cu vechi trecut pe pământul lor de-a fi împreună, şi la bine şi la greu. Originile României sunt organice nu artificiale, substanţiale nu contractual formale. De aceea Românii nu au fost implicaţi nici în războaiele religioase, nici în atâtea orori care au însângerat istoria splendidelor civilizaţii occidentale pe care nu trebue nici să le invidiem, nici să le dispreţuim, dar faţă de care în niciun caz să nu ne simţim ca nişte ''nevoiaşi'' ai istoriei, cum din nefericire propun unii.

Continuitatea unei idei politice organice nu a fost impusă la origini de nicio forţă ideologică. Aceasta e marea originalitate politică, din ''origini'', a poporului românesc, desvăluită de Iorga. Nebăgate în seamă de atâţia ''mari Români'', contribuţia Românilor la naşterea şi consolidarea Europei creştine a fost considerabilă şi cultural şi politic.

Cultural, putem spune că Românii au fost printre primii creştini de baştină ai Europei, adică păgânii care au adoptat creştinismul în mod natural, nu prin ''creştinizări'' în masă. Aceşti păgâni au fost în Spania, în Galia, în Italia, în Dacia, în Grecia, în Balcani înainte de Slavi şi Bulgari. Proto-Românii din Dacia sunt parte constitutivă a Europei creştine din începuturi. Românii au fost activi la punerea bazelor Europei creştine, şi la apărarea ei.

A doua mare contribuţie a fost noua cultură creştină pe care-au creat-o Românii în secolele XVI şi XVIII, când ridică limba română la rangul de a patra limbă de cultură creştină, după greacă, latină şi slavonă. Germana, din păcate a fost folosită ca limbă de separaţie nu de creaţia unei noi culturi creştine. Românii au dat Europei în secolele amintite o nouă limbă literară de-o excepţională frumuseţe prin armonie şi nuanţare.

Intre aceste două date, ale creştinismului românesc iniţial şi ajungerea la o nouă cultură creştină romană în Europa, spre sfârşitul Evului Mediu, Românii intră în istorie cu ideea europeană modernă, de stat naţional. Aşa se nasc Principatele Românilor, aşa se menţin cu cele mai mari greutăţi şi sacrificii, până la începutul secolului XX, când s'a ajuns la reala Românie politică.

Dar cursul originalităţii româneşti a fost tăiat de o putere străină, la mijlocul secolului XX, şi aruncată cu forţa într'un regim de periferie a unei ideologii cu care omul, istoria, spiritul românesc afirmate timp de peste o mie de ani, nu au nimic de-a face.

Credem că numai înţelegerea propriei lor istorii poate da Românilor o speranţă de viitor. Si istoricul ne dă această speranţă de viitor, când ne arată că Românii au tot dreptul să-şi revendice suveranitatea în ţara creată cu sângele, sudoarea şi virtuţile lor, şi pe care au apărat-o cu atâtea jertfe ultimele generaţii ale unei Românii suverane, între 1916 şi 1945. Aceste jertfe datorite simţirii româneşti, au mers armonic împreună cu ştiinţa românească.

Datoria noastră este să le recunoaştem, să continuăm şi pasiunea şi ştiinţa pentru şi despre România, nu doar să fim ''cei mai deştepţi'' într'o discuţie sau alta. □

ZĂPEZILE TALE

Cad fulgi de lumină Doamne
din livezile Tale cu suflete;
zvon de nemurire alunecă prin cugetul meu,
(stea căzătoare)
acum când conul inimii mele,
în conul de umbră al serii
încearcă să se aciuiască.
Trâmbiţile Erihonului încă mai vibrează,
prin sângele meu,
(dezvelită cetate)
Dansează depărtările în ritm Salomeic
când lumea doreşte frenetic
să taie capul veacului acesta putred,
pe care îl purtăm în spate
ca pe o maladie ereditară.
Dangătul serii se sparge de lună;
mâna Ta Doamne,
ne culege...ne-adună!

OVIDIU VASILESCU

ABOLIREA UNUI PROCEDEU NEOMENOS

—Miron BUTARIU—

Deşi au trecut câteva săptămâni dela tragicul caz al marinarului ucrainian Miroslav Medvid, care a încercat să aleagă libertatea, fugind de pe vasul sovietic Ivan Koniev, ancorat într'un port de pe râul Mississippi, nu numai presa, ci şi Congresul continuă să fie preocupaţia de neomenia, confuzia şi poate interesul de stat; arătat de autorităţile americane, care au soluţionat acest caz. Organele serviciului de emigraţie au recunoscut că în acest caz ''s'a săvârşit o gravă eroare'', iar Guvernul şi Casa Albă au ''insistat că o politică clară şi efectivă este aplicată în toate cazurile privitor la aceia care caută azil politic în această ţară'' (Los Angeles Times, 11.XI.85). Se pare că această politică clară a fost aplicată în cele două cazuri ale marinarilor români. Ei n'au mai fost confruntaţi cu reprezentantul Ambasadei Române şi faptul că ei ''au fugit de pe un vapor românesc şi au cerut oficiului de emigrare să li se acorde libertatea'', au fost îndreptăţite dovezi că aceasta este dorinţa lor, liber exprimată.

Procedura privitor la dreptul la azil politic în America a fost stabilită în anul 1970, printr'un ordin prezidenţial dat de preşedintele Richard Nixon. Ordinul a fost determinat de atitudinea inumană a Comandamentului vasului american de grăniceri, care în loc să accepte defecţiunea marinarului Simas Kudirka, a permis unei echipe de marinari de pe vasul sovietic să ducă cu forţa de pe vasul american pe bietul om care a ales libertatea. Sub ochii Americanilor, echipa sovietică a înfăşcat pe Kudirka, bătându-l şi legându-l de mâini şi picioare şi apoi aruncându-l pe vasul sovietic. Comportarea aceasta sălbatică a suscitat o indignare publică, care a determinat pe Preşedintele Nixon, să publice ordinul, prin care să defecteze, să nu fie forţat să se întoarcă; în acelaşi timp a prevăzut că ''cererea de azil trebue repetată în faţa reprezentantului statului al cărui cetăţean este cel ce defectează şi că acest lucru trebue făcut pe un teren neutru''.

Dar din păcate, nici atunci şi nici acum nu s'au scos în evidenţă repercursiunile pe care le are asupra celui ce defectează această defectare.

După codul penal sovietic şi cel român, defectarea constituie crimă de trădare de patrie, pedepsită cu închisoare. Kurdika a fost condamnat la zece ani închisoare. Mai mult ca sigur că Medvid va suferi aceeaşi pedeapsă. Promisiunile ce le-a făcut ambasadorul sovietic, că nu i se va întâmpla nimic sunt iluzorii, pentrucă scopul pedepsei nu este pentru Medvid, ci mai ales pentruca să oprească pe alţii de a face la fel.

Din această cauză, presa americană şi Congresul s'au arătat foarte îngrijoraţi. Chiar şi Casa Albă a pornit o investigaţie pentru a afla realitatea. Deputatul Tom Lantos (Democrat, California), în cercetările pe care le-a pornit Comisia Camerei Reprezentanţilor, a citat pe Simas Kudirka şi pe alţii, pentru a stabili împrejurările care au determinat luarea acestei hotărâri aparent arbitrară. O comisie prezidată de Senatorul Jesse Helms (Republican, N.C.) a pornit aceleaşi cercetări, încercând să asculte în faţa ei chiar pe Miroslav Medvid şi să oprească plecarea vaporului sovietic din America. Natural toate acestea au format obiectul presei şi au pus în discuţie, nu numai felul arbitrar al autorităţilor, dar în acelaşi timp şi inutilitatea reafirmării cererii de defecţiune în faţa unui reprezentant al statului în cauză. Reprezentanţii serviciului de emigraţie, scrie în editorialul său The Los Angeles Times, din 11 Noembrie 1985, au recunoscut greşeala în judecata lor. Guvernul Reagan, în ciuda acestui fapt, insistă că politica practicată în cazurile de exil politic este clară şi efectivă.''

Cunoscutul comentator politic şi ziarist Charles Krauthammer califică procedura privitoare la ''azil'' absurdă, pentrucă ''sărirea unui om dela înălţimea de 40 picioare însăşi, trebuia considerată cerere pentru azil.'' Dacă după ''patru zile pe vapor'' acelaşi om a revenit asupra acestei cereri, declaraţia sa ''trebuia să fie cercetată după un timp de aşteptare: un Medvid declara că vrea să stea în America şi un altul că vrea să se întoarcă acasă. De ce nu s'au aşteptat câteva zile, pentrucă să se poată constata adevărul, ''pentruca efectele brutalizării şi ale drogurilor să dispară''. De asemenea, confruntarea lui cu reprezentantul Ambasadei Sovietice, n'are nici un rost, deoarece nimeni nu respinge ţara sa de naştere; Medvid ''...era un marinar, dar el nu era un nebun'' (Los Angeles Times, 11.XI.85).

Comportarea funcţionarilor departamentului de stat, a emigraţiei şi a poliţiei, care în loc să încurajeze sau să arate bunăvoinţă şi înţelegere umană faţă de năpăstuiţii cer cer azil politic sau economic în America, arată indiferenţă, nepăsare şi în tot cazul zel ca să-i determine să renunţe la acest azil; arată fără nici o îndoială nevoia imperioasă de clarificare a procedurii pe care autorităţile trebue să o observe în cazuri de cereri de azil.

Ar fi de dorit deci ca procedura de acordare a azilului să fie simplificată, să fie clară şi mai ales acei încredinţaţi cu aplicarea ei să se inspire din principiile de bază ale libertăţii şi democraţiei pe care este clădită America. Graba de a rezolva cererea de azil, chiar mai înainte ca autoritatea să se convingă de dorinţa celui ce cere azil, lipsa de omenie faţă de unfrate căzut în mare suferinţă, dar mai ales comportarea arbitrară de a se descotorosi de acesta fără să se ia în considerare că acesta este trimis la moarte, ar trebui să dispară. Căci, cum scrie Krauthammer... ''Facem enorme eforturi să vopsim într'o strălucită culoare statuia Libertăţii. Ar fi bine să pregătim un mai bun venit acelora care se încred în inscripţia de pe soclul ei.'' □

Poezia creştină

—Marin MIHALACHE—

Corola de frumos a poeziei este ca o floare răsărită într'un deşert de gânduri şi o mare de lacrimi. Poezia rămâne încă un mister al lumii dar ni se revelează şi ca o realitate. Inefabilitatea ei transcende înţelegerea comună şi totuşi prezenţa-i firească este un lucru de nătăgăduit.

Poezia este un act ideal de recreare a lumii interioare şi de sacralizare a lumii şi culturilor şi în acest act de creare şi receptare a poeziei adevărate, omul se sfinţeşte şi pe sine însuşi.

Poetul este chemat să creeze "liber" însă revelaţia Sfânt Cuvântului lui Dumnezeu nu neagă "libertatea interioară "a poetului devenit prin convingere şi un trăitor în duhul adevărului creştin. Dimpotrivă, pentru cei deveniţi adevăraţi creştini şi trecuţi prin arşiţa torturilor şi prin focul ispitelor, poezia Crucii şi a suferinţei s'a transformat într'o sursă de bucurie sufletească şi libertate de creaţie fără de margini. Poezia creştină izvorîtă din fântâna de lacrimi a harului s'a dovedit a fi într'adevăr o operă a libertăţii interioare.

Poetul creştin nu dobândeşte prin suferinţa sa numai o libertate de circumstanţă, ci şi o victorie finală asupra vieţii şi artei sale, o înviere în duhul adevărului.

Pentru astfel de poeţi dogmatica sfântă creştină s'a topit în arderea suferinţelor, devenind deopotrivă trăire în Hristos şi acatist de izbăvire.

Citind "Imnul la rugul aprins al Maicii Domnului" de Sandu Tudor, chiar şi o inimă împietrită şi un "Dumnezeu transcendent" n'ar putea rămâne neînduplecaţi de stăruitoarea rugă. Si deşi în ţesătura textului poetic apar principii de dogmă exprimate în forma lor pur teologică nimeni nu poate tăgădui nici frumuseţea versului, nici sublimul unei arte poetice de cea mai autentică inspiraţie. Aici "ortodoxia" adevărului a fost ideal aşezată în mantia sfântă a frumosului poetic de natură liturgică fiindcă autorul era deopotrivă şi un creştin de trăire mistică, dar şi un poet de har.

Acelaşi este "misterul" şi în cazul poetului isihast Vasile Voiculescu. El a învăţat prin har şi asceza suferinţelor o limbă cerească a rugăciunii, o limbă a îngerilor plămădită dintr'un "grai de lut".

Nu este de mirare că atât pentru labirintul vieţii sale cât şi pentru opera-i poetică de factura "caetului negru" Crucea este o cheie ce deschide cerul. Cuvintele şi cugetul poetic sunt fără putere de exprimare în afara acestei "Cârme către Domnul" (Crucea cheie), acestui "chip al infinitului răstignit în noi" (Crucea-înălţare).

Viziunile îngereşti domină parte din poeziile religioase ale lui Voiculescu. Ingerii "săi" se lovesc de pereţii sufletului devenind durere. Durerea devine iarăşi înger şi chiar "crăiasă şi pildă îngerilor". In lipsa putinţei de a-şi comunica durerea către absolut, îngerii durerii devin vehicule ale rugăciunii şi meditaţiei poetice. Poetul îşi acceptă credinţa ca pe ceva dat, ca pe o combustie care îi alimentează trăirea şi ţine "cumpăna'ntre spirit şi'ntre carne."

La Ioan Alexandru suferinţa creştină este transfigurată în bucurie cerească. Darul poetic are rolul de înger păzitor al înaltelor valori artistice plămădite cu sânge şi duh. Iubirea rămâne totuşi suprema virtute a poetului creştin, virtute care uneşte în duh şi străbate sfântul "triptic al adevărului, al frumosului şi al binelui."

La Radu Gyr, Isus Insuşi intră în celula de închisoare a poetului spre a-i da putere să-şi suporte propriile chinuri ale răstignirii. Calvarul lumesc se transformă însă şi aici într'o poezie de puritatea şi inspiraţia rugăciunii.

Prin faptul că poetului e dat să mânuiască misterele cuvintelor, prin frumosul din rostirea sa poetică ne putem şi noi apropia cel puţin axiologic şi estetic de adevărul despre Impărăţia Cuvântului.

Iar dacă lumea aceasta este ea însăşi un exil faţă de Dumnezeu, apoi exilarea forţată a poeţilor în interiorul conştiinţelor lor sau în hrubele de întuneric ale celulelor de închisoare este poate expresia cea mai clară a faptului că unora dintre noi ne este frică de lumina ce iradiază din Cuvântul adevărului. Dar iată că în umbra şi claustrarea de iad şi prin zidul gros al tăcerii s'a strecurat atât de clandestin spiritul celei mai profunde şi curate rostiri poetice. Fără vreun program estetic împrumutat de prin saloanele modelor artistice la zi, poezia creată acolo a devenit ea însăşi crez şi prohod dinaintea Invierii, suferinţă şi iertare, milă şi iubire, rezistenţă morală şi cântec de lebădă cerească.

Noroiul "subteranelor" materialismului apăsător peste membranele sufleteşti s'a dovedit până la urmă a fi o hrană ideală pentru nuferii albi ai poeziei. Sacrificiul a rămas însă jertfa vie a poeţilor. Multe poezii au fost aşadar scrise cu sânge şi cu lacrimi, pentru că prin sânge a răscumpărat lumea Hristos şi din lacrimile suferinţei şi ascezei până la moarte se plămădeşte sămânţa spirituală a lumii celei noi.

Cea mai bună parte a poeziei creştine de acest gen se dovedeşte a fi deopotrivă şi sublimă rostire poetică şi spovedanie de sfânt şi rugăciune. Dogma Crucii devine trăire a crucificării, Evanghelia Cuvântului devine poema naşterii în duh şi adevăr. Transfigurarea interioară nu mai rămâne un mister conceptual ci devine o dorinţă viu stăruitoare, rezistenţă spirituală şi metanie de isihast..."...Din loviturile nedrepte,/faguri facă-se şi vin/Din înfrângeri, scări şi trepte;/din căderi, urcuş alpin//Din otrava pusă'n cană,/fă miresme ce nu pier/Si din fiecare rană,/o cadelniţă spre cer...//(Radu Gyr, "Metanie").

De acum nădejdea creştină şi visul de mai bine rămân rostul trăirii şi al cugetării. Renunţarea la acestea este moarte, o moarte a spiritului fără de care însăşi existenţa ar fi un non-sens. "Nu dor nici luptele pierdute,/nici rănile din piept nu dor,/cum dor acele braţe slute/care să lupte nu mai vor//.../Infrânt nu eşti atunci când sângeri,/nici ochii când în lacrimi ţi-s/ Adevăratele înfrângeri, sunt renunţările la vis..."//. Iată deci cum articolul credinţei poate face o bună casă cu imaginaţia poetică de sofianică profunzime. Adevărul şi frumosul nu se resping, ci dimpotrivă, unul îmbracă haina celuilalt, fără ca noi să putem lesne pricepe până unde se întinde domeniul adevărului şi unde începe hotarul inefabilului poetic.

La Nichifor Crainic poezia este o încercare de spiritualizare a materiei, de luminare în întunericul unei existenţe pândite de ameninţarea forţelor obscure ale acestui veac.

In mijlocul luptei spirituale şi nevăzute cu răul, sufletul său pustiit de arderi nefireşti pluteşte "pe valuri de cânt îndurerate". Flăcări teofanice şi "jar de ru[illegible] sporesc în sine credinţa precum "mierea blondă'n faguri". El traduce misterul acestor viziuni într'o poezie nu numai general creştină, ci şi ortodoxă: "Cum ard, par flori de flăcări, iar sfeşnicele par/Pioase mâini ce'nalţă buchete spre altar./Le tremură văpaia şi fâlfâie pe zid/Ca nişte aripi care se'nchid şi se deschid//Ca nişte aripi care cu zbuciume se zbat/Să deie zbor în larguri şi-avânt înflăcărat/credinţei absorbite cu farmec de mister/Pe'ntrezărite zarişti deschise către cer...//" (Lumânările). Aspiraţia poetului către "ţara de peste veac" se împleteşte cu "dragostea pentru omenire." Poezia acestei trăiri creştine se transpune la Crainic în poeme-rugăciune sau psalmodie iconografică.

Poetul crede fără de tăgadă în Cuvânt de care este însetat ca de lumina transfigurării de pe muntele Tabor. Insă în creşterea "literară" sâmburele crezului creştin şi estetic nu rămân închistate în formulă doctrinară, ci se topesc în structura unică şi viabilă din fructul mustos al poeziei. Este un fel de reacţie osmotică în care sămânţa celestă nu-şi pierde identitatea esenţială ci numai conturul se transformă într'un organism viu hrănit de lujerii de lumină ai harului. Astfel se produce şi o sacralizare a materiei, o transfigurare eucharistică şi o înduhovnicire a elementelor creaţiei. De pildă, în "Cântecul potirului", unul dintre cele mai frumoase poeme dedicate vreodată jertfei eucharistice, Crainic are viziunea cosmicei îndumnezeiri: vinul se transformă în "sângele Domnului", pâinea e ca "faţa lui Dumnezeu", grâul înspicat e ca "barba Domnului Hristos". Acest minunat poem este de altfel un strălucit exemplu al felului în care obiectivitatea religiozităţii creştin - ortodoxe, dogma sfântă, se îmbracă în [illegible] luminoase ale poeziei celei mai autentic[illegible] lui Crainic este [illegible]tistică străbătand la noi parcă din Impărăţia Logosului mistic. Este o "revelare a misterului" în "matricea stilistică" a spiritualităţii creştine româneşti, cum ar fi spus Blaga.

Ingemănarea metafizicii şi a dogmei religioase în crezul de viaţă şi creaţie al poetului, stimulează atât duhul creator, dar şi tinde să lege preocupările culturii de influenţa binefăcătoare a credinţei drept măritoare.

Aceasta nu înseamnă desigur nici intrarea forţată a culturii sub "coviltirul de azur" al Bisericii, nici determinarea "apriorică" a unui stil sau formule de artă, ci pur şi simplu o chemare şi o încercare de regăsire a Spiritului Adevărului în matca trăirii şi creaţiei artistice libere, originale şi atât de diverse în toate formele ei de exprimare poetică. □

TROPARUL TRANDAFIRULUI

Si îngerul veni în Nazaret.

Dar cum va fi?
a întrebat Fecioara.

Trimisul
a grăit de Duhul Sfânt,
iar florile de spin şi de coroană
în jurul serii adunate.

...Si trandafirul întrebă la rândul lui:
Au oare nu sunt eu?
Coroana nu e strânsă,
dar poate fi. E'n mine
pe gândul pădureţ de mărăcine.

Ce milă-i se făcu Fecioarei
de trandafir!
Si-l sărută pe fruntea ca o boare.
De-atunci sărutul ei
în neam de spini ni-i floare.

CATAVASIE

casa miroase a pâine
şi copiii dorm.

In braţe pruncul
întinde mânuţele spre ei,
dar Maica Domnului
îl ceartă blând:

De ce nu dormi
Primăvară dulce?

Dumitru ICHIM

Sărbători Fericite şi la Mulţi Ani!

NAŞTEREA DOMNULUI

CÂNTATĂ ÎN VERSURI DE POEŢII NEAMULUI NOSTRU

—ANTOLOGIE—

ALCĂTUITĂ ŞI PREZENTATĂ DE

—— Zahu PANĂ ——

MAICA ŞI PRUNCUL

In odaia scundă moare focu'n vatră,
Colo, pe firidă, pâlpâie opaiţ.
Pe un drum de ţară câini zadarnic latră...
Nici un sfânt la noapte n'o să stea pe laviţi.

Singură cu pruncul, singură cu focul
Ce'şi desface'n umbră coada de păun,
Maica se gândeşte, cumpănind norocul
Pruncului ce'ntinde mâna la ceaun.

Ochii Lui albaştri cum e inu'n floare
Maica îi sărută, mângâie bălai
Părul ca mătasea de porumb şi-o doare
Sufletul deodată năr[illegible]dit de scai...

Lacrimi şterg în gene braţele cămeşii:
A venit ţiganca de i-a dat cu ghiocu'
Si pe drum de munte au plecat lăeşii...
Dar Isus zâmbeşte bâlbâind, urmându-şi jocul.

Ion PILLAT

PACE

Luna-şi picură argintul,
tremurându-l pe fereastră;
vede-atâta împăcare
străjuind căsuţa noastră.

Lângă pat, zâmbind stă mama,
adormindu-şi copilaşii,
cămăşuţa cu mătasă
le-a cusut mâna nănaşii.

Numai moşul povesteşte,
aşezat pe faţa vetrei -
dumiriţi de-o pildă veche,
îl ascultă doi cumetri.

D[illegible]ul latră,
s[illegible]og radă
şi s'au[illegible], subt opincă,
scârţitul de zăpadă.

S'a curmat deodat' *povestea*
şi-i tăcere mută'n casă -
osteniţi dorm ochelarii
pe ceaslovul de pe masă.

Licărind o raz'atinge
geamul uşii dela tindă,
de trei glasuri legănată,
se'nfiripă o colindă...

De sub ţol ridică fruntea
două feţe bucălaie...
Blând zâmbeşte din icoană
Cuviosul Niculaie...

Octavian GOGA

COLINDUL CIUBĂRARILOR

Alb, cer alb stă arc înalt de cer
Peste ciuntite creste apusene.
Munceii urcă'n paşi uşori de jder
Zăpada spulberată'n steme bihorene.

Cu zvonul dus de pajuri până'n ţară,
Pe-aici vuesc sudalme şi dojeni.
Tot hăituind prin vizuini de fiară,
Vin ciubărari cu doinele'n poeni.

Crunţi, taciturni, trec creştete de stei,
Si în colind de magi flămânzi adună,
In trăişti mari, luceferi pentru ei
Si zodii noi în nou ciubăr de lună.

Din care fund de ev le desnozi cântul,
Doamne, şi drumul fără de popas?
In căutarea Ta cu ei o noapte-am mas
Si-am pus la cale lumea şi pământul.

Alexandru GREGORIAN

COLINDĂ

Doarme colo în poiată
pruncuşor fără de tată.
Si măicuţa mama lui
se tot plânge boului

c'a născut în Vifleim,
n'are scutece de in,
n'are apă, n'are faşă
nici opaiţ, nici nănaşă.

Iosif cercul de pe cap
în cuier şi l-a lăsat
şi-a plecat unde-a plecat
ca să-l latre cânii'n sat.

Noaptea-i neagră, ceasu-i lung,
stă măicuţa lângă prunc.
Să le ţie de urât
înger 'nalt s'a coborît.

Si în noapte inadins
degetul şi l-a aprins.
Arde îngerul Lui Dumnezeu
ca o lumânare de său.

Lucian BLAGA

SE'NCHINĂ TROFIM PUSTNICUL FECIOAREI MARIA

Păcătuim, Fecioară Preacurată,
Prin faptă, grai şi gând. Păcătuim!
Că doar din leagăn până'n ţintirim
E-un lung păcat viaţa noastră toată.

Prin pocăinţa binecuvântată,
Păcatul strămoşesc îl ispăşim.
Aibi milă de nevrednicul Trofim
Si de ispita lui neîncetată.

Inalţ spre Tine ruga mea sărmană,
O, Născătoare, fără de prihană:
De-i înflori din umbră, ca un crin,

Din limpedele-ţi suflet - strop de rouă
Ce oglindeşte'ntregul cer senin -
Ne picură în suflete şi nouă.

Al. O. TEODOREANU

COLINDUL NINSORII

A suflat prin cer un vânt,
Răsturnând stupinele.
Azvârlite pe pământ,
Năpădesc albinele.

Prisăcarul Lui Hristos,
Prăpădindu-şi cheile,
Mi se uită mânios
Cum i-a spart ştiubeile.

Negrii stupi rostogoliţi
Tot văzduhu'ntunecă,
Dar din stupii răscoliţi
Roiuri albe lunecă;

Si căzând pe drum, prin sat,
Dumnezeu mai ştie-le,
Pretutindeni s'au lăsat,
Cotropind câmpiile.

Stau tot timpul gerului,
Dar când vine binele,
Lin, de dorul cerului,
Se topesc albinele.

V. VOICULESCU

TĂCERILE LUI LUCIAN BLAGA

Mircea ELIADE

Intr'un poem, scrisese demult despre sine: Lucian Blaga e mut ca o lebădă...Intr'adevăr. Imi amintesc după-amiezile şi serile petrecute împreună, în vara anului 1937, la Berna, - ceasurile care mi se păreau nesfârşite, aşa cum se scurgeau anevoie, parcă s'ar fi împotmolit în lungile, neverosimilele lui tăceri. Uneori trebuia să insist, să repet o întrebare, să-i propun chiar unul din răspunsurile posibile - şi începeam să aştept. Aşteptam atârnat de buzele lui, privindu-l în ochi, zâmbind încurajator, până ce se hotăra. In cele din urmă, vorbea - rar, căutându-şi fiecare cuvânt, oprindu-se după fiecare propoziţie -, oprindu-se uneori atât de mult încât credeai că încheiase ce avea de spus. Mă învăţasem să tac, clătinând din cap, aşteptând să-şi reia firul. Câteodată, îl relua doar ca să adauge o ultimă propoziţie, concisă şi clară. Inţelegeam atunci că era rândul meu să spun ceva. După o săptămână de asemenea convorbiri, mă simţeam frustrat şi sleit. Si totuşi, la despărţire, Doamna Blaga m'a luat deoparte şi mi-a mulţumit. - De când îl cunosc pe Lucian, mi-a spus, nu l-am văzut niciodată mai în vervă şi niciodată n'a vorbit mai mult...

Am publicat mai târziu, pe o pagină întreagă din Vremea, "Convorbiri cu Lucian Blaga", stăruind mai ales asupra observaţiilor lui în legătură cu structura şi destinul culturilor. Lucra atunci la ultimul volum din Trilogia Culturii şi se pregătea să înfrunte problema Istoriei. Dar când l-am revăzut, un an în urmă, la Bucureşti, mi-a vorbit de un alt proiect: mi-a mărturisit că în şase, şapte ani se va apuca de un roman. Imi amintesc cum îşi vizualiza el desfăşurarea operei: la 20 de ani, îmi spunea, am fost înainte de toate poet; la 30 de ani am început să scriu teatru, iar pe la 40 m'am concentrat asupra sistemului filosofic. Dar la 50 de *ani voi fi pregătit să scriu un roman.*

Când a împlinit 50 de ani, nu mai era, de mult liber să publice. Dar fără îndoială că a continuat să scrie.Mă întreb dacă a mai avut timp, îndemn, sau destulă putere ca să-şi scrie romanul. Ar fi fost un roman unic, şi nu numai pentru literatura românească. Ar fi fost romanul unui poet care ar fi adus în proza epică toate esenţele esseului, filosofiei şi teologiei.

Nu mă voi împăca niciodată cu destinul lui Lucian Blaga. Cu el gândirea românească a pierdut una din puţinele şanse de a se manifesta, strălucit, pe planul filosofiei europene. Dar soarta s'a împotrivit şi de data aceasta. Să facem puţin socoteala. Lucian Blaga a început să scrie şi să publice foarte tânăr, în 1920, şi în douăzeci şi cinci de ani a publicat vreo treizeci de volume: poezie, dramă, esseu, filosofie. Foarte probabil, în cei 15-16 ani de tăcere, ar fi putut să scrie încă zece, cincisprezece volume. Ar fi fost operele lui de maturitate, şi printre ele s'ar fi numărat desigur şi acel Roman la care privea ca la o culme anevoie de atins.

Ceea ce ne apare acum şi mai tragic, e faptul că Blaga a trăit vreo cincisprezece ani în străinătate: la Varşovia, la Viena, la Berna, ca ataşat de presă, iar pentru câteva luni a fost Ministrul României la Lisabona. In toţi aceşti ani n'a făcut nimic ca să fie tradus într'o limbă de mare circulaţie. El însuşi, deşi ar fi putut să-şi redacteze anumite cărţi de filosofie în limba germană, nu s'a hotărît niciodată să încerce şi acest mod de a-şi comunica gândirea. Işi spunea, poate, că într'o bună zi operele lui vor sfârşi prin a fi traduse. Dar mai era ceva: pasiunea lui Blaga pentru gândirea filosofică românească încrederea pe care o avea în posibilităţile teoretice ale neamului românesc, detaşarea crescândă faţă de problematica filosofiei occidentale. Imi amintesc ce-mi spunea prin 1938-39: că centrul filosofiei europene s'a strămutat acum în România; că numai la Bucureşti şi Cluj se gândeşte creator; că în restul Europei filosofii sunt doar nişte epigoni care se zbat zadarnic să-şi ajungă din urmă înaintaşii (Admitea o singură excepţie: pe Heidegger).

Poate că era ceva adevărat în această viziune a lui Blaga. Dar el n'a prevăzut catastrofa din 1944-45, care avea să paralizeze, încă odată, şi pentru atâţia ani, creativitatea românească. Astfel că ocupaţia sovietică l-a ţinut prizonier în ţară, interzicându-i-se cărţile, neîngăduindu-i-se nici să tipărească altele noi, nici să-şi traducă o parte din cele vechi şi să le publice în străinătate. Alături de atâtea alte creaţii româneşti moderne, opera lui Blaga a rămas îngropată sub o lespede de mormânt. Fără îndoială, ea supravieţuieşte în conştiinţa celor care se apropie sau au trecut azi de 40 de ani; dar opera lui filosofică nu are drept de circulaţie în ţară, şi ea a rămas inaccesibilă străinătăţii.

Toate aceste însuşiri, creativitatea aceasta de tip şi proporţii goetheane, n'ar fi meritat să rămână înmormântate în ţară. Cât de mult a surprins la început, şi cât a fost ea elogiată pe urmă, "multilateralitatea" unui Gabriel Marcel sau Jean-Paul Sartre, care izbuteau să scrie, alături de filosofie, teatru şi esseuri şi, în cazul lui Sartre, nuvele şi romane! Cu zece ani mai înainte, Lucian Blaga dovedise o mult mai vastă "multilateralitate" şi, mai ales, mult mai mult talent literar. Dar, evident, asta n'o ştie încă nimeni în Occident...

Si totuşi, dacă n'o ştie nimeni, a cui să fie vina? Mă întorc necontenit la această întrebare, obsedantă: de ce un "om universal" ca Lucian Blaga s'a limitat la un singur instrument de expresie, acel al limbii şi culturii româneşti? De ce el, care avea pe deplin conştiinţa măreţiei Sistemului lui filosofic, care credea, chiar, că atunci când îl va completa, omenirea îşi va putea găsi în el nu numai Estetica, Metafizica, Filosofia culturii şi a istoriei de care va avea nevoie, ci şi o nouă Religie, care ar putea înlocui pe toate celelalte, vechi, printre care şi creştinismul - de ce Lucian Blaga a hotărît să comunice această nouă "Revelaţie a Spiritului" exclusiv în limba română şi pentru folosul celor câteva mii de cititori români?

Destinul acesta e cu atât mai tragic cu cât el ar fi putut fi evitat, măcar în parte. Cât timp a fost ataşat de presă, Lucian Blaga ar fi putut face ceva pentru difuzarea operei lui filosofice în străinătate. (După câte ştiu, numai o singură carte, Orizont şi stil, a fost tradusă în italieneşte, şi ea a trezit un larg şi real interes. In traducere germană n'au apărut decât puţine fragmente, prin reviste). Este adevărat că Lucian Blaga avea mare încredere în posibilităţile de rezistenţă, şi deci de supravieţuire, ale neamului şi geniului românesc. Cuiva care l-a văzut acum vreo şase, şapte ani la Cluj, îi spunea că România a intrat într'un nou Ev Mediu, adică a fost încă odată redusă la tăcere şi existenţă larvară, subpământeană - dar că Românii sunt deprinşi să "saboteze Istoria", şi că odată - şi-odată vom reveni iarăşi la lumină.

Dar asta nu mă împacă cu destinul personal al gânditorului Lucian Blaga. Pentrucă opera lui acum ar fi trebuit să fie tradusă şi cunoscută, acum ar fi putut introduce în problematica filosofică anumite metode şi deschide anumite orizonturi care, în douăzeci, treizeci de ani vor părea mai puţin interesante, pentrucă îşi vor fi pierdut noutatea şi actualitatea. Oricare va fi soarta operei lui Blaga de acum înainte, şansa pe care o avea de a contribui la reînnoirea problematicei filosofiei europene în anii de înainte şi imediat după al doilea război mondial, şansa aceasta a fost iremediabil pierdută.

Lucian Blaga făcea parte din acea tradiţie culturală românească "universalistă" inaugurată de Cantemir şi consacrată definitiv de Eminescu, Haşdeu şi Iorga. In cazul lui Blaga, "universalismul" însemna şi "om universal" (şi aşa îi plăcea lui să-şi spună, în intimitate). Intr'o epocă dominată de extrema specializare, când romancierul abia dacă îndrăznea să scrie nuvele şi era privit cu suspiciune îndată ce publica versuri sau teatru, când elenistul nu se încumeta să înveţe persana de teama să nu se "risipească", iar filosoful nu citea literatură pentrucă "nu avea timp de pierdut cu fleacuri şi prostii" - Lucian Blaga a încercat toate genurile literare şi, în esseurile şi operele lui teoretice, s'a dovedit familiar cu aproape toate domeniile cunoaşterii, dela Fizica teoretică şi Teologie, la psihologia de adâncime şi morfologia culturii. Nu era un erudit (şi asta explică atâtea inadvertenţe în cărţile lui de filosofia culturii), dar avea acces la problemele esenţiale ale tuturor disciplinelor. Cei care l-au cunoscut pe Lucian Blaga pot mărturisi că sub sfiala, timiditatea, modestia lui, se ascundea conştiinţa totdeauna trează a geniului. Nu era orgoliu. Era certitudinea că prin el Spiritul îşi revelează structurile lui cele mai profunde, că după apariţia Sistemului omenirea nu va mai putea fi aceeaşi. Mi-a mărturisit odată că el se consideră doar ca un "organ" prin care se dezvăluie şi se articulează Sistemul. Nu era deci orgolios în sensul crud al cuvântului. Era doar conştient de excepţionala importanţă a misiunii lui: prin el, Lucian Blaga, Spiritul se pregătea să intervină, de data aceasta radical, în Istorie, provocând o adevărată mutaţie în condiţia omului.

Dar atunci, dacă el se considera "om universal", şi dacă Sistemul lui filosofic era menit să modifice evoluţia spirituală a umanităţii, de ce-şi alesese, ca mijloc de expresie, o limbă care ştia bine că e necunoscută filosofilor şi oamenilor de cultură europeni? Nu voi afla niciodată răspunsul lui Blaga la această întrebare. Evident, un apologet al "categoriilor organicului", pe care Blaga le considera specifice stilului de existenţă românesc şi ortodox, nu se putea exprima decât în limba lui natală. Dar, cum spuneam mai sus, asta nu explică indiferenţa lui Blaga faţă de difuzarea operelor lui filosofice prin traduceri. Berdyaev de asemenea şi-a scris toate cărţile în ruseşte, dar asta nu l-a împiedecat să suscite şi să încurajeze traducerile.

Ce mi se pare greu de înţeles e contradicţia între conştiinţa "universalităţii" operei lui şi faptul că Lucian Blaga a hotărît să tacă această universalitate. Căci, în româneşte, opera filosofică a lui Blaga tace. Deşi merită să schimbe soarta omului, filosofia lui Blaga e inaccesibilă "umanităţii". Faţă de toţi cei care nu citesc româneşte, Lucian Blaga continuă să tacă, cu toate cele zece, unsprezece volume de filosofie pe care le-a publicat.

Mă întreb dacă şi această nouă tăcere a lui Blaga nu face parte din firea lui şi din destinul neamului românesc. Imi amintesc tăcerile dela Berna, revăd zâmbetul lui misterios când îmi mărturisea că a început să vorbească la vârsta de patru ani, că mult timp părinţii lui au crezut că e mut. Mă întreb dacă nu cumva tăcerile acestea nefireşti nu corespundeau, într'un anumit fel, tăcerii neamului românesc pe când "sabota Istoria", dacă ele nu anticipau tăcerea ţării de astăzi... □

Paris, Oct. 1961

Prinţul romanţei

Mia BRAIA-BLAGA

Aud cu plăcere ventilându-se vârsta lui Nelu Mânzatu, "Prinţul Romanţei", aşa cum l-am calificat noi, vechii cântăreţi din epoca de aur a muzicii uşoare româneşti.

Lui şi-a dăruit nemurirea succesului şi nouă onoarea de a-l fi cântat. Maica Natură l-a înzestrat cu frumuseţe, talent, excesivă politeţe şi curaj.

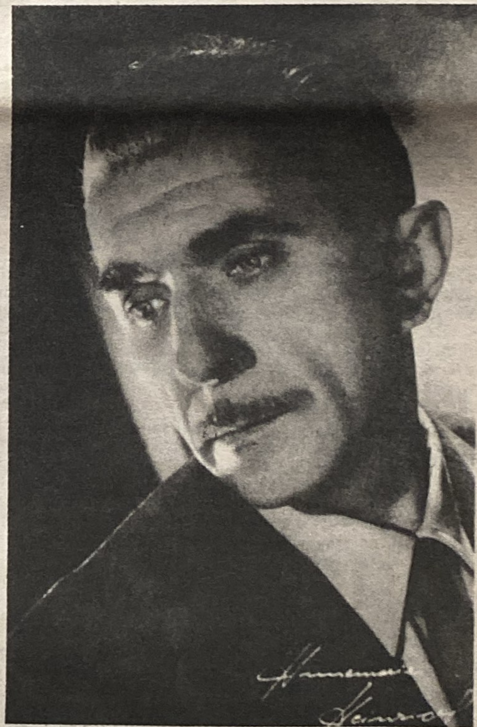
Cât mi-aş fi dorit, atunci, la vârsta prostioarelor, să fiu "cea cu ochii verzi!" dar rindeaua vieţii trage peste anii tăi şi e bine să-i uiţi ca număr.

Prinţul, El, Nelu, nu trăieşte ani, ierni, toamne, ci 80 de primăveri.

Dela "Femeia, eterna poveste", "De dragul tău", "Nu ne-am iubit" şi atâtea altele culminând cu "Vântul de seară" ce s'a abătut ca o adiere peste România, Nelu, Prinţul, a tot scris ca să uite, cred, de o gamă neorchestrată de mitocănii, să uite de dor, dar mai puternic ca oricând, fiindcă vârsta are în compensaţie o mare experienţă care să-l scoată din orice încurcătură.

Aşa cel puţin mi s'a părut că este, când l-am întâlnit nu de mult la Milano.

Ce bine că n'a cunoscut eşecuri, refuzuri, amânări şi fără să ştie nimeni îşi consumă migdalele amare, cu furie, să nu ştie nimeni că-şi recunoaşte vina de a fi crezut în îngerul din om. Târziu, imbecilii îşi vor da seama ce pagubă este lipsa lui Nello Manzatti din palmaresul muzicii uşoare româneşti, degradată de graba schizofrenicului Păunescu de a impune folk-popp şi alte avortoane aşa zise muzicale, atentând cu neruşinare la timpanele ascultătorilor.

Nello MANZATTI

Unde sunteţi voi, Fernicilor, Andreieştilor, Mânzaţilor, cei care făcuserăţi din muzica uşoară românească, putere şi forţă în Sud-Estul Europei?

Eu, cântăreaţa Mia Braia, care am pus o piatră grea la interpretarea acestor cântece, ale acestor nemuritori barzi în frunte cu Nelu, le sărut mâna cu respect şi le cer iertare pentru nemerniciile îndurate dela cei ce nu şi-au cunoscut valorile. Mă gândesc la voi ca la Dumnezeul cel cald şi iar îmi voi încălzi iluziile şi speranţele sub plăpumă. Revenind la Nelu, mă gândesc dacă opera lui ar fi fost tot aşa de absolută fără Radu, Radu Gyr, colaboratorul lui ca poet? şi-mi răspund: Colaborare ca nimeni alta, desăvârşită, magnifică!

Iubite Nelu, îţi păstrez dedicaţiile şi autografele ca sfinte icoane, şi-ţi urez acum, în prag de 80 de primăveri, încă o "frumoasă cu ochi verzi", sărutându-ţi mâna cu respect, □

COLINDUL UNUI D.P.

Codrin ARIANOPOL

Salzburg 1946 - ajunul Crăciunului...

E seara târziu și străzile din centrul orașului sunt aproape pustii.

Pe ici, pe colo, câte un cetățean grăbit merge spre casa lui.

Numai un om singur merge agale, nesigur, fără grabă, fără țintă.

După haine și trăsături ale feței se vede că nu e austriac; e un refugiat, un D.P. Cu capul plecat între umeri, cu gândul pierdut, el trece pe lângă vitrinele luminate fără să le vadă. Dar una în sfârșit, îi atrage atenția; se oprește și se uită neîncrezător; o vitrină mare împodobită de Crăciun, cu un brad cu lumânări, cu jucării și cu tot felul de panglici colorate.

"Ce frumos!" își zice în gândul său. La o parte, în spatele pomului se vede o vatră cu butuci de lemn și lumini imitând focul. Sub pom, pachete și alte jucării... "Jucării pentru copii!"

Un fior cald îi cuprinde trupul. Copiii lui sunt în țară - nu i-a văzut de mulți ani. "Copiii, copiii, Doamne, cum or fi crescut!"

Parcă având nevoie de un sprijin, el se apropie șovăitor și își lipește fruntea de geamul rece. Cu ochi visători, el se uită lung la priveliștea caldă și veselă din vitrină...

Gândurile răscolite i se duc departe, ani în urmă: "ce fericiți eram!... cât de frumos am petrecut Crăciunul împreună!... cât ne-am iubit!... cât ai suferit de când a trebuit să te las singură... cu copiii!... așteaptă-mă, voi veni înapoi!... ai grijă de copii!... vom fi iarăși împreună, fericiți!... copiii!..."

Ochii i se umplu de lacrimi; fruntea, apăsată pe sticla rece a vitrinei nu o mai simte; bradul, luminile, culorile, parcă-i încălzesc sufletul și trupul; valuri, valuri, dorurile și amintirile se revarsă în inima sa.

....

"Dar, uite, că pomul e împodobit și cu mere și cu nuci, și lumânările ard!... și focul în vatră pâlpâie!... și sub pom e o păpușă cu părul auriu așa cum i-ar place lui Doina... și un cal năzdrăvan pentru Doru!

Ah, ce mult au să se bucure când au să le vadă!... Si'n pom mai sunt și covrigi făcuți anume pentru ei cu miere și cu nuci... și portocale... și globuri colorate... și îngerul din vârf!... ce strălucitor!...

Bat clopotele! Se-apropie miezul nopții!... Doamne, ce frumos!... Uite, o ușă în dosul bradului se deschide! O ușă? dar n'am văzut-o până acum! Cineva vine! O femeie... și doi copii... o femeie! E Zamfira! Zamfira cu Doina și Doru!!! Zamfira! Doina! Doru!"

Cu un strigăt de bucurie, fericitul tată se repede, ca împins de o forță supranaturală, să-și îmbrățișeze soția și copiii.

....

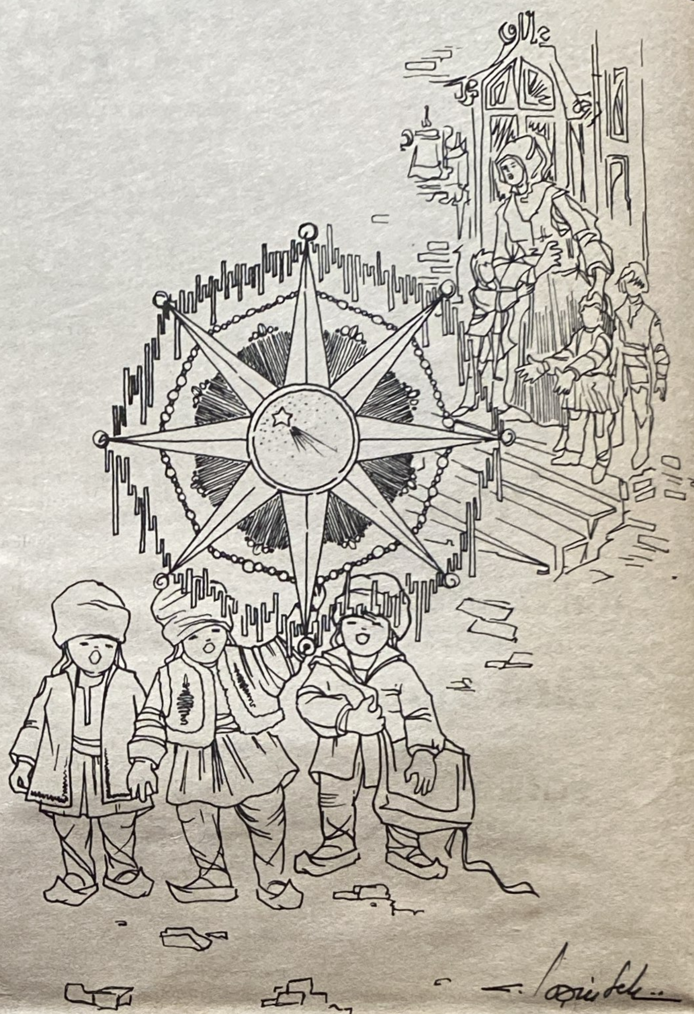
Un zăngănit de sticlă spartă străpunge urechile tatălui visător, trezindu-l în noaptea rece. Poliția! Poliția! strigă câțiva trecători; E beat! Omul e beat! spun alții.

Un polițist apare ca din pământ; vinovatul nu poate răspunde la nici o întrebare: e buimăcit și îndurerat; sângerează și i-e frig.

Supus, cu pași grei și împleticiți, beat de doruri înăbușite peste puteri, sărmanul D.P. e dus de un polițist în noapte... în noaptea de Crăciun...

D.P. - Displaced Persons - numire generală dată refugiaților găsiți în țările vestice la încheierea războiului.

Această povestire este imaginară; mi-a fost spusă de Vasile Posteucă drept exprimare a dragostei și dorului său față de soția și copiii săi.

Pom de Crăciun sărac

N. PORA

Incepuse prin unghiere să-și țeasă pânza înturnericul. Numai prin fereastra dinspre drum răzbătea o dâră de lumină vineție întinsă de albastrul zăpezii.

Focul se stinsese în sobă. Micuța cu ochii duși în spuza învăluită în cenușă, aștepta ca pe ghimpi, ca să se întoarcă bunica.

Ii spusese, când să plece:

"Lenuțo, mamă, să fii cuminte și să nu te miști din casă, că acuș mă întorc".

După ce a sărutat-o, bunica s'a întors cu fața spre ușă, ca să nu o vadă că își sterge ochii.

Ea știa de ce plânge bunica. Toată noaptea s'a zvârcolit în pat alături de ea. . . . A simțit-o și i-a auzit oftatul: Of! Doamne! Doamne!

Acum era mare. Stia că citească, să scrie și să socotească. . . Si mai știa cât de greu se agonisește banul și putea să deslușească ce-i basm și ce-i aevea.

Aseară, când venea dela școală, alte fete de o seamă cu ea, nu se mai săturau să înșire ce le aduce Moș Crăciun, fiecăreia din ele.

Lenuța tăcea.

Celelalte, văzând-o că nu se laudă cu nimic, o sâcâiau: "Da' ție, Lenuțo, nu-ți aduce nimic Moș Crăciun?

- Ori n'ai fost cuminte?
- Pe la voi nu vine?
- Atât de săraci sunteți voi?"

Ea n'a răspuns nici uneia nimic. Işi strângea numai gura ca să nu o podidească plânsul.

Acasă, cum și-a lăsat ghiozdanul la locul lui, nu a mai putut să se țină.

Plângând cu hohote, își cuibări capul în poala bunicuții, îngânând printre lacrimi:

"Pe la noi nu vine Moș Crăciun, bunico?"

Bunica i-a sters ochișorii, a sărutat-o si-a mângâiat-o pe cârlionții aurii și iar a sărutat-o, spunându-i cu glasul înăbușit în plâns:

"De, te pomenești că n'o să poată veni". . .

Iar ea, uitându-i-se țintă în ochi:

"Dece, bunico?"

Iar bătrâna mohorîtă:

"Păi, știu și eu? Te miri că n'o putea unchiașul să răzbească prin nămeții ăștia". . .

Iar copilița, de colo:

"Da, acum un an cum de a putut, că erau nămeții și mai mari?!

- Ei, fetița bunichii, așa e; da, acum un an e vorba că avea și la noi cine să-i taie pârtie cu lopata prin troian. . . .

- Bunicul?

- Ei, fata bunichii . . . El săracul! Ii ieșea înainte moșului, de departe, de cum simțea că vine, îi deschidea pârtie în cale și-l păzea de câini!. . . Da acuș, nu mai avem pe nimeni. . . . Cine să-i mai iasă înainte?!"

Lenuța nici nu băgă de seamă, când a năpădit-o întunericul. Nici nu auzi pașii din săliță, trezindu-se, când se căscă ușa și în prag se ivi bunica, înfrigurată și ținând în mână o cracă de brad, de care atârnase câteva nuci argintii, vr'o patru mere aurii, niște jucărioare și. . . păpușica ei, cu rochița cea nouă, pe care o pierduse de câteva zile și n'o mai găsea nicăieri. . .

La lumina săracă a câtorva lumânărele galbene încolăcite, între care se întindea firul de beteală aurie.

Lenuța văzu tot, privind cu ochii mari deschiși, acest pom de Crăciun.

Iar bunica abia putu să rostească:

"Lenuța, maică, atât ți-a adus Moș Crăciun ăsta al sărăciei". . . .

Si izbucni în plâns, când înfepse creanga de brad în gâtul unui urcior hârbuit și picând, apoi, sfârșită pe laviță.

Iar fetița cu ochii de smarald s'apropie de bătrână, i se sui binișor pe genunchi, și luând-o de gât cu amândouă mâinele și sărutând-o, îi spuse:

- "Lasă, bunico, o să mă fac eu mare, și-o să fim iar bogați. . . .

Si-am să ies eu înaintea lui Moș Crăciun celălalt, ca să nu ne mai ocolească!"

ÎN LOC DE COLINDE

de Zahu PANĂ

Lerui Doamne, Lerui Ler,
într'o țară de sub cer,
toți copiii dela școală
au rămas cu traista goală!

Fără foc, fără merinde,
nu e vreme de colinde.
Pâine'n casă nu-i și nu-i,
toți sunt sclavii frigului,
care intră ca'n poveste
și pe uși și pe ferestre,
pe ori unde te-ai pitit
și sub scoarța de dormit.

Ani de zile de Ignat
nici un porc nu s'a tăiat
și în pivnița zăludă,
nici o bute nu e udă,
viile Lui Dumnezeu
plătesc birul tot mai greu!

Pentru foamea dela guri
n'au rămas nici murături.
Grajdul gol, pătulul gol,
nici o vită în ocol;
sub împăratul cel roș
nu auzi nici un cocoș!

Oamenii, din greu mai greu,
au rămas cu Dumnezeu
și se duc pentru mai bine,
la Biserici, să se'nchine!

Domnul Spân și Vrăjitoarea,
parcă-i apuca lingoarea
și cu ochii de balaur
vedeau roșu, ca un taur
și au hotărît: Apus,
Turlelor cu Crucea sus!..

Cât e Tara'ntinsă, mare,
peste Sfintele altare
trec buldozere, tractoare.
Plânge lună, plânge soare!

Din moloz, culori și lut,
de pe unde au căzut
clopotele, la pământ,
plâng cu limbă de mormânt!

Bieții sfinți, într'o clipită
azvârliți de dinamită,
au zburat întâi spre cer,
dar cum oamenii îi cer,
s'au întors răniți, la vatră,
între praf, nisip și piatră.

Stăteau bine bieții sfinți,
tot mai buni, tot mai cuminți,
lângă vasul cu aghiazmă
-pictați pe catapeteazmă-
dar acuma dintr'o doară-
(ca toți oamenii din țară)
fără nuci, fără covrig,
tremură și ei de frig,
dărâmați de-un oarecare,
ajuns peste țară, Mare...

Stau acum și sfinții, bieții,
să-i acopere nămeții,
așteptând o primăvară
(ca toți oamenii din țară)
să vie o Inviere
și să-i scape de durere.

Lerui Doamne, Sfânt și Bun,
pentru seara de Crăciun,
solbozește-ți armonia
peste biată ROMANIA!

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

Al. Bidian

Picuri dintr'o lume fără soare

Editura Coresi 1984

Ori de câte ori întâlnim un poet care scrie altfel de cum eram obișnuiți cu versurile din cartea de citire, auzim obiecțiile cititorului: "*Nu înțeleg. Ce vrea să spună prin aceasta?*"

La Al. Bidian, ca și la alți poeți care scriu "altfel", întâlnim o dificultate perceptivă spre deosebire de poeții care scriau "așa și așa" !

Problema constă în faptul nu cum poeții scriu, ci în felul cum noi citim stihurile lor. Când așteptăm dela ei să scrie "așa", înseamnă că avem în minte anumite reguli și tipare în care am vrea ca ei să se încadreze. Ce ar fi dacă am căuta să vedem diferit, să renunțăm la forma oalei înainte de a judeca vinul din ea? Nu cumva poetul este o fântână la care fiecare vine cu găleți de diferite mărimi?

Pentru a fi și mai clar la ceea ce mă refer voi face o mișcare de translație în domeniul artei. Poate un pictor să depășească aparatul de fotografiat? Acesta este punctul de plecare. Aparatul de fotografiat "re-produce" pe când pictorul crează. El aduce ceva nou. Numitorul comun pentru orice artist este noul "lumii" lui, ideea, mai mult chiar decât în concepția platonică.

Referindu-se la "Tractatus Logico-Philosophicus" **Wittgenstein îi scria lui Paul Engelman și lui Paul von Fisher că această carte** cuprinde două părți: una scrisă și una nescrisă. De asemenea, Hugo von Hofmannsthal găsea că lumea e "plictisită de a asculta la vorbărie. Ea simte un desgust adânc pentru cuvinte. Pentrucă acestea s'au împins pe ele înșile înaintea lucrurilor..."

E vorba de un mod de expresie. Japonezii erau vestiți în această "cale a Liniștei" folosind expresia lui Richard Lewis ca titlu la poezia lui Basho. Issa, Shiki, Buson, Onitsura, Rotsu, pomenind numai câțiva, și-au făcut un merit în literatura universală tocmai prin "aducerea" lucrurilor în lume prin cuvânt, dar nu cuvântul de **vorbărie, ci acea transparență a "spusului".**

Cam așa am putea citi mai bine "Picuri dintr'o lume fără soare" ale lui Al. Bidian. După cum se exprima Wittgenstein, **există** o "parte nescrisă" și poezia numai acolo începe unde cuvântul sfârșește, după cum omul e "om văzut" cu cât nevăzutul lui este mai mare.

Pentru Al. Bidian cuvântul nu este eticheta cu care mânjim lucrurile, ci este o fereastră în lucruri, fiecare având rostul de "așteptare" în sensul de "gândire etimologică" precum ne învață Ortega, de a găsi cum spune Toyohiko Kagawa ecourile lumii nu în harfa naturii, ci din armoniile sufletului pentrucă "eu am armonia în sufletul meu". In acest sens "așteptarea" nu este presupunere, speranță, dorință, ci "ad-spectare", spre-vedere" și "pre-vedere": "Aștept / steaua nuova ce va luci / deasupra ieslei / renașterii mele". (pag.9). Punctul de referință al "spre-vederii" este centrul cercului de pe circumferință cum ar spune Nicolae de Cusa, adică având un caracter antinomic. Posed "nașterea" **ca "renaștere", transparența cuvântului dând** posibilitate aluziei la axa ontologică a cuvântului și la nașterea" Logosului în "re-nașterea" noastră.

Gândindu-mă la gnoseologia lui Dionisie Areopagitul putem vorbi în pictura bizantină și arta europeană de un aspect "negativ", nu destructiv, ci apofatic și ceea ce "modernismul" de azi exprimă nu e chiar așa de "nou", dar nu la aceasta vreau să mă refer, ceea ce poate fi plaiul unui alt eseu. Revenind la Al. Bidian, vorbim de o poezie "negativă" spre deosebire de cea catafatică.

"Spre vederea" ca stare de cunoaștere poetică implică relația brâncușiană și atât de românească în esență a infinitului vertical. Găsim în creațiile populare și la Eminescu "susul" care acționează direct asupra naturii. Codrul se leagănă "fără ploaie, fără vânt".

Cauza nu o găsim în stihiile exterioare, ci codrul umanizat suferă și răspunde: "Dece nu m'aș legăna / Dacă trece vremea mea?" Din nou afirmația lui Cusanus, acest "sus" interior care crează starea specifică numai ființei umane de a se "sus-interioriza". Tillich exprimă și mai clar acest sentiment și vocație. La Al. Bidian: "Si vântul bătea dinspre soare răsare." E vorba de "vânt" și de un geografic ca punct cardinal? Si dacă e nu, atunci dece?

Pentrucă în cadrul spiritual ele au potențe metaforice, deoarece asistăm cum "gândul/întâlnire-și dădu / cu un cântec străvechi / de pe plaiuri pictate de Bătrânul Tată." Prin majusculă polivalențele sporesc și de aici începe poezia să ne spună "nespusul".

Istoricul devine și dramă interioară: "Si aspru bătea acu' vântul / **încărcat** de jelanii, / de voci ce odată horeau pe la hore / și doine doineau." Durerea maximă ajunge la paroxism: "Sfârtecate-s de monștri iubitele plaiuri, / înstrăinate's **speranțele'n muguri". Lungile puncte de suspensie** au rolul refluxului muzical dintr'o simfonie, apoi ca un tors de vioară a sunetului abia perceptibil se aude aproape șoptit glasul devenit rugăciune în care se îmbină cosmic lumea și lumina din "lumen": "De mult își așteaptă sărutul Tău, / Doamne, / pădurea și plaiul și omul. / Stăpâne! / Umple-asfințitul / de-un soare răsare!" (pag.146).

Este foarte greu a vorbi despre poezia lui Al. Bidian când scurtimea spațiului tipografic te bate pe umăr.

E vorba de un poet autentic și o exegeză adevărătă nu poate fi făcută de un simplu iubitor de poezie.

Dumitru ICHIM

Eugenia UŞERIU

FRÂNTURI DIN VIAȚA POPORULUI

Editura CORESI 1985

De curând, în 1985, a apărut în Editura "Coresi" din Freiburg, West Germany, o carte valoroasă și interesantă, tipărită în română și engleză, scrisă de Eugenia Ușeriu, bibliotecară la Biblioteca Congresului american. Cartea se numește: "Frânturi din viața poporului" (Fragments from people's life) și conține 7 conferințe pe care Eugenia Ușeriu le-a susținut în diferite ocaziuni. Traducerea în engleză este făcută de M. Constantinescu.

Pentru a ne da seama de varietatea și importanța temelor tratate de autoare în conferințele sale, vom reda mai jos titlurile acestor conferințe: Divinitatea în colindele românești; Istorie și concepție în balada Miorița; Alfabetul chirilic în limba română; Analiza poemului profetic scris de Aron Cotruș "Intre Volga și Mississipi"; Despre o mitologie românească; Scurtă documentație a scrisului pe pământul românesc și vecin; Colecția cărților românești în Biblioteca Congresului american.

Documentația acestor teme conține nu mai puțin de circa 150 de cărți și autori, cercetați de Eugenia Ușeriu, pentru fundamentarea subiectelor sale. Cartea este scrisă la înalt și vast nivel bibliografic, ceea ce dă cărții un caracter științific deosebit.

Analiza colindelor poporului român, din cele mai vechi timpuri ale sale, dă acestora un aer de divinitate, de sfințenie, par'că ar fi coborîte din crângurile Impărăției Cerurilor, însoțite de duioșia melodiilor cetelor îngerești. Drumul Maicii Domnului spre Bethleem, urmat de nașterea lui Christos, reprezintă, cum zice autoarea, centrul colindelor.

Autoarea acordă "Plugușorului" o tradiție precreștină, apărând în el elementul divin prin cererea adresată lui Dumnezeu pentru prosperitate și recoltă bogată în noul an care va veni.

Autoarea acordă baladei Miorița o vechime pierdută în timp și pregătită în magma spirituală a Tracilor din nordul Dunării, iar tema principală este legătura omului cu transcendentul, așezată pe un fond economic care stârnește gelozie și invidie, ducând la uciderea celui bogat, într'un decor natural cu bolte înstelate din nemărginitul galaxic. Se pare că originea Mioriței trebue căutată în al doilea mileniu dinaintea erei creștine și chiar anterior acestui timp, după opinia autoarei. Balada Miorița este o culegere de versuri din regiunea Vrancea, unde balada este foarte răspândită.

Lucian Blaga în "Spațiul mioritic" arată că în credința poporului român, moartea nu este numai un sfârșit biologic sau epilogul vieții, ci mai ales prologul actului prin care sufletul se întoarce în cosmos.

După împărțirea bisericii crestine în două, la 1054, în cea "catolică și cea ortodoxă" și după formarea noilor state în Europa Centrală, autoarea arată că în practica serviciilor religioase s'a ivit nevoia de preoți, precum și de cărți scrise în limba ce o vorbeau credincioșii. Așa cum arată autoarea, pentru aceste scrieri era nevoie de un alfabet și atunci, la cererea Patriarhului Ignațius al Constantinopolului adresată celor doi frați călugări, Constantin și Metodiu, aceștia au procedat la scrierea unui alfabet pentru limba slavă. In amintirea și pentru cinstirea numelui lui Constantin, care purta numele monastic de Kiril, s'a dat numele alfabetului lui și al fratelui său Metodiu, de alfabetul chirilic. Primul alfabet chirilic în limba română avea 43 de litere la fel ca cel slav și el a fost folosit în primele tipărituri din secolele 14-17. Abia în 1828 Ion Eliade Rădulescu a alcătuit un alfabet mixt, care era o tranziție între cel chirilic și cel latin, iar în 1860 alfabetul mixt a fost înlocuit cu cel latin.

Trecând peste analiza următoarelor 3 capitole din carte, făcută cu aceeași competență și seriozitate documentară de către Dna Eugenia Ușeriu, mă voi opri la interesantele observațiuni ale autoarei privind Colecția cărților românești în Biblioteca Congresului american.

Biblioteca a luat ființă în anul 1800 și inițial a avut 740 de volume și 3 hărți. In August 1814 Englezii au ocupat orașul Washington și au dat foc clădirii "Capitol" unde era adăpostită Biblioteca Congresului care a ars în întregime. In Ianuarie 1815, președintele Madison a decis cumpărarea bibliotecii personale a fostului Președinte Thomas Jefferson, care se compunea din 6487 de volume și care au constituit stocul de cărți al Bibliotecii Congresului după incendiul ce avusese loc. In prezent Biblioteca Congresului american are peste 80 de milioane de materiale bibliotecaristice inventariate, scrise în peste 480 de limbi și dialecte. Fondul românesc de cărți în această Bibliotecă este impresionant de mare, asigurat prin trimiteri regulate de cărți și studii de către Academia Română și alte Instituții universitare și de cultură.

Față de mulțimea de informații pe care cartea dnei Eugenia Ușeriu le aduce în publicistica românească din exil, o recomandăm cu toată căldura cititorilor români, care o pot comanda autoarei la adresa: 215 C. Street-SE-, Washington D.C., 20003, USA.

Eugen POPESCU

CITIȚI ȘI RĂSPÂNDIȚI ACEST ZIAR

PERSPECTIVE ŞI CONFRUNTĂRI

ROMÂNI, UNGURI ŞI SAŞI DE-A LUNGUL ISTORIEI TRANSILVANIEI

-Dela întregirea din 1918 până azi-

—— Dr. Adolf ARMBRUSTER ——

De 200 de ani Transilvania îşi caută astâmpărul istoric şi naţional atât de potrivit peisajului său geografic şi necesar locuitorilor săi. Intr'adevăr, peisajul acesta al Ardealului, atât de odihnitor şi liniştitor, s'a imprimat într'un fel sau altul şi asupra locuitorilor săi de-a lungul veacurilor, ardelenii fiind în general oameni blânzi, blajini, lenţi în mişcare şi profunzi în cugetare, răbdători şi harnici gospodari, trăsăturile acestea fiind prezente, mai pronunţat sau mai puţin conturat la toţi ardelenii, indiferent de apartenenţa lor etnică. In ciuda unor astfel de caracteristici ale Ardealului şi ale ardelenilor, în zilele noastre nu se mai aude şi nu se mai scrie nimic despre ele, ceea ce nu înseamnă că ele au pierit, ci doar că ele nu mai sunt în stare să capteze interesul general. In schimb, de vreo câţiva ani buni asistăm la o invazie de lucrări ştiinţifice sau pretins ştiinţifice, articole în reviste sau ziare pretins obiective şi neangajate, în care la ordinea zilei sunt alte probleme, mult mai incendiare şi stringente decât odihna peisajului ardelean sau ardeleanul blajin şi molcom.

In prima ca şi în a doua parte a articolului nostru încercăm declarat o explicaţie a acestor stări de lucruri, care toate împreună formează ceea ce am numi noi problema Transilvaniei, oarecum diferită de ceea ce se prezintă îndeobşte ca fiind această problemă, şi anume disputa româno-maghiară în revendicarea prioritară istorico-etnico-politică a Ardealului. Or, în concepţia noastră problema Transilvaniei este mult mai complexă, incluzând pe lângă această dispută şi drama locuitorilor şi a localităţilor ca şi epopeea săsească, cu un final atât de tragic ce se consumă sub ochii noştri în zilele noastre. Această stare de lucruri nu este una întâmplătoare; ea este oarecum prefigurată de mersul istoriei, mai vechi sau mai recente, îndeosebi însă aceasta din urmă, împreună cu schimbările politice provocate de ea determinând actuala problemă a Transilvaniei.

Ultimul sfert al secolului trecut şi primii ani ai veacului nostru derutează până la confuzie pe Românii, Saşii şi Ungurii din Transilvania, fiecare dintre aceste neamuri aşteptându-se la mai mult decât puteau oferi factorii politici internaţionali cu înrâuriri decisive în Sudestul Europei. Problema transilvană depinde de fapt de iţele diplomatice ţesute între Viena, Berlin, Budapesta şi Bucureşti, de abilul joc de alianţe şi menajamente mai mult sau mai puţin cunoscute omului politic de rând şi angajat nemijlocit în problematica atât de greu de pătruns a Ardealului.

In timp ce această dezamăgire devenea din ce în ce mai paralizantă şi de neînţeles ardelenilor, a venit momentul anului 1918 care schimbă din nou întreaga constelaţie a problemei ardelene. Unirea Transilvaniei cu regatul României degradează pe Unguri dintr'o naţiune de stat într'o minoritate naţională, îi ridică pe Românii ardeleni din situaţia grea a unei minorităţi, ameninţate în fiinţa ei etnică de către Unguri, la rangul unei naţiuni de stat, iar pentru Saşi actul acesta a însemnat doar schimbarea naţiunii de stat în statutul lor de minoritate naţională.

Si de data aceasta istoria se repetă. Românii ardeleni au rămas pe undeva decepţionaţi de realizarea lor în sensul că politicienii români dela Bucureşti nu le-au recunoscut şi remunerat - după opinia şi aşteptările politicienilor români ardeleni - meritele lor în realizarea imediată a actului dela Alba Iulia. Această dezamăgire nu are nimic comun cu sentimentele încercate nu de mult de Ungurii ardeleni pe vremea atotputerniciei Budapestei în problemele interne ale Transilvaniei. Nu este mai puţin adevărat că el este totuşi prezent şi o realitate, sentimentul acesta, împărtăşit îndeosebi de către liderii politici ai românismului ardelean (mai cu seamă naţional-ţărăniştii!), manifestându-se cu prilejul festivităţilor regale dela Alba Iulia; aşa se explică ordinul dat de partidul naţional-ţărănesc membrilor săi de conducere, ca ei să nu participe la aceste manifestări în semn de protest faţă de recunoaşterea insuficientă a meritelor lor întru realizarea finală a României Mari.

Unirea Transilvaniei cu România nu a fost urmată de nici un fel de politică de discriminare naţională sau religioasă a comunităţilor etnice neromâne şi neortodoxe nou intrate în limitele statului întregit, la aceasta contribuind desigur şi obligarea României Mari de a semna tratatul minorităţilor. Iar dacă uneori autorităţile româneşti au greşit, aceasta nu s'a datorat **vreunei** politici naţionaliste, de românizare forţată, ci mai degrabă lipsei de experienţă juridică în tratarea minorităţilor.

O posibilă soluţionare a acestei probleme şi o posibilitate reală de convieţuire multiminoritară o furnizează câţiva artişti şi literaţi români, saşi şi unguri grupaţi în jurul revistei "Helicon". Transilvanismul lor a fost efemer, mai mult o teorie decât o practică, dar el ar merita o **reactualizare!**

Când se părea că în sfârşit Românii, Ungurii şi Saşii şi-au aflat un mod de convieţuire lipsit de zguduiri şi răbufniri de patimi naţionale prea mult reprimate, a venit din nou rândul unor forţe externe să-şi dea seama de utilitatea problemei ardelene în politica lor. Naţional-socialismul dela Berlin descoperă "arianismul" Saşilor din Ardeal şi caută să-i atragă de partea ideologiei sale rasiste pretins "pure". Numai că Saşii, care încă din adâncul ev mediu se autoconsiderau ca fiind "prudenţi şi circumspecţi", se dovedesc mai mult decât rezervaţi faţă de această nefastă ideologie. Rezonanţa naţional-socialismului în rândurile Saşilor a fost aşadar modestă, chiar dacă ea nu a fost inexistentă. Regimul fascist dela Budapesta, la rândul său, a avut mai mult succes politic, chiar şi fără vreo contribuţie decisivă din partea confraţilor naţionali, ardeleni ai lui Horthy. Prin cel de-al doilea dictat dela Viena, aproape jumătatea Ardealului devine parte integrantă a Ungariei horthyste, prilej de răfuială şi justiţie seculară pentru spirite naţionaliste brutale şi primitive, cărora cad victime nevinovate suflete româneşti. In timpul acesta Saşii şi Ungurii ardeleni luptă cot la cot cu Românii, mai întâi împotriva comunismului Esteuropean, apoi împreună cu Ruşii împotriva Nemţilor şi a nazismului centroeuropean.

După terminarea războiului şi în condiţiile impuse de aliaţi, dar mai cu seamă de către Ruşi, se inaugurează chipurile o nouă eră în istoria raporturilor dintre Români, Unguri şi Saşi. Noua eră este mai întâi o continuare a celei imediat premergătoare. Dictatul dela Viena şi luarea de contact cu problematica Ardealului de către Stalin şi braţele sale prelungite pe meleagurile româneşti oferă un prilej binevenit Sovieticilor de a-şi verifica fidelitatea faţă de anticul dicton "divide et impera". Santajul politic executat de către Stalin asupra României prin intermediul Transilvaniei este un fapt incontestabil. Prin aceasta Stalin nu este nici măcar original, el dovedindu-se mai degrabă ca un fidel şi sârguincios elev al şcolii lui Hitler şi Horthy. Mai întâi cad victime ale acestei politici bieţii Saşi transilvani, care încă în Ianuarie 1945 sunt deportaţi în masă în Rusia aliată şi prietenă. Această nedreptate evidentă declanşată de Ruşi, acceptată forţat de autorităţile româneşti, justificată eronat printr'o vină colectivă nazistă impusă formal Saşilor din cer senin, se va dovedi, în lumina evoluţiei ulterioare, ca stând la baza unui fenomen în plină desfăşurare în zilele noastre şi care tinde spre desfiinţarea Saşilor ardeleni ca fiinţă istorică şi colectivă.

Dictatul dela Viena mijlocise Sovieticilor un factor de şantaj în persoana Ungurilor ardeleni. Aşa se ajunge la constituirea Regiunii Autonome Maghiare, un decalc formal, şi ca atare propagandistic, al multiplelor regiuni şi republici autonome sovietice. Numai că ceea ce Kremlinul a reuşit cu străşnicie să supravegheze în propriile autonomii naţionale, se va desfăşura din plin în această autonomie transilvană care tinde practic să devină un stat în stat.

Desfiinţarea ei de către un Bucureşti trezit vremelnic la o realitate şi distanţare relativă de Moscova a pus capăt unei astfel de evoluţii, dar măsura a fost resimţită de către Ungurii ardeleni ca un atentat asupra unor drepturi fireşti şi chiar asupra fiinţei lor naţionale - de aici nemulţumirea Ungurilor ardeleni. Saşii la rândul lor n'au reuşit să uite şocul, drama şi nedreptatea din 1945; în urma deportărilor în masă mulţi dintre ei s'au trezit mai devreme sau mai târziu în Germania apuseană, revendicând - cu destulă întârziere de altfel - "întregirea familiei", termen atât de vag încât permite practic emigrarea oricărui Sas. Acestor nemulţumiri (şi altora mai secundare şi individuale) cu tentă naţională se adaugă pe de o **parte** amăgiri externe sau aţâţări intenţionate şi tot externe, îndeosebi din partea Ungariei frăţeşti şi a **braţului ei prelungit: emigraţia** maghiară, iar pe de altă parte evidentele dificultăţi prin care trece România socialistă de vreo câţiva ani încoace. In cazul Saşilor şi Ungurilor aceste dificultăţi se metamorfozează în chip straniu în greutăţi şi pericole pentru fiinţa lor etnică şi existenţa lor naţională, uitându-se că indiferent de apartenenţa naţională, coada alimentară, frigul şi bezna "anilor de lumină" solicită o răbdare stoică ce nu cunoaşte decât cetăţenia şi nicidecum limba maternă.

Veacuri întregi ardelenii, indiferent de apartenenţa lor etnică, au pus semnul egalităţii între Transilvania şi patria, ei împărtăşind cu toţii convingerea că "extra Transilvania non est patria". Astăzi Saşii au uitat parcă acest adevăr, de care se vor convinge repede îndată ce şi-au abandonat patria transilvană; pentru ei pe prim plan a trecut alt dicton: "ubi bene, ibi patria", uitând din nou reversul: "ubi patria, ibi bene". La Saşi această tendinţă este evidentă, ei tinzând spre Germania cu o justificare social-familială şi naţională, ce lipseşte cu desăvârşire la Ungurii şi Românii doritori de emigrare. In privinţa Ungurilor se ridică o stranie nedumerire şi întrebare: Oare de ce nici unul dintre cei care se simt atât de ameninţaţi în fiinţa lor etnică ardeleană nu cere emigrarea în ţara vecină a Ungariei?

Suntem conştienţi că îndeosebi confraţii noştri saşi ne vor judeca aspru pentru fapta noastră, anume modul cum explicăm noi voinţa masivă de părăsire a Transilvaniei; confraţilor noştri saşi le place să se justifice acest exod prin grija lor de a-şi putea păstra aiurea germanitatea sau prin preocuparea faţă de viitorul copiilor lor. Această explicaţie altruistă şi frumoasă este infirmată din păcate de două realităţi. Pe de o parte se pune întrebarea, de ce oare nici un Sas nu revendică emigrarea în Germania democrată, ba nici măcar în Austria, chiar dacă "întregirea familiei " ar prefigura şi ar impune această direcţie de emigrare, unde oricum s'ar putea salva germanitatea săsească; pe de altă parte, mulţi vizitatori germani ai locurilor natale transilvane, sau simpli turişti lipsiţi de vreo legătură nativă cu Ardealul, rămân surprinşi de faptul că Saşii între ei, îndeosebi tinerii, renunţă să-şi vorbească pe graiul lor, preferând să discute în limba română, lucru la care nu-i obligă nimeni, ei înşişi fiind aceia care sunt primii cuprinşi de această amezie a germanităţii lor. Oricum ar fi, plecarea aceasta în masă stinge de fapt nişte lumini de cultură şi civilizaţie, nişte comunităţi de hărnicie, modestie şi trăinicie săsească devenite părţi integrante peisajului ardelean. Fără Saşi, Transilvania va pierde cu certitudine o calitate şi o componentă organică.

Nu excludem că am greşit în expunerea noastră finală. Vom fi primii care ne-am bucura dacă viitorul ne-ar infirma viziunile personale şi sumbre. Oricum ne cuprinde o tristeţe adâncă şi o resemnare ireversibilă la gândul că singura speranţă ce ne-a rămas este aceea de a ne fi înşelat. □

RUGĂM SĂ FIE TRIMISE ASOCIAŢIEI "HYPERION" EVENTUALELE SUGESTII ŞI COMENTARII REFERITOARE LA ACEASTĂ PAGINĂ. DORIM SĂ POATĂ DEVENI PRILEJUL UNEI CÂT DE LARGI DISCUŢII. NICIDECUM POLEMICĂ, ÎN CIUDA PASIUNILOR VREMII. CÂT MAI APROPIATĂ DE IDEALUL FORMULAT DE SPINOZA: NON RIDERE, NON LUGERE, NEQUE DETESTARI SED INTELLIGERE.

HYPERION

Centrul de promovare a cărţii româneşti

POEZIA POLITICĂ ÎN ROMÂNIA DE ASTĂZI

—Ion NEGOIŢESCU—

Printre metodele regimurilor marxiste, de a teroriza, degrada şi denatura fiinţa omului şi a determina astfel cât mai rapid şi mai radical alienarea persoanei umane, una foarte îndrăgită, cu toate că mai complicată, este imixtiunea aşa zis ideologică în domeniul artei. Metoda aceasta purcede, ca tot ce e practică marxistă, din motive dubioase şi sordide, însă şi dintr'o totală neînţelegere faţă de fenomenul artistic; pentrucă marxiştilor (mai bine spus pretinşilor adepţi ai lui Marx, care conduc ţările comuniste) le repugnă orice formă de creaţie, de care de altminteri ei nici nu sunt în stare. Imixtiunea lor în artă ia forma cea mai acută şi mai nociv eficace, prin dreptul pe care şi-l arogă conducătorii marxişti, ca ideologi de stat, de a dirija simţul estetic al supuşilor lor. Aceasta a dus între altele, şi la organizarea, pe baze utopice şi anacronice, a realismului socialist, un monstru născut din somnul raţiunii, un fel de Golem statal, ai cărui producători au fost calificaţi de către însuşi Stalin drept "ingineri ai sufletului". Sufletul poporului desigur, căci suflet individual - după cum se ştie - nu există; după cum de fapt nici popor nu există, decât în măsura în care această abstracţiune cenuşie, această pseudo-structură cât mai amorfă şi mai subdezvoltată, satisface interesele partidului.

In România actuală, ai cărei conducători sunt foarte grav afectaţi de originalitate, realismul socialist a căpătat până în cele din urmă înfăţişarea înşelătoare a naţionalismului. In România de astăzi, ţi se cere ameninţător să fii patriot, adică să slujeşti, ca un sclav, partidul, ceea ce nu înseamnă decât că orice muncitor, orice ţăran, orice intelectual, ca şi orice truditor pe tărâmul chimiei sau al literelor, este obligat să proclame întunericul lumină şi să denumească mizeria bunăstare. Dacă, aşa cum susţin unii, poezia este sinonimă cu neadevărul, cu iluzia, cu fantasmagoria, cu visul, statul român actual ar fi primul şi cel mai desăvârşit stat poetic din lume - şi bineînţeles şi cel mai patriotic stat, fiindcă el este patria poeziei totale, a fantasmagoriei absolute.

Poate aşa se şi explică împrejurarea că, dopaţi cu nectar şi ambrozie, Românii au ajuns a se complace în această feerică excitaţie, încât, cu toate că ziarele din lumea întreagă le plâng de milă, ei suportă frigul şi foamea ca pe daruri paradisiace, iar în teroare, Românul se simte, vorba lui Grigore Alexandrescu, "ca'n elementul său".

Când buldozerele fac una cu pământul bisericile şi mânăstirile clădite de voevozi, asta se cheamă revoluţie ştiinţifică, pentrucă ce poate fi mai modern şi mai progresist, într'o lume fără Dumnezeu, decât să-ţi prezervi monumentele istorice sub formă de praf şi pulbere? De altiminteri, cui îi convine, îi rămîne destul loc pentru reconstruirea lor în amintire! Poate că în România cultul pentru Burebista a luat proporţii halucinante, datorită faptului că el n'a lăsat moştenire sanctuare şi palate, care să stea în calea fanteziei delirante şi pustiitoare a urmaşului său.

Atmosfera aceasta de vârtej destructiv şi coşmar exaltat explică probabil stupoarea şi apatia în care a căzut poporul nostru, sortit să scandeze de dimineaţa până seara lozinci vulgare, ce nici nu le mai aude, şi să trimită zi şi noapte înjositoare scrisori şi telegrame de mulţumire celui care-l procopseşte cu ele. Astfel că, străini, bizari şi de neconceput li se par concetăţenilor lor, acei care se răzvrătesc şi ies din rând, precum inginerul Radu Filipescu, matematicianul Mihai Botez, muncitorul Vasile Paraschiv ori părintele Calciu-Dumitreasa. Si totuşi, nu trebue nicidecum să ne scape din vedere faptul că, în ţara noastră există şi altă poezie decât cea stârnită ca să umilească şi să îndobitocească.

Răzvrătirea faţă de "aşa" poezie, care dă cumplite dureri de cap şi ameţeli fatale cunoaşte o formă dintre cele mai organizate chiar printre poeţi. Si Când zic "organizată" nu mă gândesc la comploturi puse la cale prin conlucrare clandestină, căci în România completează doar conducătorii împotriva supuşilor lor, ci la situaţia de fapt, în care o seamă de Români din aceeaşi breaslă, literatura, se exprimă concomitent, ca printr'un consens spontan, spre a se împotrivi la "aşa" lumină şi la "aşa" bună stare, ca formă de existenţă politică şi socială a statului. Dacă Paul Goma şi Dorin Tudoran, în afară de operele lor literare sau dinăuntrul acestor opere, au activat şi activează propriu zis politic, adică iniţiind acţiuni de protest, obştesc asumate, se impun alături de dânşii acei scriitori care transformă actul lor de împotrivire în operă pur literară. Mă gândesc în primul rând la poeţii Stefan Aug. Doinaş, Eta Boeriu, Mircea Dinescu, Dinu Flămând, Ileana Malancioiu sau Ana Blandiana; şi, fireşte, nu am numit pe toţi. In versurile lor se citeşte adesea, cu o forţă expresivă originală şi zguduitoare, oroarea faţă de lumea în care sunt constrânşi să trăiască. Ei alcătuiesc, în ce are mai autentic spiritualitatea românească astăzi, conştiinţa poporului nostru. Versurile lor mărturisesc tragedia istorică a Românilor. Pentrucă nu trădează ca alţii, prin tăcere şi nepăsare, ei ne consolează şi de trădările acelora care, ipocriţi şi mincinoşi, au devenit complicii asupritorului. Si tot ei ne mai îngăduie să sperăm în biruinţa gândului; deoarece opera lor constituie reversul de aur şi răscumpărarea morală a realismului socialist abject şi demoniac.

Cât de valoroasă, cât de interesantă artistic poate să fie poezia românească actuală, ne-o arată versurile recent oferite publicului nostru, prin revista Amfiteatru, de către Ana Blandiana, ori, pe calea undelor, pe calea exilului, de către Dorin Tudoran. Formula celor patru peome ale Anei Blandiana din Amfitreatru eu aş fixa-o în cuvintele: poezie cu cuţitul la os. Simplitatea lor face aceste poeme extrem de emoţionante, claritatea lor nu suferă din cauză că trei dintre ele sunt mai mult sau mai puţin alegorice: Cruciada copiilor, Delimitări şi Eu cred, penultima prinzând chiar contur de fabulă. Rod al unei stări de urgenţă, rod al sensibilităţii cu cuţitul la os, atari poeme nu pot fi decât simple şi explicite: dar simplitatea, care acum înseamnă suprema concentrare expresivă, dacă nu produce ermetism, contribuie totuşi la realizarea, sub forma paradoxală, a misterului poetic. Căci fără a impieta asupra clarităţii, această simplitate are menirea să deruteze. Poemul cel mai direct, intitulat Totul, despuiat de orice formă, îşi asigură forma estetică şi prin urmare eficienţa lirică, tocmai din maxima despuiere: "...frunze, cuvinte, lacrimi,!cutii de conserve, pisici,/tramvaie cîteodată, cozi la gargariţe, sticle goale, discursuri,/imagini lungite de televizor,/gîndaci de colorado, benzină/steguleţe, cupa campionilor europeni,/maşini cu butelii, portrete cunoscute,/mere refuzate la export,/Ziare, franzele,/ulei în amestec, garoafe,/întîmpinări la aeroport, cico, batoane,/Salam Bucureşti, iaurt dietetic,/ţigănci cu kenturi, ouă de Crevedia,/zvonuri,/serialul de sîmbătă, cafea cu înlocuitori,/ **lupta popoarelor pentru pace**, coruri, /producţia la hectar,/Gerovitalul, băieţii de pe Calea / Victoriei,/Cîntarea României, adidaşi,/compot bulgăresc, bancuri, peşte oceanic,/ totul". Aglomerarea neobişnuită a substantivelor cotidiene, dintre care majoritatea este obiectuală sau devine prin contaminare obiectuală, puţinătatea atributelor, fadoarea lor sau înlocuirea **lor cu vreo câteva majuscule** banale, iată elementele destinate să scoată în evidenţă încrâncenarea morală, care se toarnă într'un veritabil discurs politic. Glasul opoziţiei îşi produce efectul prin expunerea pur contabilă, relevantă întrucât e hidoasă, şi devine nimicitor.

Faţă de aceste versuri concrete şi seci, alcătuind o frescă esenţială, însumând prin puterea lor sugestivă sentimente, profunde şi vaste precum jignirea umană, deznădejdea inacţiunii, revolta, propuse tematic, pe rând, de celelalte trei poeme din Amfiteatru; faţă de versurile Anei Blandiana, poezia politică a lui Dorin Tudoran, deşi reflectă aceeaşi realitate, încearcă să o cuprindă înt'o terminologie metaforică de tip baroc. Disperării lineare, ce curge prin poemele Anei Blandiana ca un fluviu de smoală despicând ostenitor infernul, Dorin Tudoran îi răspunde cu sinuozităţile unei inteligenţe parodice, de lame incizive şi sclipitoare. Autorilor farsei marxiste din România el le spune: "dimineaţa luaţi la palme marea/seara bateţi pioneze-n munţi/peste zi îmbogăţiti ştiinţa/de-a ivi pe lume doar copii cărunţi". Chiar atunci când poemul întreg se reduce la elementele unui anunţ de mică publicitate, imaginile sunt fosforescente, culorile împrăştiindu-le ironia: "Ofer: cuşcă spaţioasă/în tabelul lui Mendeleev/poziţie ideală/cu vederea la toată lumea/contra: fără aştept provincia/prefer alte exclus încălzire dela altcineva".

Niciodată nu s'a scris la noi atâta poezie politică bună, precum azi. Parcă poeţii ar fi ascultat în cele din urmă chemarea partidului de a se angaja. Dar această poezie, care e şi politică şi patriotică, strălucitoare moral şi estetic, s'a întors ca un bumerang împotriva celor care au provocat-o, pe care îi acuză şi pe care îi descalifică. □

ÎN AŞTEPTAREA NUMĂRULUI 4 AL BULETINULUI NOSTRU, CITITORII SUNT RUGAŢI SĂ NE INDICE PRIN COMENZI, TITLUL CĂRTILOR DORITE.

HYPERION

4 R, DU GEN.H.BERTIER

92.200 NEUILLY S/ SEINE

FRANCE

(1) Doresc să primesc buletinul asociaţiei D-voastră în vederea achiziţiei:

☐ ocazionale periodice ☐

a cărţilor româneşti care m'ar interesa.

(2) Prefer lucrările:

☐ literare istorice ☐ ştiinţifice ☐

(3) Texte româneşti inedite putând interesa pe editori

☐ îmi sunt cunoscute nu-mi sunt cunoscute ☐

NUMELE.. SEMNATURA:

ADRESA..

ACESTE DOUĂ PAGINI, OFERITE GENEROS DE "CUVÂNTUL ROMÂNESC", APAR SUB ÎNGRIJIREA ŞI RESPONSABILITATEA ASOCIAŢIEI "HYPERION"

EVANGHELIA EXILULUI (Decembrie 1985)

PILDA SFÂNTULUI ȘTEFAN

Sergiu GROSSU

Natura proprie, dominantă a vieții creștine este lupta, conform îndemnului pe care-l adresează **Ap. Pavel** ucenicului Timotei: ''Luptă-te lupta cea bună a credinței.'' Trei secole mai târziu, Sf. Ioan-Gură-de-Aur va lansa lumii această chemare la războiul Spiritului: ''Să mergem cu inima largă la luptă, privind pe Isus cel Răstignit, care de pe cruce ne întinde ajutorul Său, biruința și coroana... Impărăția lui Dumnezeu nu se va da unor pierde-vară, ci acelora care luptă pentru ea și muncesc în slujba lui Dumnezeu...Să mergem cu inima largă la luptă!''

Un luptător neînfricat pentru cauza lui Hristos a fost și Sf. Stefan, pe care Biserica noastră ortodoxă îl sărbătorește în a treia zi de Crăciun, socotindu-l - pe bună dreptate - drept cel dintâi martir al creștinismului. Despre el citim în Faptele Apostolilor că ''era plin de har și de putere, și făcea minuni și semne mari în norod.''

Ceea ce caracterizează deplin pe arhidiaconul Stefan este îndrăzneala: mai întâi, îndrăzneală în fața atacurilor cărturarilor și fariseilor, reprezentând protipendada religioasă a vremii sale; în al doilea rând, îndrăzneală în propovăduirea Evangheliei, în mărturisirea Domnului și Mântuitorului Isus Hristos; și, mai presus de toate, îndrăzneală în fața morții.

Ap. Pavel, în întâia sa epistolă către Tesaloniceni, (Cap. 1, vers. 5) scrie: ''In adevăr, Evanghelia noastră v'a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci cu putere, cu Duhul Sfânt și cu o mare îndrăzneală. Tot așa L-a mărturisit pe Hristos și Stefan, ca unul care știa îndemnul lui Dumnezeu: ''Strigă în gura mare, nu te opri! Inalță-ți glasul ca o trâmbiță și vestește poporului Meu nelegiuirile lui...'' Ca unul care avea viu în sufletul său promisiunea Domnului: **''Pe orișicine Mă va mărturisi** înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri...''

De vreme ce știm cine este Adevărul, nu putem să vorbim decât despre Adevăr. Ceea ce nu este un lucru ușor. Pentrucă trebue să avem curajul adevărului, ca Stefan. Foarte mulți știu că Isus este ''calea, adevărul și viața'' întregii lumi, dar n'au curajul să mărturisească acest fapt. Se tem de consecințele acestei cunoașteri: se tem de familia lor, unde întâlnesc ignoranță, indiferență sau ostilitate; se tem de vecinii lor, care se arată batjocoritori sau pur și simplu atei; se tem de prietenii cocoțați pe piscurile unei rațiuni suspicioase; se tem - mai ales când se află dincolo de cortina de fier-de poziția doctrinară a guvernelor comuniste, pentru care religia este un ''opiu'' înșelător, reflectând ideologia reacționară a ''claselor exploatatoare''.

Pentru a avea curajul adevărului, trebue să iubești adevărul așa cum l-a iubit Stefan. Dragostea dă curaj. Iubind, putem înfrunta și lumea și moartea. ''Dragostea este tare ca moartea'', citim în Cântarea Cântărilor. Prin iubirea de Dumnezeu, noi căpătăm îndrăzneala pe care a avut-o și Sf. Stefan, fiind oricând gata să luptăm - indiferent de vânturile protivnice care ne învăluie - pentru adevăr, pentru Isus, pentru realizarea împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Iubindu-L pe Isus, Stefan nu se teme de hula mulțimii, de ura preoțimii orgolioase, de complotul societății acuzată de el în felul acesta: ''Oameni tari la cerbice, netăiați împrejur cu inima și cu urechile! Voi întotdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt...Pe care din prooroci nu i-au prigonit părinții voștri? Au omorît pe cei ce vesteau mai dinainte venirea Celui Neprihănit, pe care L-ați vândut acum și L-ați omorît, voi, care ați primit Legea dată prin îngeri, și n'ați păzit-o!...'' (Faptele Apostolilor, 7.51-53) Stefan nu se temea, căci citise, de bună seamă, în cartea proorocului Isaia: ''Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume, ești al Meu. Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine și râurile nu te vor înneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde'' (Isaia, 43.1-2).

Iubindu-L pe Isus, Stefan a rămas senin în prigoana ce s'a dezlănțuit împotriva lui. Nu ne spune, de altfel, și Domnul: ''Ferice de cei prigoniți din pricina neprihănirii, căci a lor este Impărăția Cerurilor''? Lumea urăște pe cei neprihăniți. Societatea, atunci când are baze materialiste, anti-creștine, urăște și prigonește pe copiii lui Dumnezeu. ''Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei'', ne mângâie Mântuitorul. ''Dar pentrucă nu sunteți din lume, și pentrucă Eu v'am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea.'' Neprihănirea lui Stefan, viața lui curată, atitudinea lui îndrăzneață, credința sa în Isus Hristos cel răstignit și înviat, era o ofensă adusă cărturarilor și fariseilor ''tari la cerbice'' și ''netăiați împrejur cu inima''. Vorba lui îi durea, puritatea lui îi tulbura, credința lui îi întărâta.

Sf. Stefan nu este un caz izolat. In toate timpurile au existat oameni credincioși care au fost persecutați din cauza neprihănirii: Iosif, de către **nevasta lui**, Potifar, Ilie, de către împărăteasa Izabela, Ioan Botezătorul, de către Irod, pentrucă s'a încumetat să-i reproșeze: ''Nu-ți este îngăduit să ții pe nevasta fratelui tău!'' Vorbind despre ''norul de martori'' ai Vechiului Testament (la care noi putem adăuga pe toți ''martorii'' neprihănirii, dela Irod până în zilele noastre, pe toți Stefanii care s'au stins fie în lagărele de muncă forțată ale Siberiei, fie în pușcăriile Chinei maoiste, fie în Aiuduri și Jilave necruțătoare). Ap. Pavel scrie că toți acești martiri ''au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fierăstrăul, chinuiți; au murit uciși de săbii, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre; lipsiți de toate, prigoniți, munciți, - ei, de care lumea nu era vrednică - au rătăcit prin pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului...'' (Evrei, 11.36-38).

Vrăjmașii lui Isus au crezut că dacă îl vor ucide pe Stefan, vor ucide și Adevărul pe care îl susținea el. Dar Stefan n'a fost un înfrânt, ci un biruitor prin moartea sa. Fiindcă teama morții dispare când Il iubești pe Dumnezeu: ''Vă spun vouă, prietenii Mei, să nu vă temeți de cei ce ucid trupul și, după aceasta, nu mai pot face nimic.'' Si chiar înainte de Isus, Psalmistul David nu striga oare: ''Carnea și inima pot să mi se prăpădească, fiindcă Dumnezeu va fi pururea stânca inimii mele și partea mea de moștenire''? Numai așa se explică de ce, târît afară din cetate și ucis cu pietre, Sf. Stefan are puterea să se roage în genunchi: ''Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta!'' Dar bine, Stefane - ar trebui să reacționăm, astăzi, sub impulsul comodității, al fricii sau al tăgadei impus de așa zisele circumstanțe excepționale -, nu vezi că vrăjmașii tăi și-ai lui Isus te ucid? Nu te uiți la mâinile tale zdrobite, la carnea ta sfârtecată de pietre? Ce-i păsa lui Stefan! El nu mai era pe pământ: ''Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu.''

Viața lui Stefan a fost, cu adevărat, o viață trăită cu sens. El n'a alergat în van. El avea certitudinea vieții veșnice și credea, cu toate fibrele ființei sale mântuite, că Domnul Isus este ''învierea și viața'', că oricine trăiește și crede în El ''nu va muri niciodată.''

O, dacă am avea și noi, Românii din exil, credința pilduitoare a Sf. Stefan, dând posibilitate Spiritului să biruie asupra materiei din noi, și Luminii, coborîtă de sus, asupra forțelor întunericului acestui veac ticălos și rău!

O, dacă în clipa trecerii noastre în veșnicie, am putea să murmurăm și noi, întocmai lui Stefan: ''Doamne Isuse, primește duhul meu!'' □

UN JUBILEU DEOSEBIT

Constantin MAREȘ

Timp de câteva zile ale lunii Octombrie 1985, au avut loc la Roma festivitățile legate de cea de a 400-a Aniversare a nașterii Mariei Ward, întemeietoarea unui ordin de călugărițe catolice, care în tot acest răstimp s'a consacrat organizării de școli de diverse grade pentru fete, școli care astăzi ființează în diverse părți ale lumii. La această sărbătorire au participat peste 6.000 de eleve însoțite de maicile profesoare respective, venind din patru continente.

Pe lângă acestea s'a remarcat prezența singulară a unui grup de fost eleve a cinci școli Maria Ward care au funcționat în România. Prima din aceste școli a fost întemeiată în anul 1852 la București, iar în anul 1948 când s'a produs desființarea tuturor școlilor conduse de maici, în România exista câte o școală la Turnu Severin, Craiova și Brăila, iar în București cea din strada Pitar Moș și Scoala Sfântul Iosif, toate celelalte purtând numele de ''Institutul Sfânta Maria''.

Inițiativa adunării fostelor eleve din România și care au venit la Roma din patru continente, dar numai din țări din lumea liberă, a aparținut ultimei directoare a Institutului Sfânta Maria din Strada Pitar Moș din București, Mother Doctor Consolata Bachmeyer și care astăzi trăiește retrasă la un așezământ mânăstiresc în orașul Mainz, din Republica Federală a Germaniei. Pregătirile pentru organizarea grupului românesc au început încă din anul 1984. Fostele eleve au luat contact și astfel, în Octombrie 1985 au sosit la Roma, în număr de 80, venind din Germania Federală, Franța, Belgia, Elveția, Grecia, Anglia, Italia, Austria, Canada, Statele Unite și Australia. Ca foste profesoare din București, pe lângă Directoarea Mother Consolata Bachmeyer, au fost prezente Mother Aloysia și Stanisla Pettinger, care trăiesc în apropiere de Passau, Germania.

Cele trei maici și majoritatea fostelor eleve din țară au locuit în zilele festivităților, împreună, într'o vilă mânăstirească din Roma, ceea ce a prilejuit evocarea anilor de școală din România, a multor alte foste eleve și în special a celor rămase în țară, și din care multe ar fi dorit să fie prezente la Roma, dar din motivele ce le știm, nici una nu a putut participa la jubileu.

Din cele mai importante momente ale manifestărilor, s'au desprins: prezentarea grupurilor participante, slujba religioasă specială și audiența la Papa Ioan Paul II.

Prezentarea grupurilor a întrunit peste 6.000 de eleve ale actualelor școli Maria Ward din lume, cărora li s'a adăugat singurul grup de foste eleve, ale celor din România. In Sala mare de audiențe a Vaticanului, - și care poate cuprinde până la 10.000 de persoane,-Maica Superioară a ordinului a ținut o cuvântare aducând salutul său fiecărui grup în parte și menționând în mod deosebit prezența românească. Elevele școlilor din diferite țări au executat dansuri specifice și astfel s'au împletit elemente folclorice din Germania, Nepal, Irlanda, India, Argentina, Spania, Coreea și multe altele. Slujba religioasă a avut loc în Basilica Sfântul Petru, fiind oficiată de un cardinal african, ajutat de un impresionant sobor de prelați. Eleve din diverse țări și continente au rostit rugăciuni, fiecare în limba respectivă. Ultima auzită a fost rostită de o fostă elevă din România la altarul principal și astfel miilor și miilor de persoane prezente le-a fost dat să audă în limba română următoarele cuvinte:

''Din acest sfânt lăcaș, înălțăm, Doamne, spre Tine, ruga noastră fierbinte: Ocrotește Doamne pe toți cei ce trăiesc asupriți, lipsiți de orice libertate, îndurând zilnic grele încercări. Ocrotește, Doamne, pe toate colegele noastre rămase în țară, care cu gândul și inima sunt alături de noi. Te rugăm, Doamne, dă pacea, liniștea și lumina Ta tuturor celor dispăruți, care prin dragostea și puterea de dăruire ne-au îndrumat pașii în viață. Te rugăm, Doamne, ascultă strigătul de durere al poporului român și salvează-l de tiranie''.

Momentul culminant al sărbătoririi jubileului Mariei Ward l-a constituit audiența specială acordată de Papa în imensa aulă ce poartă numele Papei Paul VI. Urmașul Sfântului Petru a fost întâmpinat cu ovații de miile de participante, cărora Ioan Paul II le-a adresat o emoționantă cuvântare, o parte fiind rostită în limba engleză, o parte în limba germană, iar încheierea în limba spaniolă, subliniind însemnătatea virtuților creștine, așa cum au fost înțelese de Maria Ward și cerând tinerilor din toate țările să fie conștienți că lor le aparține răspunderea lumii de mâine. Au urmat din nou ovațiile asistenței, grupul românesc desfășurând un steag tricolor și ridicând o pancartă în care se menționa prezența grupului, la 37 de ani după desființarea școlilor Ward din țară.

Papa Ioan Paul II s'a ridicat de pe scaunul pontifical și s'a îndreptat către asistență, stând de vorbă cu reprezentanții fiecărei țări, printre care și Mother Consolata Bachmeyer, căreia i-a dat și binecuvântarea Sa, trecând apoi prin mulțime, împărțind strângeri de mână și binecuvântări.

Un moment deosebit l-a constituit oprirea Papei în fața unei foste eleve din România, venită din Canada și care, în timp ce strângea emoționată mâna întinsă de Ioan Paul II i s'a adresat, spunându-i în franceză: ''Sfinte Părinte, rugați-Vă pentru România'', la care Papa Woitila a răspuns: ''O fac în fiecare zi''.

Ca o ultimă prezență românească de grup, a fost asistarea în biserica greco-catolică din Roma, la slujba religioasă oficiată de Inalții prelați Traian Crișan, Vasile Cristea și Pamfil Carnuțiu.

Intâlnirea fostelor eleve din România, venite din felurite colțuri ale lumii, multe făcând mari sacrificii materiale pentru a ajunge la Roma, s'a sfârșit cu o patetică luare de rămas bun din partea celor ce au trăit un eveniment unic, de adâncă emoție, de bucurie sufletească și care au regăsit după atâtea decenii, atmosfera școlilor lor, din România de altădată. □

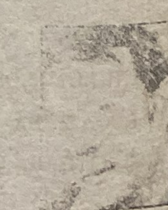
AU FUGIT DOI MARINARI ÎNTR'O SĂPTĂMÂNĂ!

Stefan VERNEA

Primul marinar, Stefan Vernea, 36 de ani, originar din Constanța, s'a predat autorităților din orașul Jacksonville, Fl. Autoritățile i-au permis să rămână în Statele Unite. S.V. a căpătat de lucru la compania Commerce Metals, Inc. din Jacksonville, Fl. ($4 pe oră).

Al doilea marinar de pe vaporul de marfă Zalău, a cerut azil politic autorităților din portul Houston. El se numește Paul Firică, 45 de ani, este inginer.

Firică, a declarat autorităților că în România ''totul este o minciună''. (''Everything there (in Romania) was a lie'') scrie

Paul FIRICĂ

corespondentul dela UPI.

In ultimele 10 luni (Oct.-Iulie '85, 84 de Români, majoritatea marinari, au cerut azil politic în Statele Unite. □

CONFERINŢA INTERNAŢIONALĂ ANTI-COMUNISTĂ

Liga Mondială Anti-comunistă a organizat cea de a 18-a Conferinţă anuală a sa, între 9-13 Septembrie 1985, la Dallas, în Texas, sub preşedenţia Generalului John Singlaub. Tema acestei conferinţe internaţionale a fost: ''Contra-ofensiva pentru libertatea lumii''. A fost o impresionantă participare de lume, reprezentând 74 de ţări, cu 470 de delegaţi şi un mare număr de observatori.

Liga Mondială Anti-comunistă (WACL) este compusă din mai multe organizaţii regionale ca: APCL (ţările asiatice), MEDSC (Orientul Apropiat), FEDAL (America Latină), ECWF (Europa), NARWACL (America de Nord), OAF (Africa) şi ABN (Blocul anti-bolşevic al naţiunilor din spaţiul satelit al Rusiei sovietice). In Blocul anti-bolşevic al naţiunilor (ABN) există şi o organizaţie românească, ''Frontul Românesc al Libertăţii'', prezidată de avocatul Mailat din München, Germania de Vest, care a avut trei delegaţi la Conferinţa din Dallas.

Programul lucrărilor a fost organizat pe probleme de interes general şi regional. Cele de interes general se discutau în şedinţele plenare de dimineaţă, în timp ce după amiezile erau rezervate seminariilor, unde se prezentau rapoarte şi aveau loc discuţii în legătură cu situaţiile din regiunile respective (Angola, Afganistan, Nicaragua, etc.) Toate seminariile se terminau cu propuneri concrete, care să fie prezentate Comitetului Executiv al Ligii pentru programarea de viitor a acţiunilor, ce vor fi desfăşurate pe plan mondial.

Un aspect semnificativ al Conferinţei dela Dallas a fost faptul că au participat luptători anti-comunişti, veniţi chiar de pe câmpurile de luptă, de exemplu din Afganistan şi Nicaragua, unii dintre ei, fiind grav răniţi în cursul bătăliilor.

De asemenea este de remarcat că Liga anti-comunistă mondială şi-a organizat Conferinţa Anuală din 1985, tot în Statele Unite. Anul trecut, ea a avut loc la San Diego, pentru prima dată pe pământul american. Aceasta demonstrează două lucruri: America a început să devină conştientă de pericolul comunist, mai ales, după penetraţia sovietică în spaţiul Americii Latine, pe de o parte, şi, pe de altă parte, factori importanţi din conducerea Statelor Unite, şi-au dat seama că este nevoie de o unificare a forţelor politice mondiale anti-comuniste. America nu poate să rămână indiferentă faţă de eforturile regionale de a combate comunismul. America este un punct central, crucial, pentru apărarea mondială a libertăţilor şi pentru asigurarea păcii generale. Comunismul nu poate fi combătut decât pe plan mondial, şi America are responsabilitatea unificării forţelor care pot asigura succesul necesar, în această strădanie a lumii libere.

Dan Burton, reprezentant al statului Indiana în Congresul American, a explicat în discursul său dela începutul Conferinţei, stările de lucruri din Statele Unite şi remediile necesare, pentru viitor. In primul rând, a enumerat slăbiciunile politicii externe americane, dinainte de guvernarea Reagan, apoi a demonstrat agresivitatea sovietică şi, în final, a cerut o ''re-evaluare a priorităţilor'', care să includă mijloacele de combaterea comunismului.

''Noi nu putem avea încredere în comunişti, ca ei să fie altceva decât comunişti, şi noi trebue să stăm împreună, ca fraţii, în dorinţa noastră de pace, pretutindeni în lume'', a spus Dan Burton, prin aceasta subliniind ideea centrală a conferinţei.

In cursul conferinţei s'a făcut, prin lucrările din şedinţe şi seminarii, o profundă analiză a tendinţelor, obiectivelor şi metodelor comuniste şi s'au desemnat procedeele de ofensivă ale Ligii (WACL), pentru o mai pronunţată eficacitate şi pentru un succes total în confruntarea cu comunismul.

Liniile generale ale acestei noi ofensive anti-comuniste au fost incluse în cuvântarea Generalului Singlaub: ''Liga Mondială Anti-comunistă va expune brutalitatea comunismului şi va expune dezinformarea produsă de maşina de propagandă comunistă''.

Dacă am fost în defensivă, până acum, a afirmat Singlaub, de acum încolo, vom trece la ofensivă. Ofensiva noastră va fi politică, economică şi propagandistică, pentru a inversa starea de lucruri, adică să-i ţinem pe comunişti în defensivă, zice în ultimă instanţă generalul.

Delegaţia românească, alcătuită din Chirilă Ciuntu, Traian Golea şi John Halmaghi a participat activ la lucrări, a dat interviuri, a prezentat două moţiuni (una anti-Yalta şi una de protest împotriva distrugerilor Bisericilor şi monumentelor istorice din Bucureşti) şi a avut intense schimburi de vederi cu alte grupuri naţionale.

Din Comunicatul final, cităm punctul doi, în care este vorba şi despre România. Punctul 2: ''Se va da un suport efectiv, moral şi politic, luptei pentru eliberarea Ucrainei, Bielorusiei, Tărilor Baltice, Poloniei, României, Bulgariei, şi altor naţiuni subjugate de imperialismul şi comunismul rusesc în căutarea lor pentru independenţă naţională, suveranitate statală şi democraţie - în special acum la cea de a 40-a aniversare dela terminarea celui de al doilea război mondial''.

Conferinţa dela Dallas a fost un adevărat succes, prin realizările sale, de unificare a tuturor forţelor, chiar cele mai răspândite, şi stabilirea acţiunilor concrete prin care mişcările de eliberare de sub jugul comunist sovietic.

Preşedintele Reagan, a trimis un mesagiu încurajator pentru participanţii conferinţei, din care extragem câteva rânduri:

''Vă salut pe toţi pentru participarea voastră la această nobilă cauză. Eforturile noastre combinate îndreaptă cursul istoriei către libertatea lumii. Noi trebue să stăruim şi niciodată să nu ne clătinăm. Vouă, tuturor celor care participă în cruciada voastră pentru libertate, vă trimit urările mele de bine. Dumnezeu să vă binecuvânteze!''

Corespondent

MESAJ ADRESAT PREŞEDINTELUI REAGAN

Stimate Domnule Preşedinte,

Subsemnaţii, membri ai Comitetului Executiv al organizaţiei Naţiunilor Captive din Sudul Floridei, ne adresăm D-Voastră cu ocazia întâlnirii ce urmează s'o aveţi cu Secretarul General al Partidului Comunist al URSS, rugându-vă să continuaţi politica unei hotărîte poziţii de solidarizare cu fraţii noştri care trăiesc sub regimurile comuniste şi nu pot vorbi pentru ei înşişi, şi care ne cer nouă şi lumii libere să stăm fermi pentru cauza libertăţii şi a dreptăţii pentru toţi.

Este un lucru bine cunoscut că obiectivul Uniunii Sovietice este să impună o revoluţie fără frontiere. In procesul acesta de extindere a comunismului, terorismul a invadat lumea liberă. Mai nou el se foloseşte de Cuba şi Nicaragua ca bastioni pentruca imperiul sovietic să poată pune piciorul pe continentul american care până acuma era privit ca o speranţă de libertate a omenirii.

Noi credem că noului conducător al Uniunii Sovietice trebue să i se prezinte un mesaj clar, care să-l facă să înţeleagă că expansiunea comunismului prin uz de forţă şi sclavizare a popoarelor de către conducătorii Uniunii Sovietice este o luare în derâdere a ideii de coexistenţă pacifică dintre cele două naţiuni, Statele Unite şi Uniunea Sovietică; ca permanentă interferenţă a Uniunii Sovietice în afacerile interne ale altor state suverane şi independente pe întreaga suprafaţă a globului, care a început chiar în 1017 şi continuă violarea tratatelor, începând cu Yalta şi celelalte convenţii încheiate la sfârşitul celui de al II-lea război mondial, confirmă credinţa că nu există altă alternativă decât aceea de a se lua în considerare mijloace economice, politice şi militare care pot să ducă la disoluţia colonialismului sovietic, mijloace care trebue să includă ajutor financiar şi tehnico-militar pentru luptătorii anticomunişti în strădania lor de a recâştiga independenţa şi libertatea pentru naţiunile lor captive.

Rugăm pe bunul Dumnezeu să vă ajute ca să puteţi avea o caldă şi atotcuprinzătoare înţelegere a aspiraţiunilor tuturor popoarelor care tânjesc după libertate. Fie că întâlnirea D-Voastră cu Gorbaciov să aibă ca rezultat o reală speranţă pentru libertate, dreptate şi pace pentru întreaga omenire, Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Cu respect, ai Dvstră: Vladimir Chomiak (Ukrainian Congress Committee of America), Ceferino R. Perez (Junta Patriotica Cubana), Alex. Sulikowski (Polish American Congress), Rt.Rev. John Paul Nagy (American Hungarian Federation), Traian Golea (Rumanian Association of South Florida).

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - Mihail EMINESCU

ABSURDITĂŢI ŞTIINŢIFICE

Nicolae LUPAN

Nu ştiu dacă e o coincidenţă dar ori de câte ori se vorbeşte dincoace de Cortina de fier de autorul "Limbii noastre" şi de nedreptatea naţională ce i se face dela '44 încoace, la Chişinău apare numaidecât cel puţin un articol despre el. Ca regulă, în "Literatura şi arta" ca organ vigilent al scriitorilor moldoveni.

E vorba de acelaşi mereu neconsumat "măr al discordiei" dintre cei care, chipurile, vor înveşnicirea poetului prin organizarea unui muzeu comemorativ în casa copilăriei sale din Zaim şi autorităţile sovietice care nu doresc această "reabilitare" pentru păcatul de fi adus imn nemuritor limbii române.

De fiecare dată, întâmplător parcă, istoriografi, cam unii şi aceiaşi, cum e cazul lui Vasile Malaneţchi, se referă la izvoare şi documente care ar putea să dea de gândit celor nu prea iniţiaţi în dedesubturile măsluirii adevărurilor. Respectiv, o scrisoare pe care Victor Mateevici, fratele poetului, i-ar fi scris-o acum vreo treizeci de ani unui critic literar dela Chişinău, scrisoare în care se spune că "El (Alexei adică) nu s'a născut în această casă şi nici nu la Zaim, da în satul Căinari..."

E un fel de verdict nedeclarat ce nu poate contribui la obţinerea unor sorţi de izbândă cauzei de înveşnicire a memoriei poetului în casa copilăriei, chiar şi atunci când aducătorul de citate scrie că "un muzeu comemorativ "Alexei Mateevici" inaugurat aici, ar fi un act de justiţie, o manifestare ce ne-ar demonstra cu elocvenţă atitudinea grijulie şi plină de respect - în spiritul politicii partidului şi statului nostru în domeniul valorilor culturale ale trecutului - faţă de moştenirea literară a poetului, creaţia căruia, ca să fac uz de o reuşită şi binecunoscută formulă, a izbucnit, aidoma lavei clocotitoare şi fierbinţi, din vulcanul în erupţie al revoluţiei". Nici mai mult, nici mai puţin!

Sărmanul copil: spiritul politicii partidului...în domeniul valorilor culturale ale trecutului!... Stie el ce-a făcut partidul cu Gheorghe Asachi la Herţa?...In orice caz, nu i-a turnat chipul în bronz. Ba din contră, i-a aruncat la fier vechi statuia ce stătea de ani şi ani de zile în mijlocul orăşelului său natal.

Nu întâmplător, deci, trei săptămâni mai târziu, în aceeaşi Literatură şi artă, un alt cercetător moldovean, pe nume Efim Levit, apucă taurul de coarne, luându-şi ca titlu de opus "Poetul şi revoluţia". Poetul, adică Mateevici!...

Ce-i drept, pe parcursul articolului kilometric nu se insistă special asupra unor probe potrivit cărora să fi avut poetul tangenţe cu revoluţia rusească dela 1905. Este însă pe de-a dreptul tendenţios şi inexact să-l asociezi pe poet la ceea ce n'a fost asociat niciodată din simplul motiv că a trimis în Octombrie 1906 redactorului gazetei "Basarabia" o scrisoare în care îl încredinţa, fără echivoc, că este "în curs cu evenimentele vieţii contemporane, ce se petrec în Rusia şi la noi în Basarabia..."

Deci, contrar intenţiei semnatarului de articole stiinţifice Efim Levit, poetul nu identifica Basarabia cu Rusia, moment ce dă peste cap toate încercările Chişinăului de a face din Alexei Mateevici, acest cântăreţ al limbii neamului românesc întreg, un rusofil. După cum nu este adevărat nici faptul că tânărul seminarist s'ar fi distanţat de "tezele programatice şi obiectivele gazetei naţional-democratice" la care colabora el fără rezerve.

"Rezerve", ce nu decurg nici din acea punere la punct, "scoasă în proţap" de autor, în care Mateevici nu-i scria nimic extraordinar redactorului său când îşi susţinea părerea firesc democratică, cum că un autor, pe lângă cerinţele redacţiei, "trebue să fie liber în alegerea subiectelor pentru scrierile sale..." Unde-i revoluţia aici?

Dorinţa criticului nu poate fi luată drept realitate nici atunci când pune între ghilimele gânduri ce i-ar fi aparţinut poetului care era, după Levit, "şocat de moravurile preoţimii basarabene".

Ceva foarte puţin probabil, dacă ne amintim aici doar de prima strofă din Cântecul Clopotului de acelaşi Alexei Mateevici: "O, clopote frumos mai suni,/când credincioşii îi aduni/ /La locul sfânt de rugăciune/In cer cântarea să le sune.../ In zile mari de sărbătoare, / La răsărit şi-apus de soare, / Tu chemi stăpâni şi muncitori / Ai lui Christos închinători. / Chemarea-ţi porţi prin munţi şi văi / Si vin închinătorii tăi./

Sună neverosimil şi afirmaţia că articolele politice ale lui Mateevici "Lupta Moldovenilor" şi "Ce ne trebue nouă" şi-ar fi tras sursa din "realităţile concrete ale perioadei revoluţionare". Căci, aşa mesaje, voalate în nebulozitatea frazelor din Literatura şi arta, ca "necesitatea culturalizării poporului prin cultivarea limbii materne", "revendicarea drepturilor cetăţeneşti şi naţionale", "autonomia locală" etc, în articolele menţionate, mesajele erau categorii bine definite: derusificarea culturii şi limbii materne, restabilirea drepturilor naţionale româneşti şi autonomie locală, ca formă preliminară de revenire la Patria-mamă România.

E, pur şi simplu, o miopie voită din partea istoriografiei false dela Chişinău să nu se vadă că în articolele sale politice Alexei Mateevici era un apărător consacrat al poporului său contra rusificării, un exponent al conştiinţei naţionale româneşti din Basarabia.

O conştiinţă naţională exprimată şi în "Cântecul zorilor", unde cere "dreptate, voe şi pământ" care, după părerea poetului, nu puteau fi materializate decât printr'o răzvrătire armată. Si nu contra unui regim, ca atare, ci contra Rusiei, ca ocupantă a Basarabiei, prevenind categoric că cel "nepregătit rămâne veşnic biruit". □

Doine din Basarabia

I

Muscăleşte-oiu învaţa,
Când eu limba mi-oiu uita,
Când o creşte grâu în tindă
Ş'a ajunge spicu 'n grindă,
Când o creşte grâu în casă,
Ş'a ajunge pâne 'n masă.

II

Inima-mi e cu lăcată,
Când aş descuia o dată,
Ar cunoaşte lumea toată,
Cât amar şi cât venin
Bea inima la străin.

Columna lui Traian, II (1871)
no. 5, pp. 18—19.

Valea Moldovei în Bucovina

Doamna Basarabiei

De voci mari, Românii nu au dus lipsă niciodată: Elena Teodorini, Hariclea Darclée, Nicolae Herlea, Ion Piso, sunt numai câteva care îmi vin repede în minte, iar dinspre partea pe care o putem numi fără exagerare "sfântă", a Basarabiei, prin câte suferinţe i-au fost date, legendara Maria Cebotari, mai puţin cunoscuţii Sofia Rotaru şi Nicolae Sulac, şi celebra mezzosoprană de faimă mondială VIORICA CORTEZ, voci care n'au delectat, ci au cutremurat lumea din jurul lor, mai ales că uneori, această lume chiar are nevoie să fie niţel zgâlţâită, să nu uite.

Doamna Viorica Cortez nu uită, nu-şi uită rădăcinile - şi ce uşor i-ar fi fost, curtată de cele mai mari scene ale lumii: Scala din Milano, Opera din Paris, Metropolitanul din New York, Covent Garden din Londra, Arena di Verona, (unde avusesem şi eu fericirea să văd acum câţiva ani). Si deci NEUITAND, Doamna Viorica Cortez a dedicat recitalul ţinut în 1985 la München, provinciei celei mai dragi dânsei, Basarabia.

Aici este locul potrivit pentru a reaminti cuvintele altui mare moldovean, Eminescu, care scrisese în "Timpul", la 3 Martie 1978: "A rosti numele Basarabia este una cu a protesta contra dominaţiunii rusesti", frază niciodată repetată îndeajuns... Iar dacă ar fi să facem o listă a personalităţilor pe care Basarabia le-a dat culturii noastre, lungă, lungă listă, doamna Viorica Cortez şi-ar găsi numele la un loc de frunte. Probabil tocmai din această trăire continuă a NEUITARII îi vine doamnei Cortez acea ardere lăuntrică, reflectată în vocea-i inconfundabilă, în privirea ei vie, cercetătoare şi mai ales bună, de om care a suferit şi suferă, suferinţa exilaţilor şi oprimaţilor acestei lumi strâmbate mai mult de tătarii - care o mutilează zilnic - şi nu mă refer doar la Ulianovi, Giugaşvili, Shevardnadzi şi cum s'or mai fi numit. Numiţi, nu botezaţi! Printr'o logică divină, o fiinţă generoasă ca d-na V. Cortez, are, ESTE, o voce generoasă, despre al cărei timbru cald, muzicalitate, frazare desăvârşită, lejeritate şi perfecţiune tehnică s'ar putea scrie multe şi mult s'au şi scris deja. Unii i-au comparat vocea cu o "simfonie pastorală" în sensul Berlioz al numelui, ca bogăţie de culori, şi poate subconştient şi pentru a se sublinia ancorarea cântăreţei în acele plaiuri dulci mioritice, cu care se deschide splendida "Antologie de vechi cântece şi jocuri din Basarabia", a prof. Aurel Manolescu din Montreal:

"Nistrule, pe malul tău,
Creşte iarbă şi dudău..."

şi unde cresc şi oameni de asemenea calitate.

Păcat însă că tocmai locuitorii acestor meleaguri sfinte nouă, nu au ocazia să asculte această minune ieşită din rândurile lor, anumite posturi de radio ale libertăţii, cred că ar putea face şi mai mult în acest sens pentru fraţii noştri sinistraţi, acolo la Nistru. O culme a absurdului este că, dacă recitalul ar fi avut totuşi loc la Chişinău, în zilele noastre, cei mai activi dintre luptătorii basarabeni pentru revenirea la Patria-Mamă, tot nu l-ar fi putut asculta, tătarii interzicând, între alte pedepse mai grele, şi vizionarea oricărui concert la care se produc artişti români, unor "elemente" ca Graur, Ghimpu, Usatiuc, Săltăianu, Moroşanu, Postolache (grupul), Lilia Neagu, Pasa, Andronic, Topală, Galearschi, Jigan, Siminel, Popa, Andruh, sau Odobescu, mort în 1972 într'un câmp de exterminare din Mordovia, pentru a nu cita decât câţiva, dintr'o mulţime imensă, nedreptăţită.

Recitalul din capitala Bavariei a fost admirabil organizat de cenaclul APOZITIA, sub egida excelentului cunoscător al problemelor basarabene George Ciorănescu, care a prezentat cu acest prilej şi o documentată prelegere despre istoria Basarabiei, şi dacă ar fi să calificăm şi aportul actorului Armand Gurian ("Doina Prutului", de George Buznea) drept excelent, ar fi poate o greşală de stil, dar în nici un caz una de apreciere. Acompaniamentul, la fel, asigurat de d-ra Roxana Negoiţă dela Conservatorul Naţional de Muzică din Paris, şi dacă ar mai fi loc, ar trebui menţionate TOATE cântecele, nu doar "Ciobănaş cu trei turme de oi", sau, "La noi sunt codrii verzi de brad, şi câmpuri de mătase..." răscolind auditoriul.

Să încheiem însă cu întrebarea pusă de Iosif Vulcan, în revista "Familia", încă în secolul trecut, rămasă însă din păcate atât de actuală: "Veni-va oare timpul când toate talentele româneşti se vor aduna acolo unde le e locul: Teatrul Naţional din Bucureşti?" De venit va veni cu siguranţă, numai de-ar veni mai repede! □

E.B.

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ŞI DE BIRUINŢĂ ALE NEAMULUI

1 DECEMBRIE 1918
ÎN CONŞTIINŢA POPORULUI ROMÂN

—Gheorghe RĂDULESCU—

Dela 1 Decembrie 1918, România sărbătoreşte an de an ziua dezrobirii Transilvaniei de sub ocupaţia imperiului austro-ungar, în urma războiului prim mondial ziua când această provincie românească cu vechi tradiţii şi vestigii daco-romane, s'a reîntors alături de celelalte provincii româneşti, formând unitatea României, aşa cum este pecetluită în hrisoavele istoriei neamului românesc şi a popoarelor care formează Europa. Dar nu putem să vorbim de acest însemnat act, trecând peste evenimentele care l-au precedat, prin care Transilvania cu întreaga ei populaţie românească a trecut prin cele mai grele momente, inscriindu-şi jertfele şi martirii de neuitat, care şi-au dăruit viaţa pentru libertatea şi întregirea neamului românesc.

Niciodată n'am cerut ajutor dela nimeni şi n'am luat o palmă de pământ dela nici un vecin, dar am ştiut să ne apărăm ce aveam moştenit dela strămoşii-strămoşilor noştri. Am ştiut să luptăm şi să murim pentru drepturile noastre legitime şi sacre, să învingem şi să trecem sub picioarele cailor armatelor noastre, steagurile vrăjmaşilor. Ungurii cunosc toate acestea şi nu mai e nevoie să le amintim înfrângerile suferite, sunt dureroase, dar ce căutau pe un teritoriu străin şi ce vor astăzi din nou, când Transilvania este din vecie şi va fi în vecii vecilor a Românilor. Ungurii ştiu prea bine că au ajuns şi că s'au aşezat în câmpia panonică, prin răscumpărare, venind din văgăunile îndepărtate ale Răsăritului asiatic, conduşi de Arpad. Barbari prin naştere, continuatori ai hunilor, aceşti năvălitori au sosit în Europa după pradă şi'n căutare de teritorii străine, iar după ce s'au stabilit în pusta panonică, venind în contact cu popoarele din jurul lor, de abia din anul 997, sub Geiza, care ia denumirea de Stefan şi mai târziu de cel Sfânt, în anul 1000, se creştinează. Instinctul acestui popor i-a împins întotdeauna pe Unguri, să pornească ca nomazii, după pradă, ca orice barbari în căutare veşnică de cotropire şi asuprire sângeroasă a altor popoare. In 1330, regele Ungariei, Carol Robert de Anjou, trece munţii Carpaţi în fruntea armatei sale, împotriva domnitorului Ţării Româneşti, Basarab I, însă la Posada, armata "strălucitului" rege este sfărâmată, iar el cu greu reuşeşte, printr'o stratagemă, să treacă înapoi munţii, salvându-şi viaţa.

Cel mai de seamă rege al Ungariei, Matei Corvin de Huniade, fiul lui Ion Corvin, de origine română, din Hunedoara, porneşte cu armata sa, împotriva fratelui său român, în Moldova lui Stefan cel Mare, în 1467, dar este înfrânt sub zidurile cetăţii Baia şi se retrage din calea dezastrului, grav rănit de către arcaşii lui Stefan.

In 1599, la Selimbăr, în Transilvania, voevodul Mihai, domnitor al Ţării Româneşti, învinge oastea ungară, iar în 1600 se încoronează ca domnitor al celor trei principate româneşti unite: Tara Românească, Transilvania şi Moldova. In acelaşi timp este cunoscut actul de trădare şi ticăloşie al generalului ungur Gheorghe Basta, care îl ucide pe Mihai pe câmpia Turzii în 1601.

In faţa atacurilor Imperiului Otoman după bătălia dela Mohacsi din 1526, Ungaria n'a putut rezista, aşa cum au rezistat principatele române, şi cade sub stăpânire turcească, transformând capitala ţării, Budapesta, în paşalâc turcesc.

Apoi, când prin anexiune formează împreună cu Austria, Imperiul Austro-Ungar, Ungaria luptă în primul război mondial din 1914-1918, alături de Austria şi Germania, dar este înfrântă de armatele române, sub conducerea supremă a regelui Ferdinand I al României, care se incoronează la Alba-Iulia la 1 Decembrie 1919, ca rege al tuturor Românilor.

Prin pacea dela Trianon din 4 Iunie 1920, România revine la graniţele ei fireşti de fapt şi de drept, graniţe strămoşeşti, "Dela Nistru pân'la Tisa" şi "Dela Mare la Hotin", o Românie unită cu o populaţie românească şi cu limba ei romanică de veacuri, limba română, unitară pe întreaga întindere a acestei ţări.

Am dat doar unele date din această istorie zbuciumată, pentru a demonstra că Românii ştiu şi pot să-şi apere la nevoie pământul lor sacru, împotriva tuturor duşmanilor care ar îndrăzni să le încalce teritoriul străbun.

Dar, încă din cele mai vechi timpuri ale Europei, când Ungurii erau poate prin îndepărtatele întinderi ale Asiei, ca un popor nomad şi sălbatic, Tracii din Nordul Dunării, adică Dacii erau stăpânitorii acestui teritoriu al României de astăzi, în care erau cuprinse provinciile româneşti din timpul nostru: Transilvania, Basarabia, Moldova, Bucovina, Banatul, Oltenia, Muntenia şi Dobrogea, iar capitala o aveau la Sarmisegetuza, cetatea regilor daci, localizată în actualul judeţ Hunedoara. Legiunile romane care s'au stabilit pe teritoriul Daciei, după războiul daco-roman din 105-106, din timpul împăratului roman Traian şi a regelui dac Decebal, au început colonizarea romană în Dacia, după această dată, în Transilvania şi Oltenia, întinzându-se spre Muntenia şi Moldova (care era cuprinsă dela munţii Carpaţi şi până la Nistru) şi Dobrogea (cuprinsă dela gurile Dunării până în Sudul judeţelor Durostor şi Caliacra). Din această contopire organică s'a născut poporul român (cum atestă toate documentele şi vestigiile trecutului istoric), având drept limbă, limba latină, care cu timpul, ca toate limbile romanice, a luat înfăţişarea sa originală a limbii române, cu o structură gramaticală şi lexicală latinească. Românii erau singurul popor din Sud-Estul Europei care îşi pot mărturisi ginta lor nobilă izvorîtă din aceste două popoare antice, cu o civilizaţie străveche, popor care întotdeauna a fost un zid de apărare în calea năvălitorilor, singurul de neam latin înconjurat de o mare slavă şi finică.

Dar să lăsăm la o parte ce este consemnat în Istoria României, în Istoria universală, cât şi în documentele bibliotecilor din Apusul şi Sud-Estul Europei şi să ne referim doar la populaţia Transilvaniei, unde oricine poate constata cu uşurinţă că această provincie românească are peste 76 % o populaţie etnică pur română, iar restul până la 100% sunt Saşi, Unguri, Secui, Evrei, etc, deci o mică parte sunt Unguri, fapt care demonstrează cu prisosinţă fără să mai apelăm la documente istorice şi arheologice, că această provincie locuită de Români din timpurile cele mai îndepărtate şi până astăzi, nu este decât o parte din întregul României, precum sunt şi provinciile voevodale româneşti, Basarabia, Nordul Bucovinei, răpite samavolnic de Rusia sovietică, şi Sudul Dobrogei, ocupat de Bulgari. Această populaţie românească a Transilvaniei, care cuprinde mai mult de trei sferturi din întreaga populaţie a acestei provincii, în timpul ocupaţiei Imperiului Austro-Ungar, a suferit cele mai grele şi crunte samovolnicii din partea Ungurilor. Nimeni nu poate uita comportamentul sălbatic al Ungurilor împotriva populaţiei băştinaşe româneşti. Mărturie în acest sens sunt răscoalele Românilor împotriva nelegiuirilor ungureşti, răscoale inscrise prin jertfele martirilor ca: Gheorghe Doja în 1437, apoi în 1784, a lui Horia, Cloşca, şi Crişan, sau în 1848, a lui Avram Iancu, cât şi prin lupta neînduplecată a unor cărturari români ca: Mitropolitul Andrei Saguna ori Andrei Mureşanu şi mulţi alţii, iar în timpul nostru, prin Iuliu Maniu (care a fost omorît de către comunişti), şi a Episcopului unit Iuliu Hosu (care a avut aceeaşi soartă ca aceea a lui Iuliu Maniu), care au militat neobosiţi pentru câştigarea drepturilor şi libertăţilor Românilor transilvăneni.

Nu a fost un moment până în 1918, ca Ungurii să nu batjocorească şi să caute să distrugă tot ce e drept şi sfânt românesc, fapte pe care le-au demonstrat cu prisosinţă şi cu mai mare ferocitate după Dictatul dela Viena din 1940, când în urma înţelegerilor între Hitler şi Stalin, a fost cedat Ungurilor Nordul Transilvaniei.

Bestialităţile, cruzimile şi nelegiuirile de tot felul ale acestor barbari, au atins paroxismul.

Preoţi români, intelectuali de toate categoriile, ţărani, ofiţeri de elită ai armatei române etc, au fost maltrataţi şi asasinaţi, aceşti martiri ai neamului românesc au trecut prin cele mai feroce chinuri, provocate de armata şi populaţia ungurească.

De ce? Numai şi numai pentrucă erau români, pentrucă Românii erau adevăraţii stăpâni ai acestui pământ, prin dreptul sacru, care le confirmă de milenii stăpânirea lor legitimă.

Prin crimă şi jaf şi-au impus întotdeauna autoritatea, singurele apanaje pe care Ungurii le-au avut şi le au la îndemână, singurele argumente prin care aceşti falsificatori ai istoriei, vor să inducă opinia publică în eroare, însă această opinie publică cunoaşte faptele şi evenimentele petrecute, cunoaşte adevărul istoric.

Se ştie că un popor nu-şi poate legitima identitatea pe un anumit teritoriu numai printr'o infimă minoritate în raport cu majoritatea adevăraţilor moştenitori testamentari, în cazul de faţă populaţia românească.

Dar de unde provin astăzi toate aceste neînţelegeri, aceste doleanţe de acaparare a unui teritoriu străin, poporului ungar?

Este lesne de înţeles, că Sovieticii conduc toate aceste manevre, ei care prin înşelăciune şi cotropire, prin genocid şi tâlhărie ocupă fără nici un drept teritoriile româneşti, Basarabia şi Nordul Bucovinei, iar Ungurii probabil, au uitat anul 1956, când armatele sovietice au jucat căzăceasca pe teritoriul Ungariei, urme care se pot vedea şi astăzi în Budapesta şi în alte centre ale acestei ţări. Sau, poate nu este altceva decât bine-cunoscuta diversiune a sistemului comunist, frecventă de altfel în anumite situaţii, pentru a deruta populaţia dela adevărata faţă tragică în care se găsesc aceste ţări socialiste.

O greşeală fundamentală a regimului comunist dela Bucureşti, într'un anumit timp, de altfel greşeli peste greşeli, una mai monumentală decât celelalte, a fost crearea regiunii autonome maghiare, apoi deschiderea în centrele de cultură ca: Târgul Mureş, Cluj şi în alte oraşe, de Universităţi şi şcoli ungureşti.

De ce? Pe cine ajutau toate acestea? Pe nimeni în afară de a provoca discordie şi disensiuni. In Ungaria, Iugoslavia, Cehoslovacia, Germania de răsărit au existat şi există asemenea regiuni şi institutii?

Credem că nu. Dar, Românii în principiu, întotdeauna au avut şi au un comportament umanitar şi generos faţă de străinii, cu care doresc să convieţuiască în pace şi armonie. Niciodată un Român n'a ridicat barda împotriva unui străin, aşa cum au procedat întotdeauna Ungurii şi Ruşii. Astăzi, în primul rând cei mai năpăstuiţi, exploataţi şi lipsiţi de orice drept elementar, sunt Românii. Acesta este regimul de asuprire politic din România şi pe care de altfel îl are şi Ungaria, instaurat de Sovietici şi dirijat în orice împrejurare tot de ei. Regim pe care Românii nu l-au dorit şi nu-l vor, precum nici Ungurii, Polonezii, Cehoslovacii ori Germanii din Est, dar le este impus, trecând peste voinţa lor. Regim în care şi-au găsit distrugerea şi moartea milioane de oameni, transformând aceste ţări în nişte spelunci, unde mişună mizeria de toate felurile şi nuanţele, până la lipsa totală de libertate, acolo unde incultura şi-a găsit locul şi patronează, răsturnând, datorită incapacităţii şi a urii fără de margini, tot ce este valoros şi uman.

Deci, cea mai bună şi rezonabilă soluţie în această privinţă ar fi ca Ungurii să-şi revizuiască atitudinea lor revanşardă şi şovină pe care o au şi să privească faptele realist, să fie conştienţi de adevărata faţă a lucrurilor, de situaţia internaţională actuală, nu să-şi irosească inutil forţele prin acţiuni ce sunt condamnate de întreaga opinie publică mondială şi să nu se lase induşi în eroare de propaganda perfidă şi nefastă sovietică.

FARA ARMÂNEASCĂ

CU SIBEPEA A CRĂCIUNU ȘI A ANLUI NOU

FARA ARMÂNEASCĂ

VĂ UREADZA A TUTULOR SĂRBĂTORLI CU HARAUĂ

ȘI ANUL NOU CU AMBAREAȚĂ TRI MULȚ ANI!

SĂRBĂTORILE CREŞTINE LA AROMÂNI

—Ioan NENIȚESCU—

Di sărbătoarea Crăciunlui, a Săntului Vasil și Pătăgiune, sănt ligati multi adeț, credințe și superstiții. Agiunlu a Crăciunlui, Bituli și hoarăli deavărigăra, se-ancllemă "Colinde". Dzua di 24 Andreu, tuț cilimenilli alagă di casă în casă și bat la porț cu un stupugan ți lu-au adrată cu mult chiro ma năinte și strigă: "Colinde tetă...colinde". Nițí un cilimean nu sta acasă dzua aistă și ma nu poată si s'ducă ma diparti, barim la vițini și la soia lor, bat la poartă și da hăbarea colindelor.

Cilimenilli aiști, dzua di 24 Andreu, poartă numili di colindari. Tuti casili așteaptă cu vreare și harauă vinearea colindarilor și lă da căti un culac, nuț, căstăniă și alti bunătăț.

Dzuă di Crăciun și dzuă di Agiun, Armânilli dit Arbiușia di Ñiadză-Noapte, s'tinisesc cu zboarăli: Hristolu s'amintă!"

Dzuă di Sant Vasil, năndoi ficiori s'alăcesesc cu cujoaci și cheli di urs, di cari ambairă chipuri niț și cu mască pi față si armeadză cu pale și hăngiare și așí alăcsiț, ies pit sucăchi dinitea oaminilor și lă țăn calea s'lă da doară. Tri sibepea aistă ficiorilli nu s'aclleamă colindari. Tora lă dzăc: suruvari.

Tut dzuă di Anlu Nou s'fac și pitironilli, ună soie di pită cu multi peturi, iu s'bagă un pără di asimi, ți s'aclleamă: "părălu al Sănt Vasili". Ti prăndz, tută fumeallia măcă dit pitiroaniă cu multă atenție, ca s'veadă cari din casă avu căsmetea s'află părălu. La alti fumelli, pi ninga "părălu al Sănt Vasili", s'bagă tu pitiroaniă și alț pradz ma niț, ca s'lă facă chefi și harauă a cilimenilor din casă.

Ațelli ți au tutiputắ, s'duc ti Sant Vasil și Pătăgiune la vârnă făntănă și fac ună cruțe mari cu unt - ca s'lă băneadză ș s'lă si adavgă tutiputa.

Dzuă di colinde, ti Agiunlu a Crăciunlui, nicuchirile pitrec la soie și la soață, căti un culac mari. chindisit cu guguneali di zahări. Căti un culac s'pitreațe și la nveastili nali - ațeali ți-s mărtară ațel an.

Aclo iu nu cură vârn rău în hoară, cu năndauă dzăli ninti di Pătăgiune, si sapă ună groapă mare, cari s'umple cu apă, iu lipseaști si s'arucă Crutea di la Pătăgiune. Ninga dit agiunlu a sărbătoarillei, tinirilli s'adună ninga groapă și ca s'dănăsească la țăngrime, beau răchie. Cându alantă dzuă dămneața, vini preftlu ș'arucă Cruțea tu groapa plină cu apă, elli arsar tu apă și cari acață Cruțea, strigă: "Tu Iurdani și tri mulț ani!"

Dzuă di Pătăgiune, tinirilli alagă di casă în casă cu Cruțea scoasă dit apă și cafișun după ți bașe Cruțea, arucă tu ună căldărușe paradz di asimi.

Alr, dau dhoară. Aiști tiniri s'alăcsesc și dzuă di Pătăgiune ca dzuă di Sănt Vasil, ma di oara aistă s'aclleamă "liguciari" și nu suruvari.

Armânilli ca și Românii dit Dacia, pistipsesc că aprindu Sănt Vasil, s'discllidi țerlu niadză-noapte și ațel ți easti diștiptat la ațea oară și veadi ciudia, ari 'ndrept s'caftă ițido lucru di la Dumidză.

Si spuni că unoară, un tinir, băgă caplu pit hiarili di la firidă, șidea și aștipta s'veadă discllidearea țerlui. Cum șidea el așí, veadi diunoară ună lunină urghitoare...S'disfeați țerlu!"

Agunisit cum irea, ca si-lli caftă al Dumidză cama troară țiva, îl rugă si-lli da un cap mare -cu multă minte- ma alatisi zboarăli și căftă "un cap di șinic" (25 di ocă). Diunoară caplu a lui s'feați căt un șinic și nu putea su-l scoată dit hiarile di firidă. Viniră oaminilli, tălliară hiarile di scoase măratlu, caplu, și lipsi s'așteaptă ninga un an până s'discllise țerlu năpoi ca su-l roagă pi Dumidză si-lli facă năpoi caplu, cum irea ma ninti.

Pi grailu armânesc di

Zahu PANĂ

ȘAPTILI OAHTI

Stau șaptili oahti ca lăi cucuveali.
Mâratili oarbi ș-dip surdi ș-dip muti.
Tu-aistă irnie, di ani dauă suti,
L-angreacă, ca pisa pișchirlu di jali.

Trec ș-norlii: mileti cu țirili-arupti
Si, fără ca s-nțeară cad chicuti greali.
Di ani dauă suti pi-aua nu s-ved steali,
Di frica pângănlor si-ascumsiră tuti.

Nu s-veadi ni luna s-u-ntreb: câti-iu luară
Râmănlii, avearea, Moscopolea-Steauă
Di-amalâmă tută? Anathimă greauă

T-arunc Schipârie: S-ti țână subsoară
Neavearea, lâiețli, să suschir di-agiună,
La casili xeani s-aladzî-pirpiruná!!!

Constantin COLIMITRA

TI VREM TRA S'HIU

Vream s'him un gione picurar
Un picurar cu-aname,
Cupia mea tu munți ș'u pascu
Avdzât s'hiu tu Armâname!

Vream s'him un gione picurar
Cum fură tuți păpân;'i,
Ca el'i ș'bânedzu' nsus tu munți
Si s'am suțată cânli.

Vream s'him un gione picurar
S'am brațăli ca herlu,
S'beau-apă-arați vimt curat.
Tâmbarea-ni s'hibă țerlu!

Vream s'him un gione picurar
Cu readzim cârlibana
S' când vai aurlu prit păduri
Si s'trunduiască bana!

Vream s'him un gione picurar
S'bânedzu la fântineali
S'am munțil'i, chinl'i, bradzil'i frați
Si s'am surări pri stealil

Vream s'him un gione picurar
Si-s cânt cu vreare seara!
S'trâ Pirușana mea dit vis
S'anoadă măghi fluiara!..

Vream s'him un gione picurar
S'un dor trâ munte ni-arde!
Ma'și cum hiu, hiu astăl'iat
Iar bana-nt s'duțe, s'chiarde...

Tudor Ghe. ZUCA

COLINDE

-Seară'mbară la om bun!
Vini Paplu-Auă Crăciun
ș'trapsi 'ndreptu la cutar,
s'da hăbări la picurar.

Oili-arumigau tu stane,
țerlu'ntrg lă sta, tăvane,
cănilli gioni și capidani
nu alătrau după dușmani.

Noaptea-aistă, ci ciudie,
se-aștirnu ună sihie:
luplu și-ornea 'țea ma mare,
nu-avinau ti vătămare.

Paplu nu lu-acăța loclu,
picurarlli'nțăpau foclu
și scânteili, miriardi
se-anălțau când foclu ardi...

-Sculaț, sculaț, celnìț mari,
cărvănari și picurari
și spuneț la tut laolu
c'ază s'amintă Hristolu.

Picurarlli -os di domn
nu ma deadi di elli simn,
alăsară turmă ș'casă
că pi țer s'avea apreasă
Steauă mari, Steauă vrută,
până-atunțea nividzută...

Di sum munț, dit piștirei
ialea ș'maghilli vin tuț trei
ș'adunaț cu tuț în cor
avdzau boațea anghilor:

-"Hărisiț-vă, hărisiț
sculaț oamini, nu durniț,
tu pâhnia di la boi,
vini Dumidză la voi!"

Zahu PANĂ

SĂ RÂDEM... SAU SĂ PLÂNGEM...?

ANUL 8 Nr. 60 APARE CÂND ARE INSPIRAȚIE

URZICA LIBERĂ

"Ne gândim să adoptăm un program special pentru a sprijini plecarea din orașele mari a unor pensionari ..."

NICULAE CEAUȘESCU

PENSIONARII VOR FI TRIMIŞI LA ŢARĂ SĂ SE LEGENE ÎN PACE LA UMBRA COPACILOR!

Dinu Mătrăgună

RĂVAŞE DE ANUL NOU

CUPLULUI CEAUȘESCU

Ea savantă, el inovator,
amândoi odrasle din popor.
Ea studiază teorii adânci:
să muncești cu râvnă și să nu mănânci.
El, inventatorul, după câte știu:
cum să vie moartea, cât mai timpuriu.

RĂSPLATĂ COMUNISTĂ

Dac'Americanii cred că sunt mai tari
și în abundență se răsfață ei,
drept e să ne-ajute ca să creștem mari
și le-om da răsplată, cozi de retevei.

URMAȘILOR LUI MARX

Vin acum cu încă patru rânduri
către domnitorii dela Răsărit:
ele-aș vrea să fie cele patru scânduri,
pentru care sluții nu s'au pregătit.

INDEPENDENTULUI

Vanea cântă strașnic din acordeon,
Niculae face cazacioc din șale;
Leana, o mazurcă scutură din poale,
-Arde-i-ar catranul lui Armaghedon!

CUPLULUI TURIST

Tara moare'n foame și de sete,
el cu Leana'n iaht sau în carete,
se tot plimbă pe la curți regale,
cele două foste, haimanale.

EPIGRAME

Tom DEGEȚEL

CELOR CE ÎMPART DREPTATEA CU STÂNGA

E datorie sfântă pentru dumnealor
să lucreze greu -ca turnător-
și să spună'n șoaptă pe la FBI,
cine complotează ori miroase-a ai.

UNUI LENEȘ

Am și bere și televizor
asta-i țara dulce, U.S.A.
Nu văd pentru ce să mă omor,
stau pe welfare și pe munca ta.

PRIETENIE

Unii cred că prietenia 'nseamnă
să te tragi cu ei la cataramă,
să te'njure de copii și mumă,
și să râzi ca prostul de o glumă.

DOAMNELOR CU SÂNGE ALBASTRU

Eu sunt cu dreptatea și v'o spun curat,
nu am pic de jenă să fiu patriot !!!
Slugă credincioasă unui idiot,
bun de tras în țeapă sau de spânzurat.

GLUME

TESTAMENTUL "FIULUI IUBIT"

Niculiță, fiind bolnav, și-a chemat odraslele ca să le împartă averea.

Nicu i-a cerut bijuteriile și banii, Zoe i-a cerut butoaiele de vin și sticlele de șampanie, iar Valentin i-a cerut să-i lase fotografia.

A murit Ceaușescu, s'a executat întocmai testamentul și după cinci ani se întâlnesc din nou odraslele.

Nicu, zdrențuit, fără un leu în buzunar: "Am pierdut totul la Las Vegas!"

Zoe, îmbătrânită, bolnavă, de abia se mai putea ține pe picioare. "După ce am terminat de băut tot vinul, m'au părăsit prietenii. Sunt o alcoolică."

In schimb Valentin, cu diamante pe degete, cu șoferul la scară, elegant, radia de bucurie.

Eu--spune Valentin zâmbind--am mărit fotografia tatei și am plecat cu ea în turneu:

Lumea dă năvală ca să-l vadă și eu încasez cinci lei dela cei care-l scuipă.

CÂT MAI SUS

La o ședință de partid secretarul a ținut să-și înflăcăreze audiența: Munca e cea mai de preț podoabă, e mândria omului! Noi trebue să ridicăm munca pe culmi cât mai înalte...

Bulă, care ascultase cuvântarea, ține să completeze:

Tovarăși, să ridicăm munca pe culmi înalte ca să n'ajungă nimeni la ea!

CONTRADICȚII...

Deși în socialism toată lumea muncește, nimeni nu face nimic.

Deși nimeni nu face nimic, producția crește.

Deși producția crește, nu se găsește nimic.

Deși nu se găsește nimic, toată lumea se descurcă.

Deși toată lumea se descurcă, toată lumea este nemulțumită.

Deși toți sunt nemulțumiți, toți votează pentru...

RUGĂCIUNE:

Bulă merge la alegeri, i se dă buletinul cu numele celor pe care trebue să-i voteze și milițianul îi spune:

--Du-te la cabina 5.

--Lasă-mă, tovarășe, măcar cabina să mi-o aleg singur!

BULĂ DOCTOR

Bulă, văzând că toată lumea are titluri: Lenuța, academiciană savantă; Niculiță, academician savant; Nicu, doctor, etc. a hotărît să-și pună un titlu pe cartea de vizită:

BULA, DR. IN STOMATOLOGIE

--Păi ce faci tu de ți-ai pus titlul de stomatolog? îl întreabă un prieten.

--Pun dinți la greblă!

RADIO EREVAN RĂSPUNDE

– Ce deosebire este între nenoroc și catastrofă?

– Dacă o oaie cade în râu și se înneacă, întâmplarea este un nenoroc, dar nu o catastrofă. Dacă întreg biroul politic al partidului se află într'un avion care se prăbușește fără vreun supraviețuitor, aceasta este o catastrofă, dar nu un nenoroc.

Rățoiul exilat

ANUL XV OUL Nr. 69

"EPOCA CEAUȘESCU"

ROMÂNIA STRĂLUCEȘTE DE LUMINĂ

Dona RĂȚOIUL

CUVANTUL COPIILOR

ABECEDAR CREŞTIN

Dragi copii, ce facem când e ziua de naştere a cuiva ? Părinţii pregătesc casa cu decoraţii, îmbracă în haine noi pe cel sărbătorit, îi aduc daruri şi cu toţii îi urează la mulţi ani fericiţi.

Peste vreo câteva zile va fi Crăciunul. In toată lumea, această perioadă e un timp de pregătire. Se cântă colinde pretutindeni. Oamenii sunt mai buni unii cu alţii. Străzile şi casele sunt înfrumuseţate cu becuri şi lumini colorate. E veselie pretutindeni şi copiii aşteaptă pe Moş Crăciun să le încarce bradul cu tot felul de bomboane şi jucării.

V'aţi întrebat vreodată ce este Crăciunul ? Crăciunul este ziua de naştere a Domnului nostru Iisus Hristos. Ne bucurăm de jucăriile şi cadourile ce le primim, de bradul împodobit cu tot felul de beculeţe colorate, dar să nu uităm că bucuria cea mai mare e că în această zi s'a născut pe pământ Iisus Hristos - Mântuitorul lumii.

De mii de ani omenirea a aşteptat această zi ca Dumnezeu să se nască ca om, aşa cum au spus proorocii. Si cum a fost Naşterea Domnului ? Era în vremea împăratului Cezar Augustus. Acesta a dat o poruncă din Roma ca toţi oamenii din imperiu să se înscrie în locul de naştere al părinţilor. Acesta este un recensământ, sau numărătoare a tuturor oamenilor din imperiu.

Maica Domnului, împreună cu Iosif, a plecat din Nazaret pentru a se înscrie în Betleem. Seara când au intrat în oraş era foarte multă lume. Au căutat un loc unde să doarmă peste noapte, dar toate hotelurile erau ocupate. In cele din urmă au găsit o peşteră cu animale şi s'au adăpostit acolo. Peste noapte Maica Domnului a născut pe Iisus Hristos. Ce bucurie în cer şi pe pământ ! Ingerii coborau din ceruri cântând atât de frumos cum oamenii nu auziseră niciodată coruri atât de dumnezeieşti slăvind pe Dumnezeu şi îndemnând pe oameni să trăiască în pace şi dragoste.

Erau niste păstori cu oile la păscut pe dealurile Betleemului. Lor li s'a arătat un înger care le-a adus vestea bună că s'a născut Iisus. Si au coborît păstorii în Betleem şi au găsit în peşteră pe Maica Domnului şi Pruncul culcat în iesle şi înfăşat în scutece. Ce mult s'au bucurat păstorii, dragi copii, văzând pe Dumnezeu născut în chip de om.

In vremea aceea trăiau în Răsărit nişte magi. Aceştia se ocupau cu astronomia. Intr'o noapte li s'a arătat pe cer o stea cu totul şi cu totul deosebită. Si au plecat din ţările lor şi urmând steaua au ajuns la Betleem şi găsind Pruncul Sfânt i s'au închinat Lui şi i-au adus tot felul de daruri împărăteşti.

Părintele MITREL

MOŞ CRĂCIUN ŞI MOŞ GERILĂ

Moş Crăciun: Cântec şi viaţă
Moş Gerilă : Ger şi ghiaţă
Moş Crăciun: Plin de bomboane
Moş Gerilă : Uragane
Moş Crăciun: Viaţă morală
Moş Gerilă : Ger şi boală
Moş Crăciun: E bucurie
Moş Gerilă : Pneumonie
Moş Crăciun: E veselie
Moş Gerilă : Vijelie

Cred că nu-i greu de ghicit,
Cu cin'eşti mai fericit ?

RUGĂCIUNE LA MOŞ CRĂCIUN

Moş Crăciune, Moş Crăciune,
Am să-ţi fac o rugăciune:
Jucării nu am de loc,
N'am cu ce să mă mai joc.
Uite tot ce mi-a rămas:
O păpuşă fără nas,
Un urît de maimuţoi
Fără ochii amândoi.
Adă-mi dar o jucărie,
Ca să-mi faci o bucurie.

ŞORICILĂ ŞI CUCOANA

Soricilă şi cucoana
Vai, cât sunt de ocupaţi!
N'au nici vreme să bea apă
Si din zori ei sunt sculaţi.

Că poimâine e Crăciunul
Si au multe de făcut:
Cozonaci, covrigi, plăcinte,
Cum toţi anii au avut.

Au făină, unt şi zahăr,
Ba şi miere au găsit.
Si tot mestecă, frământă,
Amândoi muncesc zorit.

Au făcut şi invitaţii,
Pe copii şi pe nepoţi,
Pe vecini şi pe prieteni,
Sunt poftiţi la masă toţi.

Insă nu ştiu cum se face,
Că pe noi nu ne-au poftit,
Totuşi, le urăm din suflet:
"Crăciun vesel, fericit!"

Stan PROTOPOPESCU

COLIND PENTRU JOHNATHAN

Johnathane, de eşti bun,
o să vină Moş Crăciun
să-ţi aducă sub bräduţ
un tractor micuţ - micuţ,
maşinuţe şi bomboane.
Roagă-te la Doamne-Doamne
să îţi deie sănătate
bucurie şi de toate.
Johnathane, înger mic
a cântat un pic - un pic
pentru pruncul mic Iisus
coborît din cer, de sus.
Magii steaua au urmat,
au venit, s'au închinat
pruncului cel mititel.
Roagă-te şi tu la el:

Ion VASILE

Pagina "Cuvântul Copiilor" este redactată de Florica Baţu, 71 Vanier Dr., Apt. 201, Kitchener, Ontario, Canada

CAMPANIA "CÂMPULUI ROMÂNESC"

D-RA ANA MARIA MARAN, PRESEDINTA "CLUBULUI TINERETULUI" AL ASOCIATIEI CULTURALE ROMÂNE DIN HAMILTON-CANADA.

CONTRIBUTII PRIMITE PANA ACUM:

OCTOMBRIE		$ 1.600
NOEMBRIE		
GRIGORE SCOROCHIRJA	Florida, USA	$ 1.000
FLORIAN SANDULESCU	Hamilton, Can.	1.000
JOHN HALMAGHI	Ohio, USA	500
ZAHU PANA	New York, USA	500
NICU NAUM	Montreal, Can.	500
VASILE MARAN	Hamilton, Can.	500
LEON CAPATANA	Toronto, Can.	300
CEZAR TEODORESCU	Detroit, USA	200
DUMITRU CRISTESCU	Hamilton, Can.	100
TRAIAN GOLEA	Florida, USA	100
MIHAI POP	Montreal, Can.	100
ANGELA JONESCU	California, USA	20
	TOTAL	$ 6.420

Comitetul de Construcție al CENTRULUI CULTURAL dela Câmpul Românesc din Hamilton, Canada, a decis să emită "CARAMIZI" (certificate de contribuție) în valoare de: $25, $100, $500, și $1.000, care vor fi trimise persoanelor ce vor ajuta la ridicarea CENTRULUI CULTURAL. In felul acesta, fiecare dintre noi, cei care simțim românește, vom putea contribui cu suma respectivă posibilităților noastre.

Să nu uităm că cel care dă la început, ajută de două ori!

Frați Români,

Intâi codrii și munții ne-au fost apărarea!

Acolo ne-am ascuns de copitele asiaticilor, iar când ne-am încins la luptă, dreptatea că ne apărăm pământul și credința, a fost arma ce n'a putut fi smulsă din sufletul și mâna noastră.

Dar au trecut secolele, din Răsărit ne-a venit praful de pușcă. Munții n'au mai fost hotar între bine și rău; iar noi ne-am găsit adăpost idealurilor la sânul țărilor surori de gintă latină.

Dar copitele au fost transformate în tancuri și praful de pușcă în bombe atomice.

Intreaga Europă este șantajată de ursul siberian.

Nu-i întâmplare, ci o logică urmare, ca centrul de luptă pentru eliberarea Europei de Răsărit să-și găsească adăpost pe continentul Americii de Nord.

După o muncă și sacrificii de aproape trei decenii, s'a reusit a se cristaliza, la Câmpul Românesc din Hamilton, lăcașul de mărturie pentru cei care luptă întru apărarea neamului.

Aici, udate de dragoste și sacrificii, s'a ridicat o capelă, s'au dedicat cruci în memoria celor care au luptat pentru apărarea țării și împotriva comunismului; aici s'a amenajat un parc pentru serbări câmpenești care adăpostește sute de persoane, parc prin care trece un râu cristalin în care se poate pescui, un bazin de înnot, terenuri sportive (fotbal, voleibal, tenis, etc.); aici au loc în fiecare an meciurile dintre echipele românești de fotbal pentru semifinalele cupei "Dacia".

Tot aici, organizăm în fiecare an "Săptămâna Câmpului Românesc", un punct anual de întâlnire al pribegiei...

Oaspeții, găzduiți în trailere, pot viziona filme instructive, audia conferințe, participa la excursiile organizate în Ontario... etc.

Toate aceste activități au avut ca centru PAVILIONUL, pe care furnicile câmpului vor să-l renoveze și să-l transforme într'un centru cultural.

Când va fi terminat, CENTRUL CULTURAL ROMÂNESC, va fi loc de întâlnire, sală de conferințe, de concerte, de vizionat filme, școală de limba română, se va lărgi actuala bibliotecă și va cuprinde toate facilitățile necesare câmpului.

Pentru clădirea zidurilor acestui CENTRU CULTURAL ROMÂNESC, simbol al munților și codrilor de altădată, avem nevoie de cărămizi, de multe cărămizi!

Cititorule, vrei să ne donezi o CARĂMIDA?

Nicolae PORA

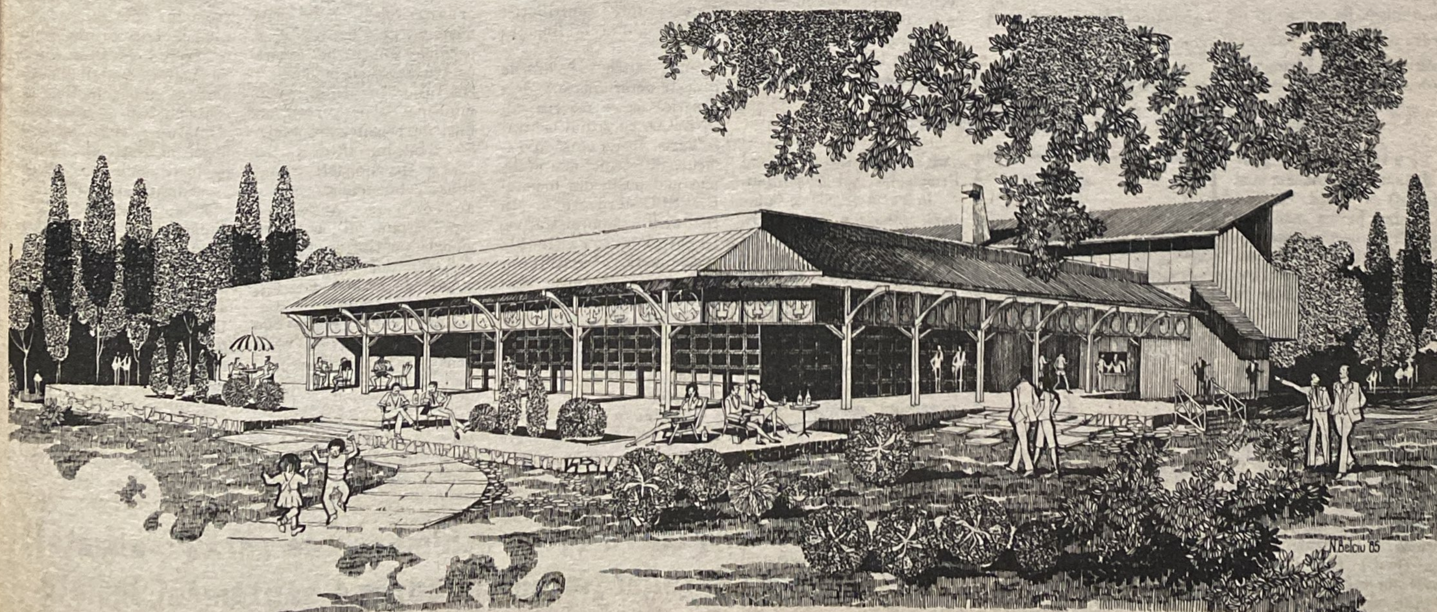
PRESEDINTELE COMITETULUI DE CONSTRUCTIE

DL. GRIGORE SCOROCHIRJA, DIN NAPLES, FLORIDA, ÎNMÂNAND CECUL DE $1.000 SECRETAREI, D-NA MIHAELA MOISIN SI CASIEREI, D-NA LENA BĂLASU.

Pentru construirea Centrului Cultural de mai jos, avem nevoie de suma de $ 75.000.

Ajutați prin donația Dstră la îndeplinirea acestui țel.

ASOCIAŢIA CULTURALĂ ROMÂNĂ

DIN HAMILTON, ONTARIO, CANADA

VĂ INVITĂ LA FESTIVALUL DE GALĂ

Sâmbătă 10 Mai, 1986

CÂND SE VA SĂRBĂTORI

ZIUA DE ZECE MAI

ZIUA NAŢIONALĂ A ROMÂNIEI

ŞI

A ZECEA ANIVERSARE A ZIARULUI CUVÂNTUL ROMÂNESC

Conferenţiari:

Prof. Dr. AURELIO RĂUŢĂ, Universitatea Salamanca, Spania

Prof. Dr. NICOLAE ILIESCU, Universitatea Harvard, USA

Te-Deum - Program special - Banchet - Mare bal

ROYAL CONNAUGHT HOTEL

112 KING STREET EAST, HAMILTON, ONTARIO

Ţinută: semi formală **Programul detaliat va fi anunţat ulterior**

CRIZE LATENTE ÎN ZONA CARAIBELOR ŞI'N MEXIC

—Niculae CIACHIR—

Evenimentele din Nicaragua sunt doar o dovadă a unei probleme de dimensiuni mult mai ample. Devine în mod sporit evident că ansamblul Americii Centrale şi al bazinului Caraibelor reprezintă o singură entitate strategică.

O combinaţie a controlului pe care această zonă îl exercită asupra accesului la canalul Panama plus resursele naturale importante descoperite în această regiune o fac o atracţie irezistibilă pentru penetraţia sovietică. Această penetraţie a continuat, în ritm tot mai sporit, pe întinsul ultimilor 25 de ani.

Pătrunderea se află la proporţii de criză în prezent, după cum a fost exemplificat de evenimentele din Nicaragua, Grenada şi El Salvador, iar Congresul american începe să confirme faptul.

Din punctul de vedere al analiştilor, care folosesc rutinier datele secrete ale serviciilor speciale, marele punct de cotitură a fost Grenada, unde vreo 10kg. de documente capturate au precizat cu amănunte intenţiile de amploare ale Uniunii Sovietice în emisfera americană.

Printre altele, documentele capturate au atras atenţia asupra faptului că Cuba e o simplă marionetă, un stat client al Sovieticilor, ostil nu numai Americanilor, ci şi libertăţii oriunde în această emisferă. Sprijinirea Cubei îi costă pe Ruşi între 4 şi 5 miliarde de dolari anual, aceasta pe ani şi ani de zile, modalitate relativ ieftină şi fără mare vâlvă pentru a produce dificultăţi Statelor Unite. Cuba, situată chiar pe căile de apă pe unde trece jumătate din comerţul maritim al Americii, a devenit însăşi o ţară cu o armată puternică. Cumpărat şi plătit de Uniunea Sovietică, arsenalul Cubei este compus din circa 25 divizii, 950 tancuri, 280 avioane de luptă moderne, 50 nave de patrulare, 3 submarine şi 2 fregate cu rachete teleghidate. O forţă de luat în seamă nu numai în bazinul Caraibelor, ci şi oriunde.

Beneficiul ieftin pe care Sovieticii îl obţin dela mandatarii lor cubanezi e doar începutul necazurilor produse Americii. Insula Cuba a devenit de asemenea o bază militară rusească de rang strategic. Influenţa sovietică a făcut posibil Cubei să încurajeze şi să sprijine tulburări şi activităţi de guerilă în întreaga regiune. Pe lângă implicaţiile sale pe termen lung, puternica prezenţă sovietică absoarbe resurse militare americane de valoare ridicată. 47% din comerţul global al Statelor Unite trece prin zona Caraibelor , precum şi 87% din importurile de petrol ale Americii, iar în timp de confruntare militară în Europa 50% din forţele americane afectate alianţei NATO iau calea Caraibelor. Statele Unite nu-şi pot permite să lase neapărată zona Caraibelor.

În timp ce evidenta creştere a bazei marxiste din Nicaragua a trezit pe unii deputaţi americani, credem că mult mai semnificativă penetraţie sovietică globală a emisferei americane. În fine, le-a captivat atenţia.

Nu chiar departe de Caraibe se află Mexicul, care înfruntă actualmente cea mai gravă criză dela izbucnirea tulburărilor politice din 1968-1969 încoace. Întrucât această nouă criză converge asupra Mexicului simultan din mai multe direcţii, ameninţarea stabilităţii ţării este chiar mai fundamentală. Iar această instabilitate poate doar submina relaţiile dintre Statele Unite şi Mexic.

Această tulburare rezultă nu numai dela tendinţele de destabilizare din toată America Centrală (Nicaragua, El Salvador, Honduras, Guatemala, Costa Rica) datorită mandatarilor sovieto-cubanezi, ci şi din dinamica internă a sistemului mexican şi a relaţiilor sale cu America.

Din păcate, nu putem intra în amănunte.

Până la urmă, nu vom fi surprinşi de reînvierea naţionalismului radical care a fost una din temele de bază ale Revoluţiei Mexicane de după primul război mondial.

La rândul său, infiltraţia marxist-leninistă este masivă şi au fost constituite numeroase nuclee comuniste, care ar putea declanşa o insurecţie lansată şi stimulată de binecunoscutele grupuri de guerilă. Credem că aceasta este marea idee sovietică de asediere a statelor Unite în următorii 2-3 ani.

Un Mexic comunist va răsturna actualul echilibru mondial şi aşa destul de precar. Niciodată nu se ştie.

BUFNIŢELE

—Şerban ISTRATE—

Aviariul experţilor americani în controlul armelor nucleare a fost de mult populat doar de două feluri de păsări: şoimi şi porumbei. Dar, recent, o nouă specie îşi fâlfâie aripile în paginile literaturii de specialitate, anume bufniţa, care crede că deţine monopolul înţelepciunii nucleare. Şoimii sunt îngrijoraţi că războiul va izbucni pentrucă America e prea slabă; porumbeii se tem că tocmai cursa înarmărilor va provoca un atac. Bufniţele susţin că cel mai mare pericol rezidă nu în prea multe sau prea puţine rachete ci în riscul că fiinţele omeneşti le vor lansa din greşeală sau dintr'un calcul greşit.

Termenul (de bufniţă) a fost lansat de un grup de profesori, dela Scoala Politică John F. Kennedy a Universităţii Harvard, pe nume Joseph S. Nye, Graham T. Allison şi Albert Carnesale. În cartea lor "Hawks, Doves, and Owls: An Agenda for Avoiding Nuclear War" (Şoimi, porumbei şi bufniţe: ce trebue făcut pentru evitarea războiului nuclear), ei insistă asupra unei serii de măsuri pentru a reduce la minim riscul unui accident catastrofal. Printre acestea sunt: îmbunătăţirea legăturii telefonice între Moscova şi Washington (e vorba de telefonul roşu) prin crearea unor centre de control a crizelor sau a crizei deosebit de acută, stabilirea de sancţiuni împotriva proliferării nucleare, înlocuirea armelor nucleare de rază mică din Europa cu echivalenţi dotaţi cu focoase convenţionale, ţinerea unor convorbiri normale şi periodice între conducătorii militari ai Statelor Unite şi cei ai Uniunii Sovietice, şi suplimentarea dispozitivelor de siguranţă pentru a se împiedica lansarea inadvertentă a rachetelor din dotarea submarinelor. Bufniţele recomandă ca imperiul Est-european al Uniunii Sovietice să nu fie pus niciodată în discuţie. Ele nu desconsideră importanţa controlului înarmărilor şi doresc să păstreze tratatele existente şi să negocieze altele noi pentru limitarea armamentelor. Bufniţele dispreţuiesc astfel de soluţii simpliste ca îngheţarea nivelelor armelor nucleare sau politica rigidă a renunţării la prima lovitură nucleară.

Astfel bufniţele cred că deţin piatra filosofală pe care se poate funda securitatea omenirii. Mare e grădina lui Dumnezeu! □

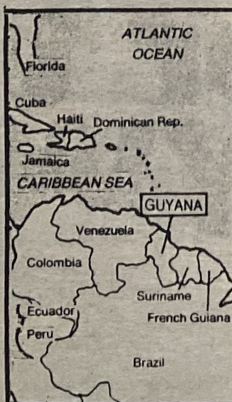
ALEGERILE DIN 9 NOEMBRIE

Pe 9 Decembrie a.c. peste 320.000 de Guianezi sunt aşteptaţi să voteze.

Pentru prima dată dela câştigarea independenţei dela Englezi în 1966, numele fostului preşedinte Forbes Burnham nu va apare pe listele electorale. Aceasta pentru simplul motiv, că Burnham a decedat în August a.c. Corpul lui este în prezent într'un proces de îngheţare complex în Uniunea Sovietică, în vederea expunerii lui în Georgetown (capitala Guyanei) până în anul 2055.

Înlocuitorul lui Burnham şi candidat al Congresului Naţional al Poporului socialist (PNC) este Desmond Hoyte, în vârstă de 56 ani.

Alte şase partide şi-au ales candidaţii în cursa de ocupare a celor 53 de locuri în parlamentul guianez, dar cea mai serioasă opoziţie vine din partea Partidului Progresist al Poporului.

În trecut 68.000 de Guianezi votau din afara ţării. Guvernul lui Hoyte a abrogat legea prin care Guianezii 'expatriaţi' oriunde în lume puteau vota.

Ceea ce supără opoziţia este ceea ce Hoyte nu a făcut: el nu a stabilit o comisie independentă de alegeri şi el nu va permite reprezentanţilor opoziţiei să asiste la numărătoarea voturilor.

Andrew Morrison, editorul săptămânalului "Catholic Standard" din Georgetown, spune că; "PNC reprezintă 21 de ani de decădere; el a adus o ţară în genunchi ţară care rivalizează acum cu Haiti în sărăcie, pe această emisferă".

CHELTUIELILE NAŢIUNILOR UNITE

—Teodor MARINESCU—

Congresul american, sătul până peste cap de risipa financiară a Naţiunilor Unite, a votat recent o legislaţie conferind guvernului un control mai mare asupra contribuţiei Statelor Unite la Bugetul ONU.

Între altele şi ororile băneşti determinaseră deja America să se retragă din UNESCO, cu sediul central la Paris. Şi de ce să n'o fi făcut? 80%, nici mai mult, nici mai puţin din bugetul UNESCO era tocat în cheltuieli administrative. Această organizaţie specializată a Naţiunilor Unite îşi permite extravaganţe mai mult decât indecente, ca de pildă construirea unui somptuos palat de conferinţe în Etiopia bântuită de foamete.

Congresul USA s'a săturat de risipa la scară mare în toate compartimentele Naţiunilor Unite, unde cheltuielile au urcat zdravăn, cu 273%, în decursul ultimilor 13 ani. Probabil, unele din aceste sporuri pot fi justificate. Dar o organizaţie, care are misiunea de a hrăni şi de a patrona soluţii de cazare pentru nevoiaşii planetei, a cheltuit, în 1982, 250 milioane dolari pentru un fond de pensii astronomic. Să ilustrăm. Recent, cu ocazia pensionării, unui subsecretar-general i s'a acordat o premiere reprezentată de o sumă globală, plătită deodată, de 400.000 dolari, o pensie anuală de 50.000 dolari şi un onorariu anual de consultant cifrat la 90.000 dolari. (Aţi înţeles bine, pensionat dar cu sinecură.) Neinteresant, însă o menţionăm, tot acest bănet al pensionarului în cauză este scutit de orice fel de taxe, impozite etc. Fără comentarii.

O cauză majoră a creşterii uriaşe a cheltuielilor de funcţionare a ONU este explicată prin procedeul de stabilire a bugetului. Senegalul, de exemplu, are un vot în comisia de alocări bugetare ca şi Statele Unite, deşi Senegalul contribuie cu aproape nimic, în timp ce contribuabilii americani achită un sfert din întregul buget al Naţiunilor Unite (inclusiv toate organizaţiile specializate ale ONU).

Această parte de 25% depăşeşte contribuţia însumată a tuturor celor 18 ţări comuniste. Iar cele 120 de ţări din lumea a treia donează mai puţin decât 10% din bugetul ONU. Dar ţările bogate în ţiţei, să zicem Kuweit şi Arabia Saudită? Mai puţin decât 1%!

E limpede ca lumina zilei că unele reforme sunt mai mult decât oportune. Fiindcă absurdul a devenit mai real decât realul. □

Pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia cu cel puţin 4 săptămâni înainte.

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

ARTĂ ȘI CREDINȚĂ

"Primul nai l-a făcut Dumnezeu când a bătut vântul, prin trestii," așa descrie Gheorghe Zamfir naiul.

Dar pentru noi, care l-am ascultat la concertul dela Cleveland, naiul s'a transformat într'o carte de rugăciune pe care Zamfir, atunci când o răsfoiește, ne ridică sufletul la înălțimea cerului.

Printre cei prezenți la concert a fost și păr. Gheorghe Calciu cu familia.

Pe scenă, un artist care și-a înfipt rădăcinile în credință; printre spectatori, un om al Credinței care s'a înfrățit cu arta.

O NOUĂ DEFINIȚIE

In România mizeria a ajuns un lux!

"MAI BINE VĂDUVĂ"

La scurt timp după ce-a fost eliberat din pușcărie, profesorul Vasile Tega, a fost chemat din nou la securitate, îndemnat (mai mult amenințat decât îndemnat) ca să devină informator. "Gândește-te la soție și copilă" insinuau anchetatorii.

"Eram într'o situație teribilă, care a fost rezolvată de soția mea!"

Dânsa bănuise motivul chemărilor și citise în ochii mei ingrijorarea. Inainte a-i spune că-mi cereau să devin spion, ea mi-a declarat:

"Mai bine vreau să rămân văduvă decât să știu că am bărbat care să arunce cu noroi în numele familiei".

Când le-am spus la securitate că nu-mi este frică de amenințările lor, m'au lăsat în pace.

CULTURĂ CU AGENȚI

Nick Helerea, acordeonistul care a evadat din grupul "Junii Sibiului" ne mărturisește:

"Grupa de dans a fost păzită de cel puțin patru agenți ai securității. Nu există grupă "independentă". Toți profesioniștii trebue să facă parte din "Cântarea României", și toți trebue să "cânte" cum li se spune.

Subliniez aceste rânduri pentru cei care cred că se pot înfrăți cultural cu "culturalnicii."

"ÎNTÂMPLĂRI" ARANJATE

Un grup de excursioniști americani care vizitase recent China s'a întâlnit și a comparat fotografii cu un alt grup ce vizitase aceleași locuri cu câțiva ani înainte.

Ei au observat că s'au întâlnit cu același țăran, același student și același muncitor, etc. care le-au spus aceleași lucruri.

"TEMBELIZOR"

Acesta-i ultimul nume dat televizorului din RSR.

AUZITE LA "CÂMP" GELU, STRUNGUL ȘI CIOCOLATA

Printre cei care au descoperit "Câmpul" este și sculptorul Bucur Anghel (Gelu). Singura lui dezamăgire e că nu se face mai multă reclamă ca lumea să afle despre acest colț de românism la umbra copacilor și a clopotniței.

Despre Gelu au scris acum câțiva ani ziarele din Europa. El a fugit din țară ascuns într'o ladă alături de un strung industrial și o duzină de pachete de ciocolată.

Când vagonul a ajuns în Italia, ciocolata se terminase, strungul n'a făcut nici un protest, dar Gelu, auzind în jurul lui vorbindu-se limba italiană, a început să strige.

Când poliția l-a scos din ladă el a fost de două ori eliberat!

SĂ TREACĂ IARNA

Mulți dintre vizitatorii români ce se află în America, și-au cerut prelungirea șederii până la primăvară: "Ca să scape de frig."

MĂDĂLIN VS. NICU

Fiul "Fiului Iubit" s'a dus cu echipa veselă la restaurantul "Continental" ca să-și continue cheful.

Pentru a nu fi deranjat, a dat ordin ca toți mesenii să părăsească restaurantul.

Unul singur a protestat, Mădălin Voicu, fiul violonistului Ion Voicu.

Nicu, înfuriat, i-a țipat lui Mădălin:

--Ieși afară, fiu de țigan.

--Ba ieși tu afară, fiu de cizmar!

Despre Mădălin nu știm nimic, dar tatăl lui a fost eliminat din sânul Filarmonicii.

CULTURĂ CU SECURITATE

Oleg Vidov, marele actor rus de cinema, a preferat lumea liberă.

In timp ce aștepta pe aeroportul din Roma ca să vină în Statele Unite, o delegație a filmului sovietic tocmai sosise în Italia.

Oleg, cu pălăria trasă pe ochi ca să nu fie recunoscut, a identificat pe agenții KGB-ului care sunt veșnic prezenți când e vorba de cultură.

MARE-I GRĂDINA

M'am dus să-mi cumpăr un geamantan, spune d-na L.F. și am ales unul peste care erau așezate până'n tavan alte geamantane mai mici, mai mari, etc. Am arătat vânzătoarei care-i geamantanul ce l-am ales, dar ea m'a refuzat spunând să-mi aleg altul care-i mai ușor de scos din grămadă.

MICA PUBLICITATE

Anunțurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

DE ÎNCHIRIAT

Cameră superb mobilată, baie, telefon, TV, intrare separată, în Miami Beach, Florida, situată la o stradă distanță de magazinele de plaje și alimentare, autobuzele pentru Miami centru și Hollywood, autobuzele pentru Miramar, unde este Biserica Ortodoxă Română și la două străzi de ocean.

Telefonați la nr. (305) 538-9600 dimineața până la 9.00 a.m. sau seara între 5.30-7.30 p.m.

CAUT RUDELE ȘI PRIETENII

* Nicolae Leka, 4107 N. Sacramento, Chicago Il.60618, USA, tel. (312) 463-0134, caută pe MIHAI LAZARESCU din Timișoara, inginer la CFR, fost coleg de serviciu, care se găsește actualmente în R.F.Germania. Cei ce pot da informații despre acesta, sunt rugați să scrie la adresa de mai sus sau să telefoneze.

* Costică Apetrea din București, în prezent în Canada, # 301, 4811 55 St., Red Deer, Alberta, T4N 2J2, tel. (403) 343-6934, caută pe VIOREL ASTANEI, originar din zona Bacăului, rămas în lagărul din Latina-Italia în anul 1983. Cei ce pot da relații despre el, sunt rugați să scrie la adresa de mai sus, sau să telefoneze cu taxă inversă.

* George Gergel, 905 Westminister #303, St. Paul, MN. 55101, USA, Tel. (612) 778-0734 dorește să-și găsească prietenii și colegii de școală, care au emigrat în 1982 din Italia în Canada: GHEORGHE LUPU, MIHAI SARBU, NELU SALAGEAN. Cei ce pot da relații despre aceștia, sunt rugați să scrie la adresa de mai sus sau să telefoneze.

* **Venera Petrescu caută nepoții: familia SALVETIU, care au locuit în Ploiești, România și actualmente se află în America. Adresa: Otto Glockelstrasse 24, Traiskirchen, 2514, Austria.**

DORESC SĂ EMIGREZ

* CRISTINA TROCAN, în vârstă de 18 ani, jucătoare de tenis, campioană națională a României timp de 5 ani, care a cerut azil politic pentru America în timpul turneului din Iunie 1985 în Italia, în prezent în campul din Latina, Via XXIV Maggio, nr.3, cod 04100, Italia, dorește sponsor pentru emigrare în USA. Persoanele particulare sau organizațiile ce doresc să ajute la sponsorarea acestei tinere sunt rugate să scrie la adresa de mai sus.

CĂSĂTORII

* Tânăr refugiat român, intelectual, care așteaptă emigrarea în Canada, dorește să se căsătorească cu o Româncă din Canada sau USA, până la vârsta de 35 de ani. Răspuns la adresa: ȘULEA NICULAE, A-1180-Wien, Wahringer Gurtel 109/13.

ANUNȚURI EDITORIALE

Se află în lucru și va apare la începutul anului viitor, într'un număr restrâns de exemplare, volumul: "GÂGĂ - COPIL DE NEAM PROST", semnat de marele compozitor, scriitor și humorist: NELU MANZATTI.

Cititorii noștri, care doresc să obțină acest unic volum din istoria humorului nostru românesc, sunt rugați să ne scrie, pentru a le rezerva exemplarele ce le doresc.

••

A apărut în limba engleză, în Editura Cuvântul Românesc, un volum de 30 de poezii traduse de Maica Alexandra (Principesa Ileana a României) din Poeziile din Inchisori colectate de Zahu Pană.

Volumul se poate procura la prețul de $5 U.S., scriind la adresa: The Orthodox Monastery of the Transfiguration, R.D.1, Box 184-X, Ellwood City, Pennsylvania, 16117 U.S.A.

••

A apărut în Canada un volum de 25 de poeme ale Vetuței Pop, sub editura autoarei.

"Poemele Vetuței Pop încununează o viață de legământ neclintit față de familie, față de glia strămoșească și față de tot ce a mai rămas solid și neviciat din moștenirea lăsată nouă de 2 milenii de istorie".

Cei ce doresc să obțină acest volum sunt rugați să-l ceară direct autoarei, scriind la adresa: Elisabeta Pop, 3036 Rue Edgar, Fabreville Laval, Quebec, H7P 2C3, Canada.

GREVA MINERILOR

—Niculae CIACHIR—

Frământările politice şi sociale din Europa răsăriteană satelizată de către Uniunea Sovietică, după cel de al doilea război mondial, au luat o amploare fără precedent în ultimii ani.

Ne vom apleca îndeosebi asupra unor evenimente din ţara noastră a anului 1977. Aparenţa că vocea tuturor Românilor amuţise era înşelătoare. Gânditorul român Constantin Dumitrescu, eseist politic de valoare recunoscută, a făcut constatări remarcabile în a sa "Cetate totală". Despre împrejurările dela noi în 1977 el a scris: "Tăcerea generală nu constituie un simptom concludent. Chiar atunci când păstrează anonimatul, contestatarii îşi fac simţită prezenţa sub diferite forme. Până când anonimatul este abandonat brusc. Este de ajuns să ne reamintim desfăşurarea mişcării iniţiată de Paul Goma. Scrisoarea trimisă de cei opt disidenţi români în frunte cu Goma conferinţei post-Helsinki dela Belgrad a făcut pe neaşteptate o breşă - şi încă una fără precedent pentru România - în faţada de solidaritate dintre regim şi populaţie, pe care dictatura cu veleităţi naţionaliste a lui Ceauşescu punea atâta preţ. Deşi numărul semnatarilor n'a depăşit 200 în ultim resort - la care se adaugă desigur greviştii din Valea Jiului care s'au alăturat ulterior acestui protest - gestul a fost decisiv, în sensul că a întrunit aprobarea tacită a nenumăraţi oameni, până şi a celor ce n'au avut de suferit în mod direct de pe urma represiunilor." Am încheiat citatul. De menţionat că majoritatea aderenţilor la mişcarea Goma au fost muncitori, fapt ce caracteriza pe atunci ţara noastră, comparativ cu toate celelalte ţări aliniate Moscovei, unde au avut loc proteste.

Prima zi de grevă

In August 1977, greva minerilor din Valea Jiului, cu obiective limitat economice, a avut o semnificaţie de răsunet larg. Prea adânc ajunsese cuţitul stăpânitorilor la osul truditorilor din măruntaiele pământului. Nu insistăm asupra faptului că situaţia de neagră mizerie a muncitorimii dela noi este însă, de mult, generalizată absolut în toate ramurile de producţie.

Reţinem că greva minerilor din Valea Jiului a fost prima grevă de amploare dintr'o ţară a blocului sovietic, până în 1980, când au avut loc masivele greve poloneze.

Vom trece la peisajul nostru carpatin în cămaşa de forţă totalitară. Cu căsuţele sale de un etaj şi cu blocurile degradate, oraşelul minier Lupeni face o impresie tot atât de posomorită ca şi cea făcută de aşezările miniere ale Angliei pe timpul lui Karl Marx.

Din cei 30.000 de locuitori, 5.800 lucrau în mina Lupeni, alţi 5.000 de salariaţi munceau "la zi", adică la suprafaţă. La 1 August 1977, s'au întâlnit toţi dis-de-dimineaţă în faţa porţii minei şi s'au îndreptat spre o clădire mare în stil bizantin, fosta primărie, iar în 1977 - pavoazată cu o fotografie uriaşă a lui Ceauşescu - sediul conducerii partidului.

Până seara se adunaseră peste 35.000 mineri din zeci de mine învecinate ale Văii Jiului, cu toţii hotărîţi pentru o grevă care s'a dovedit bine organizată.

Ei protestau, în primul rând, împotriva unei noi legi a pensiilor, conform căreia pe viitor până la pensionare li se impunea o vechime în muncă de 30 de ani, în loc de 25 de ani cât fusese vechimea până atunci. Cine devenea invalid datorită unui accident de muncă în primii 5 ani de activitate, nu mai avea dreptul la pensie. (In 1977 pensia medie a unui muncitor era de 775 lei.).

Ziua a doua

In a doua zi a grevei, regimul a trimis la Lupeni o delegaţie compusă din viceprimministrul Ilie Verdeţ, membru al biroului politic pecerist, ministrul Muncii Gheorghe Pană şi ministrul Minelor Băbălău.

Insă minerii au cerut să discute cu şeful partidului şi statului Nicolae Ceauşescu şi, pentru a se asigura, au luat ostateci pe cei trei. Greviştii au servit lui Verdeţ, Pană şi Băbălău alimentele din prăvălii şi mâncărurile dela cantine cu invitaţia: "Mâncaţi-vă lăturile!"

Preşedintele Ceauşescu a primit vestea proastă a tulburării minerilor la locul său de vacanţă dela Neptun, pe litoral, unde tocmai avea convorbiri cu un oaspete din partidul comunist britanic. Ceauşescu a pornit imediat spre Valea Jiului, fiindcă se teme de mineri, şi pe drept cuvânt.

Menţionăm în treacăt că proletariatul minier duce lupta împotriva exploatării de peste o sută de ani. Prima grevă s'a petrecut în 1874. Intre cele două războaie mondiale au avut loc greve, cea mai de proporţie în 1929, când jandarmeria a reprimat brutal cu focuri de mitralieră, rezultând morţi şi răniţi.

In 1946 minerii din Valea Jiului au sprijinit uzurparea puterii de către comunişti, care se instalau în fruntea statului ca "reprezentanţi ai clasei muncitoare". Atunci i-a vizitat şi înşelat politruceul Ceauşescu.

In 1970 Ceauşescu s'a speriat de tulburările muncitorilor polonezi şi i-a avertizat pe mineri. Fiindcă aceştia reclamaseră proasta calitate a pâinii şi că lucrau în condiţii în care-şi riscau viaţa pentrucă stâlpii de susţinere ai galeriilor erau nesiguri, puţini şi şubrezi.

Trei ani mai târziu (1973) Ceauşescu a putut să calmeze protestele din Valea Jiului, împotriva unui pe atunci nou sistem de retribuire, numai cu promisiuni: material lemnos nou pentru mine, locuinţe noi - care existau în 1977 dar erau dărăpănate - şi bazine de înnot ca la Hollywood, care nu au fost construite.

La 3 August 1977, Ceauşescu a sosit cu avionul la Petroşani iar de acolo cu elicopterul la Lupeni, locul grevei.

Ceauşescu, promisiuni...

Minerii l-au primit cu fluierături şi înjurături prezidenţiale, i-au prezentat o plângere cu 17 puncte privitoare la starea lor materială şi la penalizările grave în caz de neîndeplinire a normei.

Apoi greviştii i-au dat cuvântul "şefului celui mare". Acesta a criticat aspru pe directorii de mine şi pe funcţionarii de partid locali şi a făcut din nou, ca de obicei, promisiuni: revizuirea legii pensiilor, condiţii de lucru mai bune, alimente mai bune, mai multe mărfuri de primă necesitate, mai multe textile şi, tot mai multe locuinţe.

Minerii grevişti au eliberat miniştrii ostateci şi au reluat lucrul.

La numai două zile apoi, 5 August 1977, "indipindentul" Ceauşescu s'a prezentat la raport în faţa lui Brejnev, în Crimeea. Brejnev i-a dat ordin să lichideze urgent orice răzvrătire muncitorească. Vom vedea cum, din servilism, Ceauşescu s'a întrecut pe sine.

Timp de două săptămâni camioanele au cărat în Valea Jiului unt, carne şi alte articole alimentare altfel greu de găsit. A fost publicat proiectul unei mai noi legi a pensiilor. Trei miniştri dela ministerul Minelor au fost destituiţi.

La mijlocul lui August 1977 Ceauşescu a venit din nou în Valea Jiului.

A ţinut cuvântări în trei locuri şi, la adunările bine organizate de partid, a promis "posibilităţi suplimentare pentru o majorare concretă a salariilor". Cu 30%, conform unei hotăriri a comitetului central pecerist. "Domnul ţării" a mai promis scurtarea timpului de lucru dela 1 Ianuarie 1978. (Mai târziu, în Decembrie 1977, Ceauşescu a precizat: 44 ore săptămânal, dar numai pentru femei şi pentru toţi cei cu munci periculoase.)

El a lăudat demagogic pe cei prezenţi la adunări, numindu-i "oameni care pot face minuni" şi a ocărît pe "oamenii care s'au obişnuit să muncească puţin şi să obţină mult". A spus că 300.000 de persoane primesc pensii nejustificat de ridicate şi că "muncitorii ar trebui să contribuie la discuţii şi la acţiuni comune cu conducerea".

...şi realizarea lor

Apoi au venit batalioanele de intervenţie ale securităţii. Până la 1 Septembrie 1977, regiunea din jurul Lupeniului a fost ocupată de peste 2.000 de militari MAI. Din cauza grevei de trei zile şi a neîndeplinirii normei impuse, minerilor li s'au reţinut 40% din salariul pe August. Prăvăliile erau din nou goale.

Securişti travestiţi în mineri au apărut la mine cutând o organizaţie subversivă, care evident pusese la cale şi condusese greva.

Conducătorul principal al grevei, Ioan Dobre, care-i prezentase lui Ceauşescu plângerea cu 17 puncte, a fost arestat noaptea împreună cu soţia şi copiii şi toată familia a fost deportată la Craiova.

Treptat, treptat securitatea a strămutat 4.000 de mineri cu familiile lor, în total circa 16.000 de persoane. Aceştia au fost deportaţi din Valea Jiului şi aruncaţi în sate izolate din întregul cuprins al ţării; acolo au intrat sub supravegherea strictă a securităţii şi a aparatului de partid.

Insă Ceauşescu a fost nevoit să vină în Valea Jiului pentru a treia oară la 9 Noiembrie 1977. El a ordonat să fie numit "miner de onoare" şi la mascarada regizată s'a costumat în uniformă de miner cu cască şi cu mască de mină. In circumstanţe tragicomice preşedintele, pe care nu-l mai credea nimeni, a înşirat: "Vrem să vă uşurăm munca, vrem să îmbunătăţim condiţiile generale de muncă ale minerilor."

Motivul reprezentaţiei prezidenţiale, conform opiniei publice mute din ţara noastră, ar fi fost faptul că izbucniseră tulburări muncitoreşti la unele fabrici de textile dela Braşov, la o uzină de maşini grele dela Bucureşti şi că la căile ferate se făcuse grevă.

La sfârşitul lui Septembrie 1977 a parvenit în Occident un document. E vorba de o scrisoare semnată de 22 mineri greviştii. Iată câteva extrase din acest document important referitor la o grevă de neconceput până în 1977 într'o ţară satelit marxist-leninistă.

Scrisoarea greviştilor către Europa Liberă

"1 August, mai mulţi dintre ortacii noştri ne anunţă că o grevă a izbucnit chiar în aceeaşi zi la Lupeni, Atunci toţi minerii Văii Jiului au dat fuga acolo, pentrucă acolo se petrecea totul. Oamenii vin dela toate minele: Cazda, Uricani, Bărbăteni, Vulcan, Paroşeni, Aninoasa, Lonea, Livezeni, Dilj, Petrila, mine la care muncesc un număr foarte mare de persoane, în total 90.000 mineri. La 3 August, data sosirii preşedintelui Ceauşescu, eram, de trei zile, nu mai puţin de 35.000 mineri adunaţi în curtea minei Lupeni, unde noi am avut înfruntări dure cu securitatea, poliţia şi funcţionarii partidului. Printre cei din urmă Ilie Verdeţ şi Gheorghe Pană, ambii trimişi de Comitetul Central, fără îndoială pentru a ne explica legile făcute înainte de 1 August, dar cei doi de fapt s'au grăbit, împreună cu primarul Petroşanului Negruţ şi cu secretarul de partid Rădulescu, să cheme dela Craiova, dela Deva, dela Târgu Jiu întăriri ale securităţii şi funcţionari de partid pentru a ne împrăştia. Ei n'au reuşit nimic împotriva noastră care eram în haine de lucru, cu lampa, casca şi târnăcopul în mână. Nu numai că n'au reuşit să împrăştie pe greviştii, în ciuda folosirii împotriva minerilor a furtunelor pompierilor, dar greviştii au prins pe Ilie Verdeţ şi pe Gheorghe Pană şi i-au sechestrat. Am strigat: "Până nu va veni preşedintele Ceauşescu, nu-i vom elibera." Şi aşa s'a întâmplat în pofida eforturilor securităţii.

Discuţiile noastre cu şeful statului au durat multe ore, dela amiază până la ora cinci dupăamiază. Insă nimeni n'ar fi dorit să fie în locul său. Ceauşescu a fost huiduit, fluierat, a fost numit în toate felurile şi, în momentul **plecării, generalul care îl însoţea a trebuit să-l sprijine pe** preşedinte cu braţele pentru a putea merge.

Epurarea muncitorilor care şi-au cerut drepturile a început. Au fost aduse încă două elicoptere, securitatea şi poliţia dela Petroşani au fost dublate. Dela 15 Septembrie sosesc unităţi militare suplimentare care, ca şi batalioanele de intervenţie MAI venite anterior, ocupă poziţii în preajma tuturor minelor Văii Jiului. O puzderie de agenţi ai securităţii au fost angajaţi ca muncitori în mine. Noi, minerii, îi numim poliţaii partidului. Acesti poliţişti travestiţi, cum te aud spunând o vorbă cu înţeles, te iau pe sus şi te demontează în bătaie, te lovesc mai ales în cap pentru a te înnebuni. Numeroşi mineri au capetele acoperite de pansamente ca urmare a loviturilor aplicate la securitate şi la poliţie.

Am fost vreo 20 de mineri care ne-am dus la Bucureşti, la Comitetul Central al partidului, pentru a cere o audienţă, însă nu am fost primiţi. In faţa intrării ni s'a făcut repede răvaş de drum cu cuvintele: "De unde veniţi, dela Petroşani? Păi acolo aveţi pe tovarăşii Verdeţ şi Pană, ei vă vor rezolva toate problemele". Dar n'am plecat. Până la urmă, securişti în civil ne-au urcat cu forţa în tren, în automobile. La plecare, cineva mare dela partid ne-a strigat: "Vă dăm pe toţi afară. La munca câmpului cu voi. Vom pune armata să lucreze în mine."

Vă scriem în numele unui colectiv de peste 800 de mineri. Vrem ca toată lumea să ştie cum se ţine seama la noi de revendicările muncitorilor, cum sunt respectate în ţara noastră drepturile omului de colonelul Ghiloru dela poliţie, de colonelul Mihuţ dela securitate, de tovarăşii Verdeţ, Pană, Rădulescu, Negruţ. Să se ştie că la Lupeni noi am strigat: "Jos cu burghezia proletară!" Fiindcă avem prea mulţi paraziţi. Cinci funcţionari iau leafă pe truda spinării a doi muncitori. Iată justiţia socială din România, unde noi muncitorii nu avem cui ne adresa.

Suntem disperaţi, dar nu vom renunţa la lupta noastră dreaptă, cu voie sau fără voie de sus.

Noi, cu toţii, ne alăturăm lui Paul Goma în lupta pentru apărarea drepturilor omului, cu peste 800 de semnături de aderare a colectivului nostru.

Noroc bun e salutul nostru de mineri, pe care îl adresăm tuturor celor care ne aud." (Urmează semnăturile celor 22 de mineri care au trimis scrisoarea.) Iosif Mariş, Dan Vasiliu, Gheorghe Băjenaru, I. Dumitrescu, Adalbert Demeter, Dan Mihai, Mihai Junga, Ştefan Zirmionu, Virgil Coca, Vladislav Dobrovici, S. Apostoloaie, Virgil Mitran, Gheorghe Stefănescu, Ion Paraschivescu, Lazăr Bondric, Aurel Rusu, Constantin Jitaru, Jianu Dăneţ, Constantin Acrinei, Jianu Sava, Barabaş Francisk, Titu Constantinescu.

Urmări... şi "accidente"

Mulţi greviştii au fost fie concediaţi, fie retrogradaţi ca muncitori necalificaţi.

Pe baza decretelor nr. 24 şi nr. 25, ambele din 1976, s'au formulat acuzaţii şi s'au aplicat sentinţe împotriva multor mineri care au luat parte la grevă. Securitatea a aplicat greviştilor în cauză o procedură de urgenţă. Minerii au fost judecaţi în săli cu uşile încuiate, fără să fi fost prezent nici un apărător legal iar cei condamnaţi au fost transferaţi în lagăre de muncă forţată în termen de 24 de ore dela comunicarea sentinţei. Regimul a făcut abstracţie că munca forţată ca mijloc de reeducare politică este, în mod explicit, interzisă de convenţii internaţionale, inclusiv de Convenţia nr. 105 cu privire la abolirea muncii forţate, adoptată încă din 1957 de Naţiunile Unite şi de Organizaţia Internaţională a Muncii.

Ioan Dobre şi G. Jurcă, principalii conducători ai grevei minerilor, au fost ucişi din ordinul lui Ceauşescu.

La 3 August, Ceauşescu, tras de haine şi imobilizat de mineri, a fost pe punctul de a fi linşat de furia greviştilor. In acel moment critic, numai Ioan Dobre i-a salvat viaţa, calmând mulţimea.

La 27 Octombrie 1977 lui Ioan Dobre i s'a provocat un "accident de muncă" la Craiova şi a fost omorît pe loc.

G. Jurcă a fost împuşcat seara în plină stradă şi a murit la scurt timp apoi. Această crimă a fost tradusă drept "omor prin imprudenţă".

Cauzele "accidentelor" şi amănuntele suspecte implicate de aceste fapte reprobabile au fost anchetate total nesatisfăcător de poliţia comunistă.

Semnatarii scrisorii de mai înainte au ajuns în lagăre de muncă forţată pe termene de 2 - 3 ani iar apoi li s'au impus domicilii obligatorii în judeţele Sighet, Caraş-Severin, Cluj, Suceava şi Bacău, unde s'au aflat sub supravegherea permanentă a securităţii şi poliţiei. Acolo, departe de casele lor, lucrau în condiţiile foarte grele ale unor mine primitive şi au fost constrânşi să locuiască în barăci. Ei au fost retrogradaţi, impunându-li-se să lucreze ca muncitori necalificaţi.

CONTINUARE IN PAG. 25

"Omul bolnav al comunismului..."

NICULIŢĂ TÂNJEŞTE DE PROSTATĂ ŞI GORBACITĂ

—George DRAGU—

A trebuit să fie foametea mascată sub "alimentaţia ştiinţifică."

A trebuit să domnească întunericul şi oamenii să moară îngheţaţi.

Au trebuit să se sinucidă cei cărora li s'au dărâmat casele.

A trebuit să demisioneze Ambasadorul American dela Bucureşti ca Apusul să-şi dea seama că în România domneşte teroarea şi "independentul" maverick nu-i decât farsorul pe meridiane al Moscovei.

Azi şi comuniştilor le este ruşine de "Fiul Iubit" al lui Frankenstein.

Revista "The Economist" din Londra, una din cele mai bine informate publicaţii din lume, în nr. 7417 din 25 Oct. '85, prezintă pe copertă capul fezandat al tov. Niculae Ceauşescu, având ca titlu "The sick man of communism." (Omul bolnav al comunismului).

In editorialul revistei se precizează că însuşi Gorbaciov este nemulţumit de starea economică a RSR-ului, care ar putea provoca proteste ca în Polonia. Faptul că Românii nu s'au revoltat se datoreşte "...docilităţii Bisericii Ortodoxe." Teama Moscovei e că într'o zi va izbucni o revoluţie deoarece RSR....

"Este cea mai regimentată ţară din blocul ţărilor comuniste din Europa de Est, gata să explodeze..." la care se adaugă şi altă durere de cap pentru Gorbaciov: ..."Dl. Ceauşescu--scrie revista din Londra--e determinat să-şi ţină puterea în familie. Numărul doi este soţia lui Elena, foarte mult urâtă în România, în ciuda adulărilor repetate ale maşinii de propagandă ceauşistă."

Dacă sfârşitul nu va veni **din cauza bolii, Gorbaciov** speră, că "cu ajutorul unor militari nemulţumiţi," clanul Ceauşescu să fie **înlăturat, şi în schimb 'Dl.** Gorbaciov' le-ar da să înţeleagă că dacă aceştia vor continua o politică prosovietică şi vor face reformele economice necesare, ei vor putea conta pe ajutorul economic al Rusiei."

"The Economist" îşi termină astfel articolul:

"Dacă Dl. Gorbaciov doreşte să impresioneze Europa de Vest, el nu-şi poate permite să -şi facă reclamă cu un regim atât de putregăit (rotten)."

In "Epoca luminoasă" a tov. Ceauşescu au început să se stingă becurile! □

ULTIMUL BULETIN MEDICAL

Aflăm din surse demne de încredere, că starea sănătăţii tov. Nicolae Ceauşescu s'a înrăutăţit.

Doctorii francezi, care l-au operat de cancer la prostată, spun: cancerul s'a extins prin metastază la plămâni.

Doctorii încearcă să-i salveze viaţa!

Avem speranţe!

GREVA

URMARE DIN PAG. 24

Amnesty International s'a străduit tenace pentru salvarea celor 22 de mineri, consideraţi de securitate drept "căpetenii ale răzvrătiţilor".

Intre Martie 1979 şi Iulie 1982 lui A. I. nu i-au mai parvenit informaţii despre cei 22, în pofida investigaţiilor intense.

Extrem de îngrijorător e cazul inginerului Titu Constantinescu despre care, din Septembrie 1977, nu se poate afla clar unde se află, unele surse înclinând să creadă că a dispărut complet.

S'a înţeles că ura stăpânitorilor comunişti s'a abătut şi asupra familiilor greviştilor militanţi. Soţia lui Ioan Dobre a fost dată afară din serviciu. Fiii lui Titu Constantinescu au fost exmatriculaţi represiv dela universitate. Cei doi copii ai contramaestrului Stefan Apostoloaie au fost eliminaţi dela şcoala din Petroşani.

In 1980 cazul reprimării greviştilor din Valea Jiului a intrat în preocuparea Confederaţiei Mondiale a Muncii, cu sediul la Bruxelles şi cu o reprezentanţă la Geneva. Preşedintele acestei confederaţii era Jan Kulakowski, belgian de origină poloneză. Confederaţia a sprijinit mişcarea sindicală independentă poloneză, chiar atunci când aceasta se afla în clandestinitate, între 1978 şi 1980.

In 1981 Confederaţia a reclamat represiunea aplicată greviştilor Organizaţiei Internaţionale a Muncii, organism specializat al ONU, cu sediul la Geneva. OIM a cerut o anchetă guvernului dela Bucureşti şi i-a atras atenţia asupra nerespectării drepturilor muncitorilor. A fost prima dată când regimul comunist dela noi a avut o reclamaţie la OIM, din 1955 când România a fost admisă în OIM iar oficialitatea dela Bucureşti s'a obligat să respecte absolut toate obligaţiile decurgând din Constituţia OIM.

Autorităţile române, în mod oficial, au dezminţit cu obstinaţie că a avut loc greva minerilor din August 1977. Dar, neoficial, aceleaşi oficialităţi au recunoscut că un număr nemenţionat de grevişti a fost "strămutat forţat", deşi, în legislaţia statului, nu există nici un temei pentru astfel de măsuri punitive. Reprezentanţii guvernului au contestat că Ioan Dobre a decedat; aceiaşi reprezentanţi au admis că Ioan Dobre a fost "accidentat", dar au susţinut că el s'a refăcut şi şi că "studiază acasă".

Cele 17 puncte revendicate de grevişti au depăşit cu mult drepturile de pensie şi s'au referit la îmbunătăţirea condiţiilor de muncă, atenuarea exploatării muncitorilor, ridicarea nivelului de trai şi admiterea de sindicate libere.

Organizaţia Internaţională a Muncii a fost deosebit de impresionată de represiunea barbară aplicată minerilor, care nu erau apăraţi de sindicat.

OIM a fost în special şocată aflând că, pe timpul grevei, Gheorghe Pană cumula funcţiile de ministru al Muncii şi cea de preşedinte al sindicatelor patronale ale statului.

Cert este că Europa răsăriteană inclusiv Uniunea Sovietică e cutreierată de o stafie: drepturile muncitorilor şi că nimic nu e mai puternic decât o idee care s'a copt.

Muncitorii dela noi fac greve ilegale, după care urmează reprimarea lor de către clasa politică dominantă.

De ce s'a ajuns unde s'a ajuns? Fiindcă regimul comunist nu dă socoteală nici unui parlament liber ales şi nici unor sindicate autonome. Adică nu dă socoteală nimănui. Regimul a înlocuit sindicatele cu o birocraţie care n'are funcţii ci numai sarcini, ajungându-se la exploatarea marxistă, incomparabil mai intensă decât exploatarea capitalistă din lumea liberă.

Alienarea **muncitorului**, analizată de Karl Marx în secolul trecut, a ajuns la extrem în societatea din ţările comuniste. Fapt evidenţiat şi de "maladia" poloneză, cu premize majore de contaminare a ţării noastre.

Poate vor fi primii paşi în direcţia dezsovietizării societăţii în general şi a demarxizării intelectualităţii noastre în particular.

Incheiem cu un singur îndemn: Proletari ai comunismului, uniţi-vă! Numai astfel va putea fi dezstabilizat cel mai exploatator sistem social cunoscut de istorie.

Totodată se cuvine a aduce omagiul nostru eroilor minerilor români.

Dobre şi Jurcă nu vă vom uita! □

Niculae CIACHIR

SCRISORI DIN ȚARĂ

(Radio Europa Liberă, emisiunea "De vorbă cu ascultătorii")

SCRISOAREA I

Nu încep cu placa uzată de alții, că sunt ascultător asiduu al Postului Dvs., etc., etc.; ai mei au murit ascultându-l și trăgând speranță, ca spânzuratul de funie, îl ascult și eu când pot, și mereu aud spunându-se că suntem spinări plecate, că totul trebue să pornească dela noi, din interior, și ni se dau fel de fel de exemple, ale vecinilor.

"Vox clamantis in desertum"! V'ați întrebat, când dați sfaturi, cam cine or fi, cei care ar trebui să facă cele de sus? Dumneavoastră sunteți plecați cam de mult, și nu mai știți care e situația actuală aici în țară. Că mai vă scrie câte un disperat sub anonimat, sau cei care fug din țară ca **disidenți** sau ca "refugiați politici", deși au mâncat aici pâine albă, au avut case, mașini, lux, lefuri mari, și acolo fac pe refugiații politici, constituindu-se în victime ale regimului, după ce ani de zile l-au pupat în spate, iar Dvs., în necunoștință de cauză îi credeți și le plângeți de milă; dar să revenim la cei care ar trebui să întoarcă aici lumea pe dos: dar cine? Cei care ar fi făcut-o având o educație adevărat patriotică din copilărie, care au luptat pentru întregirea neamului cu adevărat, nu în poezii răsuflate și ditirambe nedistilate, unii au murit de bătrânețe, alții în pușcărie, alții au plecat peste hotare după dictonul "ubi bene ibi patria", alții profitând de originea socială, au devenit fripturiști și acum vajnici pensionari, cu pensii grase, vă ascultă ca un fel de distracție, râzând în barbă de naivitatea Dvs. și comentând știrile Dvs. cu multă reținere și subiectivitate comunistă.

Dar și aceștia sunt puțini la număr; marea majoritate, căci vorba lui Lăpușneanu, "proști, proști, dar mulți", această mulțime, sunt cei aduși de regim dela țară, ca să-și facă partizani, după distrugerea clasei burgheze și a moșierimii.

Pe aceștia i-au băgat cu forța la noi, (foști burghezi), decretul 78 al lui Lucrețiu Pătrășcanu, apoi le-a dat slujbă după posibilități; și acești țărani, au început să parvină: **locuințe** la bloc, mobilă în rate, copii la școală pe gratis, turisme, etc., etc. și cum pofta vine mâncând, acești parveniți ai regimului nu s'au mai mulțumit cu ce au realizat în câțiva ani, și acum vor mai mult, de! exigențele. Toți trăiesc destul de bine, în raport cu ce au avut la ei la țară, toți au neamuri în toate sectoarele economice și de stat, formând un fel de AKTIENGESSELCHAFT, ajutându-se între ei, cum scrie la carte.

Ce-i preocupă pe acești parveniți și îmbogățiți ai regimului? pe bărbați, întâi ciubucul și ciupeala de pe unde pot, apoi turismul cu angaralele sale, sportul popular cu meciurile respective, cafeaua, dacă se poate NESS și un KENT, că tușesc de Carpațiul autohton, de! exigențele, le lasă gura apă după un spray, haină sau alte obiecte de occident, de femei să nu mai spun; uitând că și-au lăsat opincile la barieră, își iau aere de marchize șifonate - nu știu cine le-a băgat în cap că burghezele se vopseau ca membrele dela Crucea de Piatră, că toate se vopsesc ca clovnii dela circ, părul mov, ochii dați cu toate culorile curcubeului, unghiile dela cele patru membre date cu roșu care bate în negru, urmărind cu aviditate, moda din Occident, pe care o copiază și o procură cu toate sacrificiile; iar cu bijuterii, să nu mai vorbim, de unde a apărut în țara asta atâta aur, nu știu, că dela vânzătoarea de alimentară până la doctoriță sau ingineră, toate au sute de grame, pe mâini și urechi.

Cei mai rafinați nu mai pot decât la mobilă stil, pe care și-o procură în fel și chip, spre a șterge originea socială sănătoasă, spunând celor ce au timp să-i asculte, că o au dela mama.

Si dela aceștia cereți Dvs. patriotism?

Așa că în fața unei asemenea stări de fapt, domnule director, eu cred că vă răciți gura degeaba, vorbind acestora despre patriotism, țară, etc. mai bine faceți o emisiune în care să le descrieți, moda, mașinile cele mai sofisticate, fotbalul și altele, dar patriotism? Să fim serioși, după 40 de ani de socialism, e cam tardiv să vă faceți înțeleși; bucurați-vă că sunteți acolo, și anii ce-i trăiți se scurg în liniște și desfătare, noi puținii care am mai rămas în țară, ne ducem zilele care ne-au rămas în claustrare, opresiune, **singurătate și sărăcie, așteptând cu resemnare**, ziua când Cel de Sus ne va chema la El.

Vă dorește numai bine, o ascultătoare.

— dragi telespectatori, specialiștii francezi spun că fiul nostru iubit, NU e bolnav de cancer!

SCRISOAREA II

A-ți critica țara în care te-ai născut și'n care trăiești și de care ești legat sufletește este întocmai ca și cum singur ți-ai aplica cea mai grea sentință; dar când cuțitul a ajuns la os și nu mai poți suporta rușinea și dezordinea care domnește sub această dinastie comunistă a familiei CEAUSESCU, o faci pentru a scăpa de umilință și suferință bietul nostru popor.

Sunt oameni, la noi în România, cărora natura le-a făcut cea mai mare cinste să-i arunce pe lume, dar spre căința noastră a tuturor, că sunt alții care ne-au impus cea mai dureroasă nedreptate, poporului, și **lagărului socialist; ne țin în întuneric**, ca pe foștii SERBI.

Familia Ceaușescu nu acceptă decât multă muncă, dacă se poate pe gratis, și așa nu luăm nimic ca să facem față cheltuielilor zilnice ale familiei noastre. Nu acceptă să cunoaștem nimic din afara țării, numai familia lui să cutreiere globul pământesc, **pentrucă** el știe diferența dintre ruina pe care a adus-o țării de când o conduce, față de lumea liberă care trăiește în libertate și în belșug. Epoca lui este jalea poporului nostru. Ne frustrează de multe, și de multă libertate, ne ia tot ce viața ne poate da mai mult și mai bine. Alte popoare nu mai pot de bine, și noi ne gândim la ziua de mâine, că nu găsim nimic de mâncare, lucru dureros, dar adevărat.

Sunt mulți oameni în România noastră mare, care doresc să triumfe adevărul; n'au însă curajul ca să se impună; flori rare, înnăbușite de stufărișul sălbatec și brutal al epocii CEAUSESCU, cu securitatea lui care mișună la tot pasul.

Trebue să mulțumim Bulgarilor pentru programele de televiziune și radio, căci avem ce vedea și asculta. La noi e o bătaie de joc de program, crainicii dela posturile noastre sunt spicheri de transmisii **sportive**, caută să cuprindă în zece minute cât mai multe știri, nu înțelegem nimic, fiindcă timpul nu le permite.

In luna Mai, anul curent, au fost trimiși șase mii de copii la CORABIA, în vârstă de 5-15 ani, cu trenul, pentru a-l primi pe acest dictator; căci nu se poate vizită făcută fără alai mare și copii de grădiniță îmbrăcați în șoimi și pionieri. I-a luat cu trenul dimineața la ora 8, și au stat copiii să-l aștepte zece ore în ploaie și vânt, fără hrană la ei, ținuți pe străzi, de cereau pâine dela locuitorii orașului CORABIA. Au fost aduși seara la orele 1-2 noaptea și abandonați în gara SLATINA, căci erau însoțiți doar de un pedagog sau o educatoare, la o sută de copii. Vă puteți imagina jalnica stare a copiilor, care plângeau în cor. In afară de asta, orașul nu mai era....luminat la acea oră întârziată. Părinții își strigau disperați copiii pe străzi, înjurând, blestemând pe cei ce-au dat ordinul să fie luați pentru decor.

Acest dictator nu pleacă la BUFTEA sau la CHIAJNA, dacă nu are la plecare mii de persoane să-l aclame și asta pentru cea mai mică vizită, fie și de 30 de minute. Stie el că oamenii sunt forțați de securitate să semneze tabele, că dacă nu se prezintă la cutare adunare, unde vine "fiul poporului", sunt DATI AFARA DIN SERVICI???!!

UN PENSIONAR

SCRISOAREA III

In cei "20 de ani lumină", care la noi reprezintă "simbolul Epocii de Aur a despotului CEAUSESCU", viața noastră a devenit un calvar și pe zi ce trece devine din ce în ce mai aspră și mai greu de suportat.

Singura dorință a noastră ar fi să supraviețuim, când se va încheia bilanțul socotelilor, pe care le așteptăm de atâta vreme.

Intrucât peste 90 la sută din cetățenii țării noastre ascultă cu extremă satisfacție informațiile și comentariile postului de radio EUROPA LIBERA, care constituie pentru noi singura hrană sufletească de care mai dispunem, apelăm în acest fel din nou la Dv., cu rugămintea să ne întrețineți și mai asiduu cu comentariile pe care ni le oferiți, care să ne mențină dorința de a trăi, cel puțin pentru viitorul familiilor noastre.

Ne gândim de asemenea la mobilizarea prin Dv. în același scop a asociațiilor de Români din diferite țări (din afara cortinei de fier!) care prin manifestări sub diferite forme, scrisori, articole în ziare de mare tiraj, conferințe, afișe, strângere de fonduri caritabile, ajutoare alimentare etc. să popularizeze pretutindeni plaga comunismului în România și în lume, pentru a cunoaște toți, felul cum ei încearcă să păcălească lumea liberă, prin propagandă și risipa de fonduri în acest scop, sub forma falselor manifestări de pace, a întreținerii spionajului în toate **țările și a terorismului, pe care îl întrețin** în scopul distrugerii civilizației **existente** și a valorilor umane actuale.

Fără să comentăm prea mult tainele politice pe care nu avem cum să le cunoaștem, ca Români de rând, ne gândim cum, un fost cizmar anonim din România și o muncitoare textilistă, au acaparat fără nici un fel de studii, atâtea titluri academice, **ordine** și medalii, decorații străine, s'au plimbat pe spinarea noastră prin toate țările lumii, au primit onoruri și au stat la aceeași masă cu cei mai eminenți conducători de stat, cunoscuți în prezent.

Familia CEAUSESCU, care deține personal atâtea palate și locuri de recreere, cu atâția sclavi câți Români, este considerat la noi "regele regilor", comparat cu modestia altor conducători de state ale lumii libere.

Fiecare dintre noi, sătui de atâta **propagandă și îndoctrinare (care începe dela grădinița de copii), gândim la fel**, așteptăm apariția unui miracol.

--In cimitire, nu se mai găsesc locuri, trebue să umbli zile întregi ca să obții o aprobare pentru un loc pe șapte ani. Morții se țin lanț.

--Iarna trecută și-au dat tributul zeci de mii de oameni, în special bătrâni și copii mici, la care nașterea în starea civilă se înregistrează numai după trei săptămâni, dacă copilul a supraviețuit!

--Femeile folosesc orice mijloace, ca să nu aibă copii, sau să rămână numai cu 1-2 copii. Lunar trebue să se prezinte la vizita medicală, ca să se constate dacă nu sunt gravide.

--Peste tot corupția este la înălțime. Dacă nu ai bani sau nu faci cadouri, nu obții nimic. Nimeni nu te bagă în seamă.

--Proteste nu poți să faci nicăieri, fiindcă nu ai cui să te adresezi, și ajungi să-ți bați singur cuie în talpă.

--Scrisori la conducător, nici vorbă, nu te primește nimeni. Nu primești nici o satisfacție, toți sunt surzi sau îți răspund că așa sunt legile.

--Căldura este, alături de hrană, problema de bază a existenței. Să vedem cine va supraviețui în iarna aceasta, la 10-12 grade, cu jumătate din caloriile necesare.

--Benzină la automobile, înseamnă o zi la coadă, sute de mașini în așteptare, pe km. de străzi.

Socotind că **--în general-** ați înțeles problemele care frământă pe majoritatea compatrioților din țara noastră, vă rugăm ca în măsura posibilităților, Dv - prin **relațiile** pe care le aveți - să contribuiți intr'un fel sau altul la informarea celor pe care noi nu avem posibilitate să-i informăm direct, în speranța că nu vor înțelege și vor face tot ce pot.

Incă odată, ținem să vă mulțumim pentru faptul că sunteți alături de noi și contribuiți enorm la menținerea moralului nostru, atât de scăzut!

CATIVA ROMANI DEZNADAJDUITI

DIN ZIARELE STRĂINE

PRESA FRANCEZĂ DESPRE SITUAŢIA DIN ROMÂNIA

Dintre numeroasele articole apărute recent în presa franceză relativ la situaţia actuală din România, atenţia ne-a fost reţinută de următoarele două, care datorită calităţii lor - ne oferă o imagine pe cât de fidelă, tot atât de dezolantă asupra stărilor de lucruri din ţara noastră:

Primul, intitulat IARNA ROMANEASCA, a apărut ca articol de fond în binecunoscutul ziar parizian LE MONDE din 13 Noembrie a.c.

Il reproducem integral şi credem că orice comentariu este de prisos.

"Intreruperi regulate ale gazului şi ale electricităţii, limitare la circa zece grade a încălzirii, luminatul public eliminat aproape complet, raţionalizarea a numeroase produse precum şi dispariţia a multor altora din magazine, reducerea salariilor, militarizarea sectorului de producţie a energiei electrice, concedieri în masă... Nu trece o zi dela Dumnezeu fără ca o ştire de acest fel să nu sosească din România, ai cărei locuitori au devenit astăzi cei mai persecutaţi din Europa - fără nici un fel de îndoială chiar mai persecutaţi decât Albanezii.

Cum se explică oare faptul că această ţară, deşi bogată, a ajuns într'o stare vecină cu "cerşetoria"? Două sunt cauzele principale. Prima constă într'o politică agricolă aberantă, bazată pe colectivizarea pământurilor şi ale cărei ravagii nu sunt comparabile decât cu acelea îndurate odinioară de agricultura sovietică. A doua cauză ţine de o politică de industrializare extrem de ambiţioasă şi forţată. Tara s'a epuizat într'o goană după producţie, pe care nu era capabilă s'o susţină, mai ales din cauza reducerii resurselor energetice. Birocratizarea şi proiectele ridicole sau faraonice - numiţi-le cum doriţi - ale preşedintelui Ceauşescu, la putere din 1965, au completat ruinarea ţării.

Criza, care nu încetează să se agraveze de mai mulţi ani, ne aminteşte sub numeroase aspecte de aceea în care s'a zbătut Polonia în 1980. Dar ea este fără îndoială mult mai gravă: Polonia, la urma urmei, a conservat un important sector agricol privat şi poate totdeauna să se agaţe de biserica sa. Nici vorbă de aşa ceva în România, unde bântuie un cult nebun al personalităţii, nepotismul, corupţia şi o represiune permanentă, exersată de Securitate, poliţia politică a regimului!

Acest sumbru tablou are un miros de sfârşit de regim. Nu numai fiindcă zvonuri din ce în ce mai insistente fac caz de o boală gravă a preşedintelui Ceauşescu, dar de asemenea fiindcă cu greu şi-ar putea cineva imagina că Gorbaciov ar asista fără să reacţioneze la naufragiul organizat al unei ţări "surori". Mult timp România a reuşit să mascheze eşecurile interioare graţie unei politici externe având o consonanţă naţionalistă şi unde înţepăturile la adresa Kremlinului nu lipseau. Moscova, bineînţeles, nu aprecia această obrăznicie, dar o tolera din moment ce poporul era "ţinut în frâu".

In timp ce unele explozii de violenţă nu sunt excluse - ţara a cunoscut deja mai multe greve de-a dreptul insurecţionale - Uniunea Sovietică ar putea să-şi revizuiască atitudinea. Si bineînţeles că mijloacele nu-i lipsesc, mai ales cele de natură economică. Ii va fi poate ceva mai greu să găsească oameni, dat fiind ascuţitul antisovietism al Românilor, dar nemulţumirea crescândă a populaţiei precum şi concedierile practicate de dl. Ceauşescu ar putea să-i uşureze sarcina. De asemenea, probabil că militarizarea recentă a sectorului electric va da Sovieticilor unele sugestii, care de altfel, nu de mult, au recurs la o soluţie militară în Polonia. După responsabilii minelor şi sectorului electric, a fost rândul şefului diplomaţiei, dl. Stefan Andrei, care a fost sacrificat de dl. Ceauşescu. Fără îndoială că el nu este ultimul, dar este evident că aceste "mutări de persoane" nu vor reuşi în nici un caz să salveze ţara dela naufragiu chiar dacă puterea ar fi preluată de "moştenitorul" preşedintelui, adică propria sa soţie".

* * *

Săptămânalul LE POINT din 4 Noembrie a.c., într'un lung reportaj semnat de trimisul său special la Bucureşti, Ives-Guy Bergés, analizează situaţia actuală a României, pe care o rezumă astfel:

"A domni ca un monarh, a-ţi face din soţie şi copii miniştri, a împărţi sinecure şi ciolane de ros la cincizeci de fraţi, nepoţi şi gineri, nu a fost destul pentru Nicolae Ceauşescu, "conducătorul" român. El a voit să imprime Bucureştiului propria sa marcă. Si pentruca să construiască un bulevard colosal, el a distrus fără milă unul dintre cele mai frumoase cartiere ale capitalei române".

In cele ce urmează vom reproduce câteva extrase mai semnificative din acest bine documentat articol: "... La marginea şantierului, o pereche în vârstă, în straie de sărbătoare, se uită cu tristeţe la lacul de noroi. Ea se sprijină de el. El o ţine de mână. Privirea lor caută casa, strada unde locuiau. Ei nu mai recunosc nimic şi încep să plângă.

"Aici era altădată Uranus, cu numele predestinat, de acum înainte redus la tăcere silită pentru vecie. Un cartier de mici negustori, de pensionari, de intelectuali, artişti, într'un anumit fel Montparno din perioada anilor treizeci, oglindă discretă a sufletului românesc dinainte de război. O şesime din acest vechi Bucureşti atât de iubit de Paul Morand şi care cu restaurantele sale în aer liber, cu străzile pavate şi bordate de tei, cu colmul său subliniat în cântecul turturelelor, evocă încă şi astăzi acel oraş imaginar construit la ţară de Alphonse Allais".

"Coborînd din troleibuze roşii sau din autobuze care-i vor readuce seara în cartierele mărginaşe unde au fost evacuaţi, câţiva din cei 40.000 de expulzaţi revin Duminica în pelerinaj, pentruca să se roage în rarele lăcaşuri sfinte care au mai supravieţuit. Astfel, Antim, biserică bizantină din secolul al optsprezecelea, care-şi datoreşte salvarea faptului că este situată pe marginea unui bulevard-autorută. Inclusă în alinierea monotonă a carcaselor de beton, Antim nu şi-a pierdut credincioşii şi se transformă de două ori pe săptămână într'o adevărată oază unde vibrează coruri polifonice. La ieşire, nici un comentariu. Demnitate şi resemnare. Un singur enoriaş îmi va spune "Mizerie". Si dacă insişti ca să afli mai mult, ei ridică un deget către cer şi apoi deschid larg braţele oftând. Degetul spre cer este EL, fatalitatea; braţele deschise sunt ei, este neputinţa".

"După cutremurul din 4 Martie 1977, într'unul din interminabilele sale discursuri, Ceauşescu promitea celebrarea renaşterii Bucureştiului prin "realizarea unui centru politico-administrativ într'un fel specific şi original, purtând amprenta geniului artistic al poporului român şi al epocii de construire a socialismului în România".

"Zis şi făcut. O dată terminată reconstruirea marilor artere distruse (ştergând cu această ocazie două sau trei biserici), concretizarea proiectului a fost încredinţată domnişoarei Anca Petrescu, tânără arhitectă, al cărei talent este garantat de prietenul său Nicu Ceauşescu, ministrul tineretului şi al sporturilor, secretar general al tineretului comunist şi copilul preferat al tatălui..."

"Constructor, care împărat n'a fost? Că un dictator încearcă să-şi perpetueze regimul prin mesagii monumentale plasate în centrul capitalei este un fapt banal. Partea proastă este că adepţii altor concepţii politice au avut în general aceeaşi idee înaintea lui.

In cazul Bucureştiului, instabilitatea solului reducea în mare măsură şi în mod considerabil perimetrul utilizabil. In timpul cutremurului, numai cartierul Uranus, construit pe un teren stâncos, a rezistat. In bună logică, acestui cartier îi revenea deci onoarea ca să fie ras de pe suprafaţa pământului pentru a implanta aici cât mai adânc posibil temeliile erei noi".

Ceea ce s'a şi făcut. Biserici şi palate care profitaseră anterior de soliditatea terenului au fost deci sacrificate..." "Pierderile cele mai grave sunt biserica Albă Postăvari (din secolul al şaisprezecelea, unde Mihai Viteazul a fost încoronat prinţ al Vlahiei în 1594), şi mânăstirea Cotroceni (secolul al şaptesprezecelea). Altele, ca de exemplu Biserica şi mânăstirea Mihai Vodă, în stil autentic românesc, sunt ameninţate, orice deplasare riscând să le fie fatală. Dintre edificiile civile, amintim aripa veche a spitalului Brâncoveanu (arhitectură neoclasică), casa Dudescu Cantacuzino (secolul al şaptesprezecelea), palatul Curtea Nouă (secolul al optsprezecelea), care au dispărut".

Mai mult decât orice însă este maniera, dispreţul faţă de o populaţie ortodoxă, brutalitatea, ba chiar înverşunarea, cu care ordinele au fost executate, ca şi cum Ceauşescu ar fi avut de reglat un cont cu o religie care-i face concurenţă: apel la deţinuţi de drept comun, în faţa refuzului muncitorilor de a dărâma biserica Albă Postăvari; apel la armată pentru a dinamita biserica Spirea Nouă; accidente suspecte (aici căderea unei grinzi de beton, mai încolo o explozie misterioasă) pentru a veni de hac rezistenţei pasive a locuitorilor; distrugerea traumatizantă a bisericii Izvorul Tămăduirii, care adăpostea o sursă de apă binefăcătoare, considerată uneori ca făcătoare de minuni"....

Unde e raţiunea? Raţiunea nu are ce căuta în această afacere. Răspunsul este în funcţie de Principe. Cazul "Degetului care ştie totul" (una din denumirile alese în litania de osanale stabilită le lingăii săi) nu este simplu şi ar putea interesa, chiar dacă n'ar fi fost compatriotul său, pe marele Mircea Eliade, cel mai respectat dintre istoricii religiilor, a cărui autoritate în materie de mituri şi simboluri este recunoscută în mod universal: istoria irezistibilei ascensiuni a unui ucenic cismar sau cum un tânăr militant comunist devine, cu un fizic de "maître d'hôtel" pentru un film de Cayatte, şeful unei întreprinderi colectiviste având 22 de milioane de salariaţi".

"Dictatura lui Nicolae Ceauşescu este în aparenţă foarte academică. Inaugurări, punerea primelor pietre la edificii şi sădirea de arbori ai Libertăţii se succed ca la Havana, Pyongyang sau Santiago. Dar aici ele se succed într'un ritm frenetic. Si această situaţie durează de douăzeci de ani. "România - comunism. Ceauşescu - eroism"; proclamă banderolele care-l primesc la ţară. El aleargă pretutindeni, în provincie ca şi în străinătate. Conducător stahanovist, el dă mereu spectacole, ţinând discursuri peste discursuri, dând recepţii şi prezentând congrese. Totul în el se vrea să fie comunicaţie: în fiecare zi, numele şi poza sa sunt nelipsite din prima pagină a Scînteii, imaginea sa nu părăseşte niciodată ecranul televiziunii, nici vocea sa radioul. Cult al personalităţii? Este puţin zis. Dăruind României propria sa persoană, El a hotărît odată pentru totdeauna că poporul este naţiunea; naţiunea, partidul, iar partidul, El. Deci el este poporul. Si poporul fiind prin definiţie suveran într'o democraţie populară, El domneşte ca un monarh absolut"....

"In mod evident, "tatăl României moderne" ar vrea să fie iubit. Dar reuşeşte el oare? La cinematograf, în întuneric, orice a apariţie a imaginii sale este fluierată. In librării, cele douăzeci şi două de volume ale sale asupra "construirii societăţii socialiste dezvoltată multilateral" nu sunt luate în seamă de nimeni. La muzeu, elevii în vizită obligatorie, vorbesc pe şoptite. In mod clandestin, circulă glume pline de spirit, de felul acelora care, la timpul lor, batjocoreau pe Hitler şi Mussolini".

"Este el oare la curent cu situaţia reală din jurul lui? Nu-i sigur. Inconjurat de o clică de artişti, scriitori şi poeţi, el este complet rupt de poporul pe care pretinde că-l reprezintă. Un auditoriu ales pe sprânceană, manifestaţii de entuziasm învăţate pe dinafară, aplauze asigurate, pieţe aprovizionate din abundenţă cu câteva ore înainte de sosirea camerelor de televiziune, alimentele dispărând imediat după vizita oficială: curtezanii au grijă să desfăşoare sub paşii săi România visurilor sale. Dar regele este singurul care nu ştie că-i dezbrăcat..." Ca toţi Ducii, Fuehrerii şi Ghizii care l-au precedat, conducătorul este obsedat de locul pe care-l va lăsa în istorie. Ca şi ei, el suferă de complexul cezarilor. Dar el se deosebeşte de colegii săi în ale dictaturii prin câteva trăsături caracteristice care merită să fie semnalate. In primul rând, el surâde şi el este singurul care face acest lucru. Această imagine difuzată în mod permanent de mediile de informaţie, denotă voinţa de a apărea nu ca un tată atotputernic, dar ca un frate mai mare, prietenos, un superşef militant, care în viziunea lui Lenin va antrena poporul său către un viitor paradisiac. Un mesia comunist deci".

"A doua particularitate: dacă el se arată pretutindeni, totdeauna, o face totuşi cu o oarecare modestie. La urma urmei, în poziţia sa, el ar fi putut, ca atâţia alţii, să se proclame mareşal, să poarte uniforme sclipitoare, să-şi ridice statui sau să-şi imprime efigia pe biletele de bancă. Nimic din toate acestea. Obsesia lui este cultura. Fostul "cismăraş", care s'a lansat la vârsta de 14 ani în lupta politică, este avid de respectabilitate.Cele două fascinaţii ale sale: tineretul şi instrucţia pe care el n'a avut-o şi ale cărei aparenţe le cultivă cu multă grijă".

"La 67 de ani, Nicolae Ceauşescu ştie că nu mai are timpul ca să-şi eternizeze gloria. De unde această escaladă nebună. In întrecerea, deasupra secolelor şi a frontierelor, care-l opun lui Alexandru cel Mare, Kim-Il-Sung, Stalin sau Napoleon, ce poate să facă el ca să se deosebească de ceilalţi? Cărţi? El le-a scris pe toate. Război? Geopolitica se opune în mod categoric. Ii rămâne, pentru încoronarea lui în eternitate, să investească în piatră. Să construiască un mausoleu pe măsura sa. Santierul Uranus constituie deci primul element. Altele vor urma sau sunt deja în curs. In fiecare oraş din România se văd proiecte similare. La Bucureşti, ceea ce a mai rămas şi supravieţuit din centrul istoric este ameninţat: Călăraşi, Cotroceni, riscă să dispară; la fel şi cartierul evreiesc".

BISERICA MIHAI-VODĂ ÎN CURS DE DĂRÂMARE

Sport

* La 20 Noembrie a.c. s'a disputat etapa 14-a a campionatului de fotbal Divizia "A". In clasament continuă să conducă, neînvinsă Steaua. Sportul Studențesc a avansat pe locul doi, fiind urmată de U. Craiova. Poli Timișoara, care era deținătoarea "lanternei roșii" a avut o comportare remarcabilă în ultimele etape, reușind să avanseze cinci locuri în clasament. Se vede că la Timișoreni schimbarea antrenorului - Robert Cosmoc este noul antrenor principal al studenților, din Oct. a.c.- a dat roade. La Dinamo vicepreședintele clubului Anghel Vasile și antrenorul C. Cernăveanu au fost "eliberați din funcții". Conducerea tehnică a echipei este asigurată, temporar, de secundul Fl. Cheran. Cea mai eficace echipă a campionatului este Corvinul, cu un număr record de goluri, marea majoritate marcate pe teren propriu. Păcat că ei au o comportare modestă în deplasare.

REZULTATE TEHNICE ETAPA XI-A

F.C. Bihor	– A.S.A. Tg. Mureș	1–2	(0–1)
Gloria	– F.C. Argeș	3–2	(1–1)
F.C. Olt	– Chimia Rm. Vilcea	3–0	(3–0)
Victoria	– Steaua	0–0	
„U" Cluj-Napoca	– Corvinul	3–1	(3–0)
„Poli" Timișoara	– S.C. Bacău	5–0	(2–0)
Dinamo	– F.C.M. Brașov	4–0	(2–0)
Univ. Craiova	– Petrolul	1–0	(0–0)
Sportul studențesc	– Rapid	1–0	(1–0)

REZULTATE TEHNICE ETAPA XIII-A

Chimia Rm. Vilcea	– Victoria Buc.	2–0	(0–0)
F.C.M. Brașov	– Gloria Buzău	2–1	(2–1)
Univ. Craiova	– Dinamo	0–0	
F.C. Argeș	– Corvinul	1–1	(1–1)
Rapid	– F.C. Olt	4–3	(0–2)
„Poli" Timișoara	– F.C. Bihor	2–0	(1–0)
Sportul studențesc	– S.C. Bacău	1–0	(0–0)
A.S.A Tg. Mureș	– Petrolul	0–0	
Steaua	– „U" Cluj-Napoca	2–0	(2–0)

MECIURI RESTANTE:

Petrolul	- Dinamo	0-0	
Chimia Rm.Vâlcea	- Sportul Stud.	0-2	(0-1)
Steaua	- Poli Timișoara	4-2	(3-1)

REZULTATE TEHNICE ETAPA XIV-A

S.C. Bacău	– A.S.A. Tg. Mureș	3–0	(1–0)
Rapid	– Victoria	0–0	
„Poli"	– F.C.M. Brașov	2–0	(1–0)
Sportul studențesc	– Dinamo	2–1	(0–0)
Gloria	– Corvinul	3–1	(2–1)
F.C. Bihor	– Steaua	0–0	
„U" Cluj-Napoca	– F.C. Argeș	4–0	(1–0)
Petrolul	– Chimia Rm. Vilcea	0–0	
F.C. Olt	– Univ. Craiova	aminat	

CLASAMENTUL

1. STEAUA	13	10 3 0	23– 6	23
2. Sportul studențesc	14	9 4 1	31–10	22
3. Univ. Craiova	13	8 2 3	17–10	18
4. Dinamo	14	7 3 4	18–11	17
5. Gloria	13	7 2 4	22–14	16
6. Chimia	14	6 2 6	20–19	14
7. „U" Cluj-Napoca	14	6 2 6	19–19	14
8. Petrolul	14	3 8 3	10–13	14
9. Corvinul	14	6 1 7	35–19	13
10. F.C. Argeș	14	5 3 6	13–18	13
11. S.C. Bacău	14	6 0 8	21–22	12
12. A.S.A.	14	5 2 7	14–20	12
13. „Poli" Timișoara	14	5 1 8	23–25	11
14. F.C. Olt	13	4 3 6	13–19	11
15. Rapid	14	4 2 8	19–28	10
16. Victoria	14	2 6 6	10–19	10
17. F.C.M. Brașov	14	4 2 8	8–26	10
18. F.C. Bihor	14	2 4 8	10–28	8

Bozeșan înscrie golul victoriei
(Fază din meciul Sportul Stud. - Dinamo 2-1)

TURCIA - ROMANIA 1-3 (0-2)

* La 13 Noembrie a.c. fotbaliștii români au învins la Izmir echipa Turciei cu scorul de 3-1, prin golurile marcate de Iorgulescu (min. 15), Coraș (min.28) și Iovan (min. 54). Pentru Turci a marcat Metin (min. 78). Această victorie meritată, datorită jocului superior al echipei române, s'a dovedit tardivă, deoarece Anglia, pe teren propriu, a făcut un meci nul cu Irlanda de Nord. Desigur că dela Englezi, care marcaseră 21 de goluri în șapte meciuri precedente, lumea aștepta mai mult, mai ales că ei câștigaseră la Belfast. Lipsa subită de eficacitate, pune oarecum sub semnul întrebării "fair play"-ul englezesc. S'au calificat pentru turneul final al C.M. din Mexic, Anglia și Irlanda.

CLASAMENTUL FINAL

1. ANGLIA	8	4 4 0	21- 2	12
2. IRLANDA N.	8	4 2 2	8- 5	10
3. România	8	3 3 2	12- 7	9
4. Finlanda	8	3 2 3	7-12	8
5. Turcia	8	0 1 7	2-24	1

* In cele trei serii ale Diviziei "B" de fotbal s'au disputat 15 etape. Oțelul Galați a trecut în fruntea clasamentului seriei a I-a. Cu o înaintare foarte eficace, gălățenii sunt pretendenții principali la locul întâi. Poli Iași ocupă locul doi la numai un punct diferență. In seria II-a, în lupta pentru șefia clasamentului a apărut și Progresul V. Buc., care se află la numai un punct în urma liderului. Situația se menține aproape neschimbată în prima jumătate a clasamentului seriei a III-a. Jiul se menține autoritar în frunte, și probabil că va termina turul pe această poziție.

CLASAMENTUL SERIA I-A

1. OȚELUL	15	12 1 2	38-10	25
2. Polit. Iași	15	10 4 1	21- 8	24
3. F.C. Constanța	14	7 3 4	19-10	17
4. Dunărea CSU	15	7 3 5	18-12	17
5. Steaua	15	7 2 6	19-17	16
6. F.C.M. Prog.	15	6 2 7	17-13	14
7. C.F.R.	15	5 4 6	20-20	14
8. CSM Suceava	15	5 4 6	15-16	14
9. FCM Delta	15	7 0 8	15-18	14
10. Ceahlăul	15	6 2 7	14-17	14
11. Olimpia	15	5 4 6	14-20	14
12. Prahova CSU	15	6 2 7	14-21	14
13. C.S. Botoșani	15	5 3 7	12-15	13
14. Dunărea Căl.	14	4 5 5	12-17	13
15. Metalul	15	5 2 8	23-20	12
16. Chimia	15	5 2 8	15-26	12
17. Aripile	15	3 5 7	16-29	11
18. Minerul	15	4 2 9	10-23	10

CLASAMENTUL SERIA II-A

1. FLACĂRA AUT.	15	9 3 3	19-11	21
2. Progresul V.	15	8 4 3	26-13	20
3. C.S. Tirgoviște	15	8 3 4	24-10	19
4. A.S. Drobeta	15	7 3 5	19-17	17
5. Chimica	15	7 2 6	27-18	16
6. Carpați	15	7 1 7	23-21	15
7. Tractorul	15	5 5 5	17-17	15
8. I.M.A.S.A.	15	6 3 6	18-24	15
9. Electroputere	15	6 2 7	30-23	14
10. Gaz metan	15	7 0 8	20-19	14
11. Muscelul	15	7 0 8	18-23	14
12. Sp. muncitoresc	15	6 2 7	16-21	14
13. Automatica	15	6 2 7	20-26	14
14. I.C.I.M.	15	6 1 8	22-22	13
15. Șoimii I.P.A.	15	5 3 7	24-24	13
16. Mec. fină	15	5 3 7	26-28	13
17. Avîntul	15	5 3 7	16-25	13
18. I.C.S.I.M.	15	4 2 9	12-35	10

CLASAMENTUL SERIA III-A

1. JIUL	15	11 2 2	24- 8	24
2. F.C. Maram.	15	8 4 3	23-10	20
3. Gloria	15	8 3 4	36-12	19
4. Olimpia	15	7 3 5	28-18	17
5. C.S. U.T.A.	15	8 0 7	22-21	16
6. C.I.L.	15	7 2 6	17-22	16
7. Mecanica	15	6 3 6	26-25	15
8. C.S.M. Reșița	15	6 3 6	15-14	15
9. Minerul Cav.	15	7 1 7	21-22	15
10. C.F.R.	15	6 2 7	17-13	14
11. Aurul	15	6 2 7	15-17	14
12. Mureșul	15	7 0 8	15-23	14
13. Metalul	15	6 2 7	21-33	14
14. Strungul	15	5 3 7	23-24	13
15. Unirea	15	6 0 9	22-30	12
16. Infrățirea	15	4 3 8	10-15	11
17. Armătura	15	4 3 8	10-25	11
18. Minerul Lup.	15	4 2 9	12-25	10

* La Dortmund (RFG) au început întrecerile "SUPER CUPEI MONDIALE" la handbal. România face parte din grupa A, împreună cu Iugoslavia, RDG și Suedia. In primele două jocuri:

România	- Iugoslavia	23-23	(13-12)
România	- R.D.Germania	20-19	(12-8)

* La începutul lunii Noembrie a.c. s'au disputat la Montreal C M de gimnastică. Echipa feminină a României a obținut medalia de argint, clasându-se pe locul doi. In concursul individual Daniela Silvaș a cucerit medalia de aur la bârnă, iar Ecaterina Szabo a câștigat două medalii de argint, la sărituri și bârnă. Arbitrajul, sub regia lui Iuri Titov, președintele F.I.G., ca de obicei cu "tente" rusești, adică părtinitor.

Echipa României, medaliată cu argint la C M de gimnastică dela Montreal, Noembrie 1985.
Dela stânga: Daniela Silvaș, Celestina Popa, Camelia Voinea, Ecat. Szabo, Laura Cutina și Eugenia Golea. (Foto - D. Moț)

CUPELE EUROPENE LA FOTBAL

STEAUA - HONVED 4-1 (2-0)

* La 6 Noembrie, Steaua a obținut o victorie categorică în meciul retur cu Honved Budapesta, debutat pe stadionul Steaua, în fața a aproximativ 30,000 spectatori. Partida începe cu o lovitură de teatru. Bucureștenii înscriu în sec. 39 prin Pițurcă, care reia în plasă cu capul, mingea respinsă de portarul Andrusch. Steaua majorează scorul prin Lăcătuș (min.2) care reia în poartă centrarea lui Balint. La reluare, după numai 36 sec. Bărbulescu înscrie printr'un șut puternic și scorul devine 3-0. Steaua forțează jocul și în min 52 Lăcătuș este faultat în careu de Sikesdi. Moraru transformă lovitura de pedeapsă și scorul devine 4-0. Steaua scade ritmul jocului și în min 64 Honved înscrie golul de onoare prin Detari, care transformă o lovitură de pedeapsă acordată pentru un fault asupra lui Bodonyi. După acest gol bucureștenii atacă din nou, periculos, au o serie de ocazii favorabile, printre care și o bară, dar scorul rămâne neschimbat. Intreaga echipă română merită evidențiată, cu un plus pentru mijlocașii care au dominat categoric mijlocul terenului. Cu această victorie Steaua s'a calificat în turul trei al C.C.E.

Pițurcă -în stânga imaginii- deschide scorul

Formațiile echipelor. Steaua: Ducadam -Iovan, BUMBESCU, Belodedici, BARBULESCU- BALINT, STOICA (min 88 Bălan), MAJARU (min. 88 Radu II), BOLONI - Lăcătuș, PITURCA. Honved: Andrush - Sallai (min. 57 Kerepeczki), Dozsa (min. 37 Gyimesi), Garaba, Cseh -Sikesdi, Fitos, Detari - BODONYI, Dajka, Kovacs. Cartonașe galbene: Sallai, Cseh, Kovacs, Lăcătuș, Stoica. A arbitrat bine: H. Brummeir (Austria).

DINAMO KIEV - U. CRAIOVA 3-0 (3-0)

* U. Craiova a pierdut la scor meciul retur cu Dinamo Kiev. In formația craioveană s'a resimțit lipsa lui Cămătaru la înaintare. De asemenea mijlocașii craioveni au jucat slab, fiind depășiți de viteza jucătorilor din Kiev. Golurile au fost marcate de Raț (min. 5), Bal (min. 11) și Demianenko (min. 12), ultimul gol s'a înscris dintr'o poziție de ofsaid, nesesizată de arbitrul Nemeth (Ungaria) care a condus totuși bine, exceptând golul trei. Dinamo Kiev s'a calificat în turul următor al Cupei UEFA.

Formațiile echipelor. Dinamo Kiev: Mihailov -Evseev, KUZNETOV, Bal, Demianenko -RAT, Iaremciuk, BAL, ZAVAROV -Belanov (min 79 Mihailicenko), BLOHIN (min. 71 Evtușenko). U. Craiova: Lung -Negrilă, Tilihoi, STEFANESCU, Ungureanu- G.Popescu (min.46 Cațoi), A. Popescu (min. 67 Badea), Irimescu, Mănăilă - Geolgău, Bâcu.

ȘTIRI DIN ȚARĂ

CRONICA RADIO

"BOTEZ"...ÎN LOC DE BOBOTEAZĂ!

Pentruca să nu înghețe, și iarna asta, norodul la domiciliu, Niculiță a trebuit să aleagă între două soluții:
1) Să elimine restricțiile la consumul de gaz, electricitate, petrol, cărbune, lemne, etc., ori,
2) Să elimine iarna.

Scr. (prescurtare dela secretar și nu dela secătură, N.R.) Gral al P.C.R. și Preș. al R.S.R. a ales soluția nr. 2.

Ziarul "România Liberă"--15 Oct. 1985-- s'a grăbit să mute R.S.R.-ul prin vecinătatea Floridei scriind: "Pregătiri pentru sezonul RECE" (Sublinierele noastre).

De acum înainte nimeni nu va mai putea afirma că a înghețat iarna de frig deoarece nu mai există iarnă ci doar un sezon "rece".

Nimeni nu va mai pomeni de "Gerul Bobotezii," pentrucă reamintește de "Botezul Domnului" și asta înseamnă "misticism."

Cât privește "Crivățul", e un cuvânt capitalist ce-ar putea supăra pe Vecina dela răsărit de unde vine soarele, căldura și CAER-ul.

In baza gândirii științifico-lenino-socialistă, când afară e rece, în casă--care-i **protejată** de podea, dușumea și pereți--temperatura este obligată să fie "răcoroasă". Iar când te răsfeți la răcoare ar fi un act nepatriotic să faci uz de calorifer, de radiatoare electrice, să consumi gaz ori să arzi lemne în teracotă. Este destul să te'mbraci cu o flaneluță și noaptea să te acoperi cu plapuma.

Azi, în RSR, a muri înghețat înseamnă un act de sabotaj contra celor care dau din coate să clădească "Raiul Socialist!"

TREI CAZURI DE S.I.D.A. (A.I.D.S.) ÎN ROMÂNIA

O știre care alarmează pe oricine! Trei cazuri de S.I.D.A. (A.I.D.S.) au fost descoperite în România.

Boala își are origina în Africa și este răspândită printre homosexuali. Boala de asemenea este răspândită prin transfuzie de sânge și întrebuințarea în comun a seringilor.

Cei bolnavi, au fost identificați ca fiind homosexuali. O persoană infectată poate transmite boala și partenerului de sex opus.

Nu știm dacă bolnavii sunt Români, sau studenți ori vizitatori veniți din alte continente.

Până în momentul când scriem aceste rânduri n'avem alte informații.

1985 ÎN REVISTĂ

Producția de grâu a fost cea mai mică din ultimii 15 ani. Exportul în primele 8 luni ale anului a scăzut cu 5%, iar producția industrială cu 30%. Acestea sunt cifrele oficiale recunoscute de guvern.

Din cauza secetei, hidrocentralele au operat la o capacitate redusă, de asemenea producția de cărbune și petrol a fost mai mică decât s'a sperat.

CĂLDURĂ PE ALESE

Pentru clădirile ce adăpostesc corpul diplomatic și pe unii lideri comuniști, s'au construit rețele speciale pentru a le furniza curentul electric necesar pentru a avea din plin căldură și lumină.

ARTIȘTII CER SCUZE

La un concert în București, muzicanții cu flanele groase și mănuși cu degetele tăiate: "Vă rugăm să ne scuzați - s'a adresat pianistul spectatorilor - că și noi suntem îmbrăcați ca și dumneavoastră; și noi suntem oameni!"

LA ȚARĂ ORI LA ABATOR?

Odată cu dărâmarea unei părți din București, distrugerea bisericilor și a unor monumente istorice, tov. Niculae plănuiește alungarea pensionarilor din orașe.

Intr'o vorbire cu două **înțelesuri ("double talk"**, cum scria George Orwell) bătrânii trebue să fie "sprijiniți" de a se muta la sate pentru a "desfășura o anumită activitate....a păstra sănătatea și un spirit sănătos."

Aceeași bunăvoință pe care a arătat-o "Fiul Iubit" când a vorbit de sănătatea omului și a introdus raționalizarea alimentelor.

Alungarea bătrânilor dela orașe are două scopuri:

Unul economic și celălalt de a distruge ori ce legătură cu trecutul.

Transferarea pensionarilor intr'un mediu rural nefamiliar fără mijloace de transport și cu centrele de aprovizionare la distanțe de kilometri, fără a avea o rudă în apropiere care să-i îngrijească, înseamnă pur și simplu că în țara lui Niculae, bătrânii sunt trimiși la abator.

Celălalt motiv: bunicii de azi sunt singurii care pot să le spună nepoților cum a fost România altădată.

Orice monument, orice biserică, orice studiu al istoriei, orice mărturie orală, va spune tinerilor că, în comparație cu România de Ieri, "Epoca Ceaușescu" înseamnă iadul pe Pământ.

HRĂNIȚI-VĂ CU CĂRBUNI...

La Congresul al III-lea al Consiliilor Populare Județene, tov. Niculae a atras atenția că "trebue lichidată cu desăvârșire practica...de a consuma peste ceea ce a realizat."

In unele județe unde nu există agricultură dar oamenii produc oțel, cărbune, etc., ei trebue să mănânce oțel și cărbune deoarece n'au voie să aducă mâncare din alte județe.

CE NE SPUN VIZITATORII

Din cele două ore de emisiune la TV, o oră este consacrată tov. Niculae, iar în restul timpului se oferă lecții de cum se mulge vaca și se repară penele de cauciuc (rar programe interesante)... 20 litri de benzină - $17 (cca.$3 galonul)...

Niculae are pete galbene pe față și este slăbit, lumea spune c'a început să mănânce științific... Dacă ai cupoane (contra valută) poți să-ți cumperi benzină imediat, dar cei care stau la coadă se uită cu ură la străinii care-s serviți, în timp ce ei așteaptă cu orele... nu există benzină pentru camioane ca să strângă recolta de pe câmp... caii au ajuns la mare preț, zeci de mii de lei pentru un cal...Niculae are un defect la **vorbire** și mai accentuat decât îl avea înainte... La Hotel Continental este cald și trebue să ții ferestrele deschise; o cameră pe zi **costă** $140...

Când merge în vizită de lucru pe lângă muncitorii dela fabrica respectivă sunt aduși să aplaude și muncitorii dela fabricile vecine... Scolile au început târziu, unele la 15 Octombrie, elevii fiind siliți să strângă recolta... La Sibiu se închid prăvăliile la 6 p.m. pentru a se economisi energie... Piper, foi de dafin nu se găsesc... pâinea în unele orașe este raționată, în altele nu... In drum spre București avionul PAN AM era plin, dar mai toți călătorii s'au dat jos la Budapesta (16 inși au continuat drumul)... Pe străzi întâlnești mulți vizitatori chinezi... Controlul bagajelor la vamă se face de două ori... Pentru un aparat de radio se ia vamă 2.000 de lei (am lăsat aparatul la vamă și l-am luat când m'am întors)...

O bluză românească este 1.500 de lei... Un emigrant are voie doar la 70 kg. de bagaj... orice obiect de valoare "artistică" este confiscat când pleci din țară... singura lumină, noaptea, în București, vine dela lună...

Am fost în țară în anii 1969, 70, 74, 81 și 85, niciodată n'am văzut o mizerie mai mare ca acuma.

RSR A AVANSAT ÎN SĂRĂCIE

"Atlasul Economic Mondial", care apare la Paris, publică în ediția 1985 următoarele:

"România este cea mai săracă țară din Europa, în ciuda resurselor agricole, miniere și hidroelectrice..."

Același atlas, anul trecut, comentând economia României, a scris: "...cea mai săracă țară din Europa, cu excepția Albaniei."

RSR-AZILUL TERORIȘTILOR

Dl. David Funderburk, fostul ambasador al Statelor Unite la București, a declarat că RSR adăpostește "mii de Arabi **extremiști și alți teroriști"**. De asemenea a spus că ambasadorul român dela Washington este "unul din cei mai mari mincinoși din lume."

NIMIC NU SE PIERDE, TOTUL SE REPARĂ

Pentru economisirea materiilor prime s'au deschis numeroase ateliere de reparații:

Se repară umbrele, pălării, fermoare, se cârpesc ciorapii, etc.

Până în prezent nu s'au deschis ateliere pentru reparatul nasturilor și al șireturilor de ghete.

MAXIMUM 1.000 KW PE AN

Cei care întrebuințează mai mult de 1.000 kw pe an, vor plăti o taxă mai mare pentru consumul electric, și în unele cazuri, ei riscă să li se taie complet electricitatea (Notă: 1.000 kw pe an reprezintă aproximativ consumul a două becuri de 60 w, ce ard în continuu).

CRONICA PRESEI

AVEȚI MILĂ ȘI POMANĂ DE-O INDUSTRIE SĂRMANĂ!

"Fiecare capăt de sârmă are valoarea lui" scrie "Informația Bucurestiul"--9/23/85-- In curțile întreprinderilor s'au instalat cutii și cetățenii sunt îndemnați "pentru îndeplinirea sarcinilor de plan, înalt spirit gospodăresc" să doneze tot ce au și găsesc prin poduri și maidane:

"...fiecare bucățică de sârmă din aluminiu, cupru sau fier, fiecare rest de bandă laminată din oțel sunt sortate cu maximă atenție"...

Containerele din fotografie au fost instalate la poarta întreprinderii "Electoaparataj" (Foto "Inf. Buc.").

Cutii de cerșit...în spiritul patriotic revoluționar!

In unele cartiere curentul electric este întrerupt în timpul nopții.

Mulți își încălzesc casa cu lemne, deoarece în unele sectoare țevile de gaz au fost deconectate.

S'a dat ordin să nu se întrebuințeze un bec mai mare de 60w. (Un bec la o odaie, N.R.)

Pensionarii în timpul iernii, pe lângă statul la coadă mai au o funcție importantă: umblă prin parcuri ca să strângă crengi uscate.

"Tacâm de Iepure de casă" (un pachet cu cozi și capete)-18 lei kg . Același pachet cu "Antricoate de iepure de casă" - 73 lei kg.

Zahărul are o culoare brună și nu este dulce. O prăjitură, comestibilă, costă dela 8.50 lei în sus.

Oul-1.50-2.00 lei bucata.

Producția de grâu, porumb, arpacaș a fost doar jumătate din cea plănuită.

Mizeria din țară--scrie ziaristul Jackson Diehl în Washington Post--stă în contrast cu multitudinea de clădiri oficiale ce se ridică de-a lungul noului boulevard.

La cantina I.C. din Timișoara, la masa de prânz se servește, în exclusivitate un meniu vegetarian.

Alături de țigările "Kent" s'a introdus pe piață o nouă valută cu "termen limitat": "Oul"! Pentru 10 ouă poți obține un litru de lapte precum și alte bunătăți.

Rația științifică impusă de guvern are cel mai scăzut nivel proteinic nu numai din Europa, dar chiar față de multe țări "în curs de dezvoltare".

1 kg . carne de porc-37 lei. Carnea propriu zisă e doar 2-300 de grame, restul sunt oase și grăsime.

Magazinele alimentare sunt pline de conserve.

"Elena," uraganul care a bântuit pe coasta de răsărit a Americii, a apărut în ziare fără nume... "o amenințare și o primejdie pentru populație, etc."; poporul ar fi înțeles că-i vorba de cealaltă "Elena".

Minerii din Anina au întors din drum câteva camioane TIR care transportau carne în străinătate. Ei au distribuit carnea populației locale. Incidentul s'a întâmplat în luna Septembrie; ziarele n'au scris nimic.

A avut loc la București o expoziție a porțelanurilor. Unele obiecte sunt de aproape o mie de ani și au fost descoperite datorită săpăturilor arheologice.

La Crematoriul din București, din motive de lipsă de energie, sunt arse mai multe cadavre deodată.

Cei care se opun regimului nu-s condamnați pentru delict politic, ci sunt condamnați ca hoții și criminalii, sub legea dreptului comun.

RSR a vândut în Statele Unite (anul 1984) marfă de $974 milioane, dar a importat din U.S.A. marfă de numai $246 milioane.

Stelian Marin, ministru de finanțe, spune că datoria externă a țării este acuma numai de $6.4 bilioane.

Uniunea Artiștilor a organizat un concurs de afișe cu tema: "Avantajele Economiei la C.E.C." Asta ne dă a înțelege că omul, dacă are bani, preferă să-i cheltuiască.

Opera Română a împlinit 100 de ani. Nu s'a inscenat aproape nimic nou, repertoriul rămânând același: "Rigoletto", "Aida" "Faust" și "Otello."

Pe lângă facultatea de medicină din Craiova s'a înființat primul muzeu românesc de istoria medicinei și farmaciei.

După 5 ani de pregătire, a ieșit pe bandă rulantă primul automobil "Dacia 500-Lastun". O mașină de foarte mic litraj, tip popular și ușor de întreținut. Mașina are doi cilindri și funcționează în patru timpi și are 22.3 C.P.

Chinezii care sosesc în Franța clandestin au ca punct de transbordare Bucureștiul.

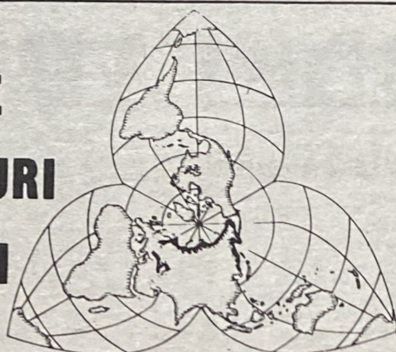
Până în prezent au plecat din RSR 380 de mii de Evrei.

Alături de multe biserici și monumente istorice a fost plănuită și dărâmarea sinagogii Malbim. Până în prezent rabinul Rosen a obținut amânarea distrugerii.

Costul Canalului Dunărea-Marea Neagră a fost estimat la $252 milioane, plătiți în valută forte, plus 60 miliarde lei.

Flota de pescuit oceanică numără 55 de nave, dar lipsesc piesele de schimb, consumă--în părerea SG--**prea mult combustibil și stă prea mult neutilizată.**

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de ARGUS

INTÂLNIREA REAGAN-GORBACIOV

RONALD REAGAN MIHAIL GORBACIOV

Mult trâmbițata întâlnire dintre șefii celor două mari puteri, președintele Ronald Reagan al Statelor Unite și Tarul Roșu Mihail Gorbaciov nu s'a soldat cu vreo concesiune majoră în ceprivește reducerea armamentului nuclear.

Am putea spune că în afară de unele mici acorduri ca: accelerarea negocierilor pentru reducerea înarmării, schimburi culturale, deschidere de noi consulate, de noi curse aeriene și în fine, de viitoare întâlniri, Conferința dela Geneva din luna Noembrie a.c., nu a produs nimic pozitiv.

Trucul sovietic al "reducerii substanțiale" a armelor ofensive, condiționată de renunțarea la programul Inițiativei Strategice de Apărare (S.D.I.) sau "Star Wars" cum este cunoscut, nu a reușit să înșele clar viziunea președintelui Reagan.

Considerăm că singura realizare a acestei conferințe este hotărîrea ca cei doi șefi de state să se întâlnească încă de două ori. După toate probabilitățile, aceste întâlniri nu vor putea avea loc decât la sfârșitul anului 1987.

După o perioadă de mai bine de 6 ani, Conferința dela Geneva dintre reprezentanții celor două mari puteri a durat 15 ore de discuții private și conferințe publice, pe un ton ce a variat dela politețe la sarcasm, cu întrebări directe.

Conferința s'a încheiat cu un comunicat final de 4 pagini și jumătate, semnat de Ronald Reagan și Mihail Gorbaciov. In acest comunicat nu se poate vorbi de un spirit al Genevei, ca în anii 1972 și 1975.

Noi ne întrebăm cum de nu a fost menționat în comunicatul oficial problema abuzurilor "Drepturilor Omului" în imperiul Uniunii Sovietice cât și în țările satelite lui.

Nu au fost de asemenea menționate confruntările și prezența trupelor sovietice în Afganistan, Angola, Etiopia, Capoceea, El Salvador și Nicaragua.

A ZECEA ANIVERSARE A MORȚII LUI FRANCO

Madrid, 21 Noembrie 1985. Mii de partizani ai Generalissimului Francisco Franco s'au reunit în Valle de los Caidos pentru a comemora cea de a zecea aniversare a morții fostului șef al glorioasei armate naționaliste din timpul războiului civil și mai apoi șef al statului pe o perioadă de aproape patru decenii.

In biserica din Valle de los Caidos, în care se găsește înmormântat Franco, (Valea celor Căzuți, unde încă pe timpul lui Franco s'a săpat în munte un imens mausoleu pentru toți cei căzuți în cruciada de eliberare a Spaniei) s'a celebrat o slujbă solemnă la care a participat Doamna Franco însoțită de fiica și ginerele - Marquizul do Villaverde - multe personalități ale guvernării lui Franco, precum și o sumedenie de ofițeri superiori. Prezentă a fost și televiziunea spaniolă, stațiunile de radio, patru programe de televiziune străine și o mulțime de corespondenți spanioli și străini.

Mulțimea a salutat sosirea Doamnei Franco cu brațul ridicat, strigând: Franco, Franco prezent! Cu această ocazie stațiunea de radio SER a făcut o anchetă în care mai bine de jumătate din cei 30.000 de interogați au declarat că simt lipsa lui Franco.

Tot astăzi în întreaga Spanie au avut loc astfel de comemorări, iar pentru duminica următoare s'a programat o vastă demonstrație pe străzile Madridului, la care vor participa mii de falangiști ca încheiere a vastului program de comemorare a morții lui Francisco Franco.

TREBUE SĂ LUPȚI PENTRU DREPTURI

Savantul german Dr. Arthur Rudolf, a dat un interviu publicației americane "The San Jose Mercury News", în care regretă faptul că a renunțat la cetățenia americană și s'a întors în Germania.

După cum se știe, Arthur Rudolf, este cel care alături de Wernher von Braun a creat rachetele germane de tip V1 și V2, în timpul celui de al doilea război mondial. Aduși în Statele Unite, după terminarea războiului, ei au dezvoltat Centrul spațial dela NASA, iar Rudolf a condus planul Saturn 5, care a dus primii astronauți din lume, pe lună. Decorat cu cele mai înalte distincții americane, doctorului Rudolf - acum în vârstă de 78 de ani - i se pregătea un jignitor proces, de genul celui întreprins împotriva Arhiepiscopului Trifa.

Profund afectat de atâta nedreptate, savantul german nu a așteptat să intre în dezbateri, a renunțat la cetățenia americană și a plecat în vechea sa patrie.

Văzând mai târziu întreaga șubrezenie a falselor acuzații, el a declarat: - "Am fost un naiv că n'am acceptat judecata și lupta împotriva deportării."

Un nou caz de carență și o nouă eroare a sistemului juridic american, unde anchetatorii și criminalii împotriva drepturilor omului, de sub regimurile comuniste, sunt primiți cu onoruri, iar cei care au jertfit pentru America, sunt izgoniți în lumea largă...

NOUL AMBASADOR AL STATELOR UNITE ÎN CANADA

Thomas Niles

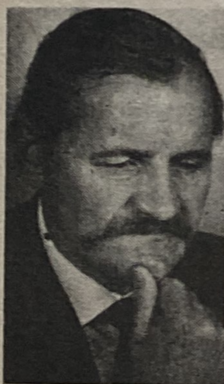
Noul ambasador al USA în Canada are o reputație de a fi o mare capacitate în cariera de diplomat. El este cunoscut ca un expert în problemele Est-Vest și ale NATO.

Numirea lui Thomas Niles ca succesor al fostului ambasador în Canada, Paul Robinson, este foarte mult discutată în cercurile din Washington.

STATUIA LIBERTĂȚII LA LICITAȚIE

Se va scoate la licitație Statuia Libertății? -Da! a răspuns Tim Rauch, pentrucă nu a plătit notele de plată pentru apa consumată de complexul din interiorul insulei și Administrația statuii. Suma datorată către Jersey City, pentru apa neplătită din 1982, se ridică la valoarea de 958.000,00 de dolari. Nu! a răspuns primarul orașului Jersey City, domnul Anthony Cucci, "atâta timp cât voi fi eu primar, asta nu se va întâmpla". "A vinde la licitație Statuia Libertății, este a-ți vinde bunica și acest act este anti-american" - a mai spus primarul Cucci. Perceptorul însă o ține una: - Legea e lege.

CARUSELUL SPIONILOR SAU VLASOV REDIVIVA?

Vitaly S. Yurchenko

Alte cazuri de spionaj comunist difuzate și ultra difuzate. După cazul Walker Jr. care dacă nu era divulgat de nevastă-sa mai lucra mult și bine, a apărut cazul Yurcenko.

Cunoscutul spion KGB Vitali Yurcenko, după ce dezertează în luna August crt. dela Ruși și cere azil în Statele Unite, la numai trei luni, se întoarce la ambasada sovietică din Washington și le dă cu tifla Americanilor, scriindu-le un bilețel: "Mă veți vedea la T.V. la conferința de presă". S'au cheltuit timp și bani de către toate posturile de T.V. americane să transmită "isprava" spionului, după care a fost lăsat să plece de bună voie și nesilit de nimeni, în paradisul sovietic. Nu discutăm aici faptul că pentru manifestațiile anticomuniste ale refugiaților de sub Cortina de fier nu se găsește un minut liber la televiziune. Ne întrebăm doar dece în preajma întâlnirii Reagan-Gorbaciov, s'a făcut atâta vâlvă pentru discreditarea serviciilor de informații americane? Cine are interesul s'o facă?

Alte cazuri care ne amintesc de cruzimea cu care luptătorii anticomuniști din armata Generalului Vlasov au fost predați lui Stalin, care i-a măcelărit până la unul. Marinarul sovietic de origine ucraineană, Medved, a riscat de două ori înnecul, aruncându-se în apa rece a fluviului Missisipi, pentru a cere refugiu în Statele Unite. Cu o neînțeleasă de nimeni procedură, a fost dat înapoi Rușilor. Un soldat sovietic din Afganistan, își riscă viața să ajungă la ambasada americană din Kabul, dar tot misterios, după ce vin Rușii să stea de vorbă cu el, este dat înapoi Rușilor. Amândoi s'au "răzgândit" după ce au luat contact cu Sovieticii. Quo Vadis America?

DE CE SĂ FIM MAI TARI?

Un diplomat Vest german, a declarat la Bonn, că Statele Unite au promis că vor renunța la dezvoltarea "Războiului stelar", dacă sistemul actual de apărare ar schimba balanța armamentului, ceea ce i-ar face pe Ruși să treacă la un masiv sistem de înarmare. De ce să fim tari, dacă Rușii se supără? Cine poate pricepe acest gen de politică, să ne explice și nouă......

PACE ȘI PRIETENIE

Avioanele americane s'au ridicat de patru ori dela sol, în opt zile, pentru a respinge bombardierele sovietice care au violat teritoriul Statelor Unite în Alaska, a declarat un purtător de cuvânt american.

BISERICA CATOLICĂ

Pe data de 24 Noembrie a.c., 165 de Episcopi și Arhiepiscopi au luat parte la Sfânta Slujbă oficiată de Sanctitatea Sa Papa Ioan al II-lea în Biserica Sf. Petru din Roma, cu ocazia deschiderii "Sinodului Extraordinar". Acest Sinod va analiza reformele făcute acum 20 de ani de către cel de al doilea "Consiliu al Vaticanului".

Cronica internațională

QUO VADIS, FRANȚA?-QUO VADIS, GERMANIA?

-un punct de vedere românesc-

——Constantin MAREȘ——

Este un fapt cert acela că majoritatea Românilor care s'au expatriat în ultimile decenii au preferat să se stabilească în Europa și mai ales în Franța și Germania.

Pentru Franța pleda o afinitate de cultură, nostalgia Parisului, cunoașterea limbii sau cel puțin, convingerea unei rapide însușiri a acesteia, stabilirea anterioară a unor rude sau cunoscuți. Pentru Germania pleda mirajul expansiunii economice a anilor 50-60 precum și facilitatea cu care mulți și-au dovedit origini germane, aducătoare de ajutoare, despăgubiri și pensii. Cât privește Sașii și Svabii, aceștia părăsiseră cu secole în urmă pământurile germane din cauza sărăciei și în anii noștri părăsesc fosta Dacia Felix, din cauza sărăcirii.

La finele anilor 70, începutul anilor 80, s'a constatat o tendință de a pătrunde în Elveția, țară care în acea vreme avea porțile deschise și manifesta generozitate în acordarea ajutoarelor sociale, fenomene ce astăzi aparțin mai degrabă domeniului memorialistic.

In aceste condiții și manifestarea preocupărilor politice în pribegie s'a făcut în mod preponderent în Europa, cu accente franco-germane. La aceasta a contribuit în oarecare măsură și faptul că exilații cărora li se recunoștea statutul de refugiat politic aveau posibilitatea să călătorească fără viză, în mod practic, în toate statele vestului european, dela Capul Nord și până în Sicilia.

Majoritatea activităților cu caracter politic s'a înscris în spațiul european, cu deosebire în Franța și Germania, tot aici aveau să se nască, -și majoritatea să dispară, -diverse comitete și comiții care concurau în cursa pentru "distrugerea comunismului și eliberarea țării". In acest timp, regimurile comuniste din Răsărit se consolidau. Două din ele se mențin fără prezența Armatei Roșii, unul la București, altul la Tirana, ba cel din urmă realizând o echi-ostilitate actuală și față de Moscova și față de Peking.

Convingerii dominante din anii 40-50 într'o eliberare americană i-au urmat în Uniunea Sovietică fabricarea bombei cu hidrogen iar în România, Aiudul și Canalul. Fonduri valutare mari pentru o țară mică și o emigrație foarte mică, depuse în Occident din prevederea mareșalului Antonescu, au luat destinații sumbre ce nu constituie o pagină de glorie pentru prestigiul românesc. Ultimile cuiburi de rezistență patriotardă s'au topit la soarele destinderii care a avut și defectul să producă secarea izvoarelor din care țâșneau subsidii. Europa plutea în oceanul miturilor. Anglia devenea o țară mică, Franța o putere gonită din Indochina și Algeria, iar Germania, la un moment dat cea mai mare putere militară a lumii, intra pe poarta principală a comerțului internațional, se refăcea și desfăcea produsele, lipsită de armament atomic, posedat de India, putând ridica o armată cu un moral discutabil și ca putere de apărare, comparabilă cu cea elvețiană.

Cei din exilul românesc puneau însă în continuare accentul pe Europa, preferând să uite că dacă Europa occidentală reușește să cunoască atât pacea cât și libertatea, aceasta se datorește umbrelei atomice americane și prezenței trupelor americane pe malul râului Werra și la zidul Berlinului. In timp ce gravitatea politicii mondiale își mutase centrele pe malurile fluviilor Potomac și Moscova, exilul românesc continua să caute dezlegările viitorului în valurile Senei și Rinului.

Dacă rolul Franței și Germaniei s'a redus considerabil, nu este mai puțin adevărat însă că **poziția**, structura și tendințele din aceste țări pot interveni cu o pondere în fapt disproporționată față de reala lor importanță, datorită strânselor legături dintre ele, dar mai ales faptului că Germania, mare exportatoare de automobile Volkswagen și mică putere politică, continuă însă prin poziție să joace un rol de placă turnantă. Apoi, să nu uităm că în 1914, mica Serbie și târgușorul Sarajevo au aprins butoiul cu pulbere.

In urmă cu patru ani, atât Franța cât și Germania Federală erau conduse de guverne cu preponderență socialistă. La Paris, partidul socialist se aliase cu cel comunist, fără ajutorul **căruia niciodată candidatul** Mitterrand nu ar fi ajuns președintele Franței. La Bonn, partidul socialist era aliat cu cel democrat-liber care se auto-intitulează și liberal. In fapt, politica socialistă franceză după răsunătoare eșecuri s'a transformat într'una social-democrată, care începuse să fie aplicată încă de Giscard d'Estaing; cât despre guvernul de centru care conduce Germania în prezent, continuă aproape fidel politica internă și externă practicată în trecut de fostul cancelar Schmidt, care, nu trebue uitat, prin popularitatea și prestigiul de care se bucura, a girat excepționala alunecare spre stânga a partidului său socialist. De un rafinament politic tradițional, cu toate eclipsele sale, poporul francez a priceput repede marea greșeală din 1981. De atunci, socialo-comuniștii francezi nu au pierdut nici o ocazie să scadă în popularitate și să adune nu numai eșecurile, dar și deseori, recunoașterea lor. Filo-comunistului Mauroy i-a urmat la președenția guvernului o figură mai fotogenică, Laurent Fabius. Un rol determinant l-au jucat însă leaderii opoziției, de centru și dreapta. Pe lângă cei trei "cavaleri", Chirac, Barre și Giscard, au apărut oameni noi, mai tineri, cum ar fi Toubon și Leotard. Opinia publică franceză a reacționat constant și pozitiv.

Cu totul alta este situația în Germania Federală. Guvernul de centru, lipsit de mari talente, a scăzut constant în popularitate, în timp ce partidul socialist, lipsit de aportul lui Schmidt, a câștigat triumfal alegerile din landurile Saar și renano-westfalic, iar în landul Hessa, guvernul socialist condus de un activist de partid având ca meserie de bază zidăria, se menține datorită sprijinului condiționat dat de așa zișii "verzi-ecologiști". Această formație, cripto-comunistă, nu are în fond absolut nimic comun cu mediul înconjurător, principalele sale puncte programatice urmărind alungarea Americanilor, retragerea Germaniei din NATO, **desființarea serviciilor de** apărare și contraspionaj, renunțarea la armata germană și la specificul industrial al țării. Sondajele arată că dacă în toamna 1985 sau iarna 1985-86 ar avea loc alegeri în Republica Federală, noul guvern ar fi compus din reprezentanții aripii de stânga a partidului socialist (care între timp a suferit amputarea celeilalte aripi), în alianță cu cripto-comuniștii.

Ce se întâmplă, în aceste condiții, cu exilul românesc? Mai întâi se constată un fapt nou. Majoritatea noilor sosiți din țară, în special oamenii tineri și foarte tineri, sunt lipsiți de preocupări politice și interesați doar de statutul material personal. Europei, îi preferă America, pe cât se poate Statele Unite. La aceasta contribuie și faptul că, spre deosebire de "vechiul exil", mulți tineri cunosc limba engleză. Cei cu origini germane, rămân în Germania, toți în cea apuseană, nici unul în cea răsăriteană, chiar dacă au rude în acea parte. Motivarea este mai mult economică, decât politică.

Unora li s'a părut ciudat faptul că Românii stabiliți în Germania Federală au acordat - și acordă în continuare, - în cea mai mare parte, atunci când au dreptul să o facă, votul partidelor de stânga. Există mai multe explicații la aceasta. Unii au avut în Republica Socialistă România funcții în partid și în administrație, deci intervine și un reflex. Mulți au acte de germanitate discutabilă, frecventează ambasada și bisericile Bucureștiului, fac dese vizite în țară (dacă nu mai pot de dorul republicii, de ce au părăsit-o?), sau își trimit copiii să studieze acolo. Ori, organele de securitate le cunosc prea bine adevăratele origini și oricând pot exercita presiuni asupra lor. In rândurile acestora s'a creat un adevărat curent de opinie că trebue să voteze la **stânga,** așa cum o făceau și în adunările de partid, sau în plenarele în care condamnau "intervenția americană" în Coreea sau Vietnam. Si apoi, oricât ar fi votul de secret, nu se știe niciodată...

In Franța pribegii români nu numai că s'au identificat cu partidele de centru și de dreapta, dar au dovedit și un mult mai mare interes pentru problemele românești, de acasă și din exil. Este drept, că mai ușor găsești soției o bunică săsoaică la Sibiu, decât una bretonă, care, oricum, nu dă dreptul nici la chilipiruri sau rente. In casele Românilor din Franța am văzut biblioteci cu multe cărți de preocupare economică și politică anti-**marxistă, în timp ce** majoritatea Românilor din Germania, atunci când se dedau lecturii, cumpără periodice dezinformaționiste, manifestând o largă înțelegere pentru Kremlin și furioase tendințe anti-americane, cum sunt, la loc de frunte, "Stern" sau "Spiegel". La aceasta, contribuie, desigur, și rolul intelectualității din țările respective, cu un puternic reviriment liberal-conservator în Franța și cu tendință constantă de stânga în Germania.

Fără îndoială că exilul românesc nu poate deter**mina sensurile majore în** care se direcționează Franța și Germania. Fără îndoială că factorul determinant este între Pacific și Atlantic, nu pe malurile Rinului. Dar dacă e bătrână, Europa nu e încă senilă. Dacă partidul comunist american este inexistent, cel din **Franța recoltează încă** peste 10% din voturi, formațiile cripto-comuniste din Germania, tind la același scor, iar în ambele țări, socialiștii s'au arătat dispuși să cocheteze cu cei care reprezintă interesele Moscovei.

Quo vadis, Franța, quo vadis, Germania, și mai ales,-o întrebare pur românească,-quo **vadis,** pribeag român, din aceste țări? □

Efemeride

Cu o lună înainte de Crăciun, toate posturile de radio, toate programele de televiziune, toate difuzoarele din magazine, ne aduc armonioasa muzică a cântecelor închinate Nașterii Mântuitorului, care pe aici se cheamă "Carols" iar noi le spuneam colinde și le asociam cu încă multe altele. Discuri, casete felicitări, jucării și cadouri, păduri de brazi proaspăt tăiați ca și alții de plastic imitând tradiționalul Christmas tree, au umplut vitrinele și rafturile magazinelor.

Sunt sărbători adânc simțite în partea de lume rămasă **încă profund creștină. Măreața Naștere**, a asimilat toate sărbătorile dinaintea creștinismului, dela latinescul calatio, la veșnicul verdele brad, adus de popoarele nordice și implementat în tradiția creștină.

Vânatul de căprioare, iepurașii, săniile cu zurgălăi, colacii, covrigii, nucile, sacrificarea porcului cu abundența de cârnați, caltaboși, sarmale, etc. sunt elemente aduse de fiecare popor, la îmbogățirea tradiției creștine, legată de Nașterea Domnului. **Orice** manifestare oricât de grandioasă, dela giganții brazi luminați feeric, din piețele marilor metropole până la uluitoarele puneri în scenă de teatre, opere și cinematografie, ni se par normale, pentrucă orice manifestare omenească nu poate reda pe deplin, fericirea dăruită de Dumnezeu omenirii, prin întruparea Fiului Său.

Si uităm -ireversibil, cum spune poetul.

Pentrucă în ce fel am numi faptul nesolidarizării noastre cu suferința celor din țară, care în aceste zile de mare bucurie -pentru noi- ei sunt biciuți de vânt și de oameni, să-și îndeplinească sarcinile de plan "nerealizate", expresie a celei mai atroce sclavii, căzută peste o parte din omenire, datorită în mare măsură, conducătorilor acestor țări din Apus, care sărbătoresc cu atâta fast, Crăciunul.

Peste țările căzute sub comunism și în special peste România, s'a așternut o Siberie bolșevică, de le îngheață oamenilor, sângele în vine. Câți din Români își mai amintesc de ultimul an al colindelor românești? Coruri de elevi dela clasa cea mai mică până la ultima clasă de liceu, corurile studențești și coruri de profesioniști, alături de colindători din toate părțile țării, s'au perindat atunci prin fața microfoanelor și au adus -într'o nespus de bogată culegere- atâta material din cultura unui popor, fără alt competitor în materie.

Colindele românești vin din adâncul istoriei, unele din ele amintind de epoca bronzului "un pat tare, din fier galben". Mândria și originalitatea colindătorilor erau atât de mari, încât în unele regiuni ale țării, fiecare sat își avea un colind al său, pe lângă variantele de colinde: pentru flăcăi, pentru fete mari, pentru tineri însurăței, pentru nou născut, pentru părinți, pentru bunici și încă multe altele. Ce s'a ales din această imensă bogăție? Ne aminitim doar de anii din urmă, când puii de țigani inundau tramvaiele cu: "Intr'o zi de Joi la vale"...unde "la un colț de cotitură"...se făcea o tranzacție sclavagistă: "să cumpăr un copilaș". Oamenii le dădeau și acestora câte un bănuț, până a venit "ochiul vigilent al partidului" și activiștii cu șepci pe cap sau alții cu haine de piele, îi luau pe țigănuși la goană și-i dădeau jos din tramvaie.

Hidoșenia bolșevică a vrut să înlocuiască pe Moș Crăciun cu marxistul Moș Gerilă, implant polar sovietic pe sufletul creștinilor latini, respins ca orice **implant nedorit, de sănătatea spiritului românesc.**

Au venit anii negri ai neverosimilului! Fostul ucenic de cizmar și agramata țesătoare din Ferentari, au ajuns printr'un straniu joc al hazardului, pe scaunul Marelui Carol I și al reginei Carmen Sylva, spurcând cu prezența lor Palatul dela Cotroceni, unde Ferdinand cel Loial și frumoasa Maria, proiectau o altă viziune pentru împlinita de ei, România Mare. Vederea roșie a sinistrului cuplu se împiedica de turlele bisericilor -mărturii de credință și istorie- iar cântecul colindelor, întuneca răgetul Internaționalei.

Scria Vintilă Horia că "până și Tătarii au avut o justificare".

Comuniștii din țară -mai păgâni decât toți păgânii și mai barbari decât toți barbarii- nu respectă nimic, distrug totul, pentruca trecerea lor în cronici să nu fie întrecută nici de holeră, nici de ciumă.

Ultimul an -cel mai groaznic- i-a înghețat pe oameni în casă, plângând la masa goală de Crăciun.

La Sărbătoarea Nașterii Domnului din acest an, îți vei aduce aminte frate, și de frații noștri din țară și vei aprinde o lumânare pentru sănătatea lor? Biserica Tăcerii ne cheamă să ne rugăm pentru ei, iar un colind mai demult ne îndeamnă de pe vremuri:

"Si nu uita că ești creștin
Române, și fii bun",
pentrucă astăzi, când în "țara vinului și-a pâinii",
ai noștri stau zgribuliți, fără mâncare și fără foc,
toată țara a ajuns cum spunea același colind:
"Dar sunt bordeie fără foc
și mâine-i Moș Crăciun".

CRONICA VREMII

VINA DE A FI FĂCUT ISTORIE ROMÂNEASCĂ

Ion BOIERU

Aşa a spus Vasile Marin la un proces al unor tineri legionari: "Iată marea vină a tineretului. Vina de a fi făcut istorie românească." Aceste vorbe ale eroului mort pentru apărarea creştinătăţii, în Spania, ne dezleagă şi taina uciderii lui Corneliu Codreanu, Căpitanul tineretului legionar, şi a celor 13 însoţitori ai lui, în noaptea de Sfântul Andrei, din 1938. Au fost ucişi fără lege, în miez de noapte, pe furiş, de către cei ce erau străini de sufletul românesc, de către cei ce au trădat neamul românesc, de către "lumea prăvălitorilor de neam".

Impotriva acestora s'a ridicat tineretul român - "lumea tineretului creştin, disciplinat şi crescut în ideea jertfei pentru patrie. Tineretul acesta care îşi extrage sucul de viaţă din tradiţiile sfinte ale neamului şi care se înfrăţeşte în gând şi faptă cu voievozii. Lumea destinului românesc". (Vasile Marin, 1936).

Acest tineret voia să facă istorie românească. Dar clica guvernanţilor, încărcaţi cu păcate grele, n'a putut înţelege aspiraţiile acestui tineret şi a pornit război împotriva sa. Iată ce spune însuşi **Corneliu Codreanu:**

"De pretutindeni - stat, guverne, autorităţi, profesori, senate universitare, rectori, partide politice - de mai mulţi ani, au pornit o acţiune de război în contra tineretului. Toate preocupările se îndreaptă fără milă pe linia de izbăvire a tineretului, pentru păcatul de a avea o credinţă a sa.

Această acţiune, dusă de oameni cu multe păcate faţă de ţară (pentrucă au condus-o în repetate rânduri şi au adus-o unde este) împotriva unui tineret fără păcate - pentrucă de abia acum păşeşte în viaţă şi nu poartă nici o răspundere, deoarece n'a avut nici un cuvânt în conducerea ţării - este o mare injustiţie.

Coaliţia oamenilor cu păcate faţă de neam pentru izbirea şi nimicirea celor fără păcate, este ceva care ne indignează şi revoltă orice conştiinţă cinstită". - 1937.

Cu toate izbirile "oficialilor", **deci ale celor ce** se găseau la conducerea ţării, prin intermediul unei false democraţii, tineretul român, sub conducerea lui Corneliu Codreanu a câştigat sufletul întregii ţări. Tara întreagă era dornică să-şi găsească o nouă cale de viaţă istorică şi era entuziasmată de idealurile tinerilor care se ridicaseră din popor şi se dăruiau pentru popor, pentru un viitor, o ţară "ca soarele sfânt de pe cer".

După zece ani de războire, între cele două lumi: cea a "prăvălitorilor de neam" şi cea a tineretului legionar, poporul român a decis, cu fermitate şi încredere; a ales calea legionară, în ciuda tuturor uneltirilor vrăjmaşe.

"Si acum, la zece ani, când vom fi făcut bilanţul acestor uneltiri, acestor chinuri, acestor umilinţe, acestor incercări de nimicire ne vom intoarce patru din cei cinci dela început şi vom spune vrăjmaşilor noştri:

In zece ani rezultatul uneltirilor voastre este acesta:

Suntem un milion!

Un milion de suflete, de femei, de copii, de bărbaţi şi bătrâni, care au o credinţă nouă, care trăiesc, care luptă, care jertfesc sub steag legionar, care **aşteaptă România legionară** şi cred intr'însa.

Unde vă este biruinţa? Si unde vă va fi biruinţa? Căci dacă n'aţi putut nimici cinci, cum veţi mai putea nimici de două sute de mii de ori câte cinci?" - 1937. (Corneliu Codreanu).

Singura biruinţă, care era posibilă, pentru cei fără lege şi Dumnezeu, era uciderea. Si au ucis, pe întuneric, în noaptea Sfântului Andrei, **căci** se temeau de o "ţară ca soarele sfânt de pe cer" şi de judecata dreaptă a legilor şi omeniei româneşti. Au ucis cu furii, căci nu aveau nici o lege morală, nici o credinţă şi nici un ideal românesc.

Au ucis un Căpitan şi treisprezece dintre ai săi, în speranţa că vor lichida o generaţie întreagă şi, apoi, multe alte, mai târziu, căci vor fi lipsite de "învăţător".

Toţi ucigaşii şi acoliţii lor s'au prăbuşit, după aceea, şi au dispărut, undeva, pe la periferiile vieţii româneşti. Corneliu Codreanu şi elita legionară a rămas însă, în istorie, făcând istorie, istorie românească.

Aşa a vrut Dumnezeu, să binecuvânteze pe cei ce îşi iubeau neamul şi erau gata de jertfă, în numele lui. Poate cel mai impresionant moment din istoria legionară a fost acela, când, după 1944, o nouă generaţie de tineri - din **liceu şi universitate - a apărut în ţara românească, cu însemnul** de legionari. Ei n'au cunoscut pe Corneliu Codreanu, dar s'au adăpat **la învăţăturile sale - transmise prin tradiţie orală** sau lecturi - şi s'au invrăjbit să apere tot ce este românesc şi să se opună regimului comunist, străin şi invadator, cu un spirit de jertfă legendar. Tineretul acesta, legionar, i-a îngrozit pe comunişti, iar partizanii legionari din Munţii **Făgăraşului** -toţi tineri, studenţi, fraţi de cruce şi ţărani - au dat măsura celor mai eroice involburări anticomuniste, din ţară; măsura celui mai autentic românism.

Corneliu Codreanu şi multe mii de legionari au murit sub prigonirea vrăjmaşă a unor călăi şi necredincioşi. Dar, jertfa lor rămâne ca un îndreptar pentru neamul românesc. Căci jertfa este roditoare; în spirit şi credinţă. Aşa se nasc, cresc şi luptă elitele.

Elita legionară s'a format prin învăţătura lui Corneliu Codreanu: "Permanentă jertfire, în slujba neamului". Aceasta este distincţia elitei legionare, care a fost în stare să înfrunte şi să confrunte - în ordinul zecilor de mii - toată prăvălia diavolului: comunismul, în temniţele din ţară. De aceea, comuniştii români n'au **putut şi nu vor fi în stare, niciodată să distrugă spiritul legionar din ţară. N'au putut la Aiud, Jilava, Suceava,** Uranus, Piteşti, Gherla, Târgul Ocna, Canal, sau în beciurile securităţii. Si nut pot nici astăzi, în şcoli, universităţi, mine, fabrici sau în satele şi oraşele ţării.

Pretutindeni, în ţară, lumea se roagă, crede în Dumnezeu şi speră, trăieşte cu o speranţă vie, în dărâmarea "imperiului tiranic" al comunismului.

Lumea românească trăieşte în spirit şi crede în izbăvirea de comunism. Se opune comunismului, în spirit; nu are nici un fel de ataşament sau aderenţă faţă de marxism-leninism, sau alte baliverne de soiul acesta. Această lume românească se găseşte în permanentă opoziţie faţă de comunism, aşa cum a aşezat şi Corneliu Codreanu tineretul legionar dintru începutul începuturilor.

Astăzi, la împlinirea celor 47 de ani dela uciderea mişelească a lui Corneliu Codreanu şi a celor treisprezece camarazi ai săi, înţelegem roadele şi semnificaţiile jertfei acesteia, mai profund şi pe o dimensiune spirituală, **alta decât cea a istoriei. Simple şi limitate.**

In ciuda intenţiilor, pe care le-au avut ucigaşii lui Corneliu Codreanu, personalitatea, învăţătura şi idealurile sale, au rodit, şi-au câştigat adevărata lor demnitate şi noimă - în cuprinsul spiritualităţii româneşti.

Amintirea Căpitanului a dăinuit şi va dăinui, în conştiinţa românească, dincolo de mormântul lui. Mai ales, va dăinui învăţătura lui, şi spiritul de jertfă pentru neamul românesc.

Singura lui vină "a fost de a fi făcut istorie românească". O vină roditoare. □

NOTE SI COMENTARII

"DIN RUSIA CU URĂ"

READER'S DIGEST, cel mai popular şi răspândit **magazin lunar american, publică în numărul său din** luna Noembrie a anului 1985, sub semnătura d-lui John Barron, un articol cutremurător, întitulat: FROM RUSSIA, WITH HATE.

Iată mai jos - în traducere - începutul acestui documentat articol:

"Pe o coastă de deal din Afganistan, într'o dimineaţă de vară a anului 1984, Narainjan în vârstă de zece ani, păstorea o turmă de oi. Aerul pur al înălţimilor **era** îmbălsămat, văile liniştite, iar războiul părea departe."

"In căutarea unui miel ce se rătăcise de turmă, Narainjan vede ceva foarte frumos în iarbă. Alb şi strălucind în lumina soarelui, arătând ca o cutie de păstrat **giuvaeruri.** Dar, în momentul când o ridică, cutia explodează."

"Un alt cioban, îl găseşte pe Narainjan, două ore mai târziu, în stare de inconştienţă. Mâna stângă-i era o masă informă de carne, iar din mâna-i dreaptă, mai avea doar degetul mic şi jumătate din cel arătător. Abia după trei zile, membrii grupului luptătorilor afganistani pentru libertate, MOJAHEDIN, reuşesc să-l ducă pe ascuns într'un spital din Kabul, capitala de sub ocupaţia sovietică a Afganistanului, unde un chirurg îi amputează mâna stângă."

"Incapabil de a mai purta un toiag sau de a arunca vreo piatră, **Narainjan** nu va mai putea fi niciodată cioban"...

Această tristă şi înfiorătoare poveste a ciobănaşului afganistan Narainjan, nu este singura de acest fel. Căci, după cum afirmă mai departe dl. John Barron în respectivul articol: doctorii dela Spitalul Chirurgical Afgan din Peshavar din **Pakistan** din apropiata graniţă cu Afganistanul şi din mărturiile medicilor Corpului Medical Internaţional, compus din voluntari de diferite naţiuni, care-şi riscă propria lor viaţă, pentru a salva pe alţii, au raportat sute şi mii de asemenea cazuri de crime comise de către trupele **de ocupaţie ruseşti, de o barbarie absolut de neînchipuit,** împotriva, nu a celor ce se află în luptă dreaptă cu ei, ci, împotriva copiilor lor.

De ce anume duc muscalii un asemenea impertinent şi inuman război?...

Răspunsul nu poate fi decât unul şi singurul, că anume, Rusia Sovietică şi-a găsit în cele din urmă, Vietnamul ei, în Afganistan, angajându-se intr'un război pe care nu-l pot nici termina şi nici câştiga, atâta timp cât se izbeşte de rezistenţa băştinaşilor, ce nu concep, cu preţul vieţii lor, absurda doctrină marxist-leninistă, depăşită de istorie şi absolut contradictorie credinţei lor religioase.

Cu toate că, în cadrul acestei rubrici am dat în vileag această **abominabilă** crimă sovietică, absolut inumană, împotriva inocenţilor copii din Afganistan, lansând jucării în formă de automobile, avioane, **păpuşi, etc., încărcate cu explozive, revenim de data** aceasta asupra acestui subiect, dat fiind faptul că, în interviul acordat de Preşedintele Statelor Unite, Ronald Reagan ziariştilor sovietici, publicat cu întârziere de către presa sovietică, au fost comise unele **aşa zise "erori de traducere" pe această temă. Astfel,** în ziarul CHICAGO SUN-TIMES din 5 Noembrie, citim următoarele: "Dat fiind faptul că au fost omise anumite fraze în legătură cu războiul civil din Afganistan (din cele afirmate de Preş. Ronald Reagan), cititorii sovietici au rămas cu impresia că nu Rusia, ci Statele Unite sunt cele care aruncă jucării explozive cu intenţia de a răni copiii din Afganistan şi că Preşedintele Ronald Reagan, se mândreşte cu asta..."

Ce ruşine, ce absolut mare şi impertinentă ruşine din partea presei oficiale a guvernului comunist al Rusiei Sovietice, care, aflându-se cu "musca pe căciulă", încearcă să arunce această abominabilă crimă, de necrezut şi de neconceput de către o lume civilizată, în spatele Statelor Unite şi a Preşedintelui Ronald Reagan.

Domnul John Barron, subliniază însă în articolul său, şi asta pe baze documentare şi de nedezminţit **că: "Jucăriile-bombe fac parte dintr'o strategie bine** chibzuită de către Sovietici, îndreptată împotriva populaţiei civile. Căci, de când au invadat Afganistanul în Decembrie 1979, armata sovietică n'a reuşit să subjuge poporul afganistan...Sovieticii au găsit **însă** şi alte metode de a extermina copiii afganistani, suprimând orice fel de ajutor medical **pentru** ei, în regiunile dominate de către grupul luptătorilor pentru libertate, "Mojahedin".

Ne întrebăm deci - şi credem, pe bună dreptate - până când omenirea civilizată şi creştină, va continua să permită asemenea crime, de dragul unei înţelegeri paşnice cu Rusia Sovietică?

Nicolae NOVAC

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

ISSN 0705-8365

Redacţia şi administraţia:

P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832